

APM

MAVİ AY / AVATAR: FIRE AND ASH / SONG SUNG BLUE / NUREMBERG
HAMNET / A HOUSE OF DYNAMITE / BALLAD OF A SMALL PLAYER / PLAY DIRTY

GENÇESİ

AYLIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ
EKİM 2025 // SAYI 91 // 150 TL

ÖĞRETMEN KALIPLARINI ALTÜST EDİYOR

STEVE

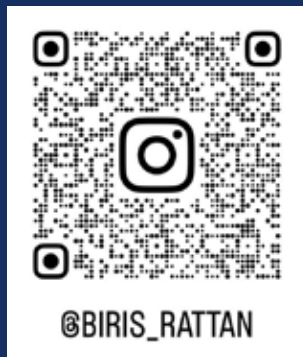
THE SMASHING MACHINE
BUGONIA / ELMASLAR
ONE BATTLE AFTER ANOTHER
PAUL THOMAS ANDERSON
ROBERT REDFORD
CLAUDIA CARDINALE
BLACK RABBIT / CHIEF OF WAR
WEAPONS / ALIEN: EARTH
THE LIFE OF CHUCK
HIGHEST 2 LOWEST

AKA CHARLIE SHEEN ALL THE PRESIDENT'S MEN RESERVOIR DOGS HER ŞEY ÇOK GÜZEL OLACAK

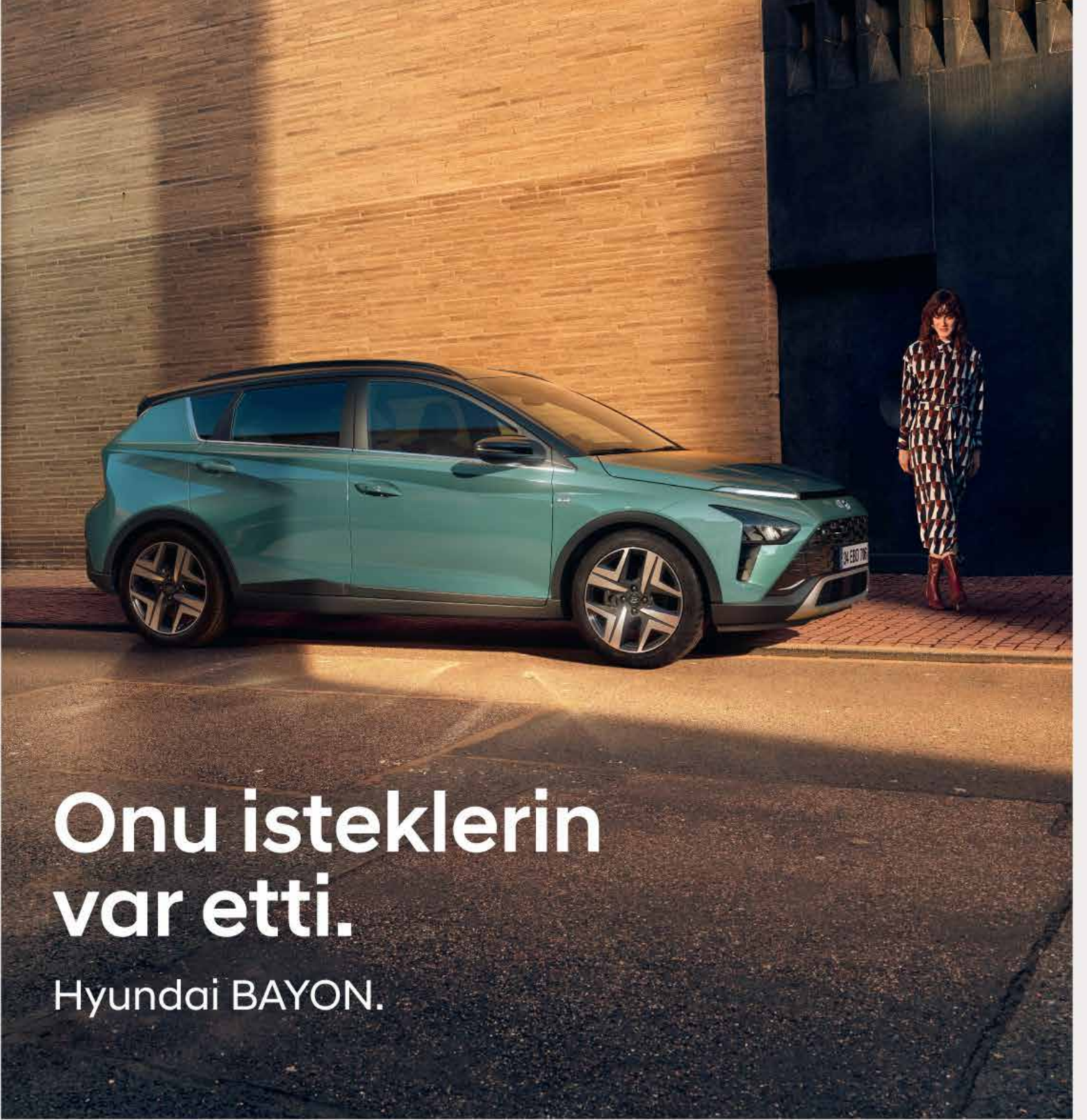

BIRIS

★ RATTAN ★

birisrattan.com

Onu isteklerin var etti.

Hyundai BAYON.

O, sportif tasarımı, ferah iç mekânı ve geniş bagaj hacmiyle sana tüm beklentilerini aynı anda sunan yepyeni bir kompakt SUV. Kablosuz şarj, üstün bağlantı özellikleri, 10,25" göstere ve multimedya ekranı, LED ön ve arka farlarıyla Hyundai BAYON, isteklerin düşünülerek tasarlandı.

5 YIL **100.000km**
Üretici Onarım Güvencesi

Hyundai BAYON modellerinin yakıt tüketimi 5,5 - 6,6 l/100 km ve CO₂ emisyon değerleri 125-150 g/km arasındadır. 715/2007/EC güncel mevzuatına göre ölçülmüştür, daha gerçekçi WLTP (Dünya Çapında Uyumlu Hafif Ticari Araçlar Test Prosedürü) verileridir. Hyundai modelleri 2 yıl ya da 60.000 km yasal garanti kapsamındadır. Ayrıca yasal garantinin dolmasından sonra, araçların ilk tüketiciye teslim tarihinden itibaren 5 yıl ya da 100.000 km'ye kadar üretim kaynaklı arızaların onarımları Hyundai üretici onarım güvencesi kapsamındadır. Detaylı bilgi garanti kitapçığında ve hyundai.com.tr'de bulunmaktadır. İlanda yer alan aracın donanımları Türkiye'de satışta olan araçların donanımlarından farklılık gösterebilir.

Robert Redford'a Veda

Geçmiş yıllarımda sinemaya sığınacak bir liman ararken ilk karşıma çıkan yüzlerden biriydi Robert Redford. Sarışın, sakın ama bir o kadar da başına buyruk bakışlarıyla perdeyi doldurduğunda, sadece bir aktörü değil; bir dönemin ruhunu, bir çağın umudunu görüyorduk. O, yıldız olmanın ötesinde, kendine has bir yol açtı: Hollywood'un parlak ışıklarını kendi gölgesinde tutup, sinemanın özüne, hikâyeye, insana ışık tuttu.

Benim için Redford, sadece "Butch Cassidy"deki o kahkahası ya da "All the President's Men"deki gazeteci cesareti değildi. O, sinemaya dair ne varsa içtenlikle yaşayan ve yaşatan bir insandı.

Hem kamera önünde hem de arkasında... Sundance Film Festivali'ni kurarak bağımsız sinemayı kanatlandırdı, genç yönetmenlere yol açtı. Onun sayesinde nice film, seyirciyle buluşma şansı yakaladı.

Şimdi, bu satırları yazarken içimde garip bir boşluk var. Çünkü gençliğimin sinema defterinin sayfalarında hep onun adı, onun rolleri vardı. İlk izlediğim filmlerden bugüne kadar bana eşlik eden bir dost gibiydi. Bir gün gideceğini biliyorduk elbette; ama yine de

insan, sinemayla büyüdüğü kahramanlarını ölümsüz sanıyor.

Redford'a veda ederken, aslında sinemadaki bir döneme, bir masumiyete de veda ediyoruz. Ama aynı zamanda bize bıraktığı mirasa tutunuyoruz. Filmlerinde yakaladığımız o dürüstlük, adalet duygusu, özgürlük arayışı... Hepsi hâlâ bizimle.

Teşekkürler Robert Redford... Sinemaya kattığın her sahne, her kare, her dokunuş için. Biz seyircilerine hem kahkaha, hem hüznün, hem de ilham bıraktığın için. Seninle büyüdük, seninle hayal kurduk. Ve şimdi, senin hikâyen bizim hikâyemizin bir parçası olarak kalacak.

Perde artık kapandı belki, ama o ışık hiç sönmeyecek.

"Sinemaya bir de bu pencereden bak!"

Bilgehan Aras

ISSN 2602-2583

Çağlayan Mahallesi Aslanbey Sok. No: 10 Kat:1 Daire:2 / MİNT Rezidans
Kağıthane - İSTANBUL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ Bilgehan ARAS

bilgehanaras@barasmedya.com

EDİTÖRLER Ece MUSLU ecemuslu@barasmedya.com,

Cem ŞENLİ cemsenli89@gmail.com,

Engin ERZİNCANLI engine@gmail.com

KATKIDA BULUNANLAR Bora SEZEN sezen.bora@gmail.com,

Asaf İNAN asafinan75@hotmail.com,

Ali SARIKUŞ sibas77@sibascontent.com

ART DİREKTÖR Bilgehan ARAS (Sorumlu Müdür)

bilgehanaras@barasmedya.com.tr

FOTOĞRAF EDİTÖRÜ

Işık ATASOY GÜLMAN isikatasoy78@gmail.com

REKLAM REZERVASYON

Ebru Ece ULUTAŞ +90 (533) 552 07 49

İMTİYAZ SAHİBİ Bilgehan ARAS

KAPAK FOTOĞRAFI Ali İhsan ELMAS

APM Arka Pencere Mecmua, ayda bir yayımlanan yerel süreli yayındır. Bu dergi, basın meslek ilkelerine uymayı taahhüt eder. Dergide yayımlanan tüm yazıların sorumluluğu yazarlarına, ilanların sorumluluğu ilan veren firmalara aittir.

BARAS
B
MEDYA

İÇİNDEKİLER

10 MAVİ AY

66 THE SMASHING MACHINE

12 AVATAR: ATEŞ VE KÜL

HAVADİS

14 Song Sung Blue

72 STEVE

76 BUGONIA

114 EN İYİ 11 ROBERT REDFORD FİLMİ

84 CLAUDIA CARDINALE

128 HEAT

Dünyayı değiştirmeye bugünden başla.

Hyundai elektrikli ailesi.

Hep daha iyisini arayanların, değişimin parçası olmak isteyenlerin yanında bir yol arkadaşı var. Tamamen elektrikli Hyundai ailesiyle geleceğe birlikte yol alıyoruz.

5 YIL **100.000km**
Üretici Onarım Güvencesi

8 YIL **160.000km**
Batarya Garantisi

Hyundai modelleri 2 yıl ya da 60.000 km yasal garanti kapsamındadır. Ayrıca yasal garantinin dolmasından sonra, araçların ilk tüketiciye teslim tarihinden itibaren 5 yıl ya da 100.000 km'ye kadar üretim kaynaklı arızaların onarımları Hyundai Üretici Onarım Güvencesi kapsamındadır. Yüksek voltaj bataryası ise 8 yıl ya da 160.000 km'ye kadar garanti kapsamındadır. Detaylı bilgi garanti kitapçığında ve hyundai.com.tr'de bulunmaktadır. KONA Elektrik modelinin WLTP ölçüm standartlarına göre birleşik menzili 377 km, birleşik enerji tüketimi ise 14,6 kWh/100 km'dir. IONIQ 5 modelinin WLTP ölçüm standartlarına göre birleşik menzili 440 km, şehir içi menzili 613 km, birleşik enerji tüketimi 15,6 kWh/100 km'dir. IONIQ 5 N modelinin WLTP ölçüm standartlarına göre birleşik menzili 448 km, şehir içi menzili 589 km, birleşik enerji tüketimi 21,2 kWh/100 km'dir. IONIQ 6 modelinin WLTP ölçüm standartlarına göre birleşik menzili 429-519 km arasında, birleşik enerji tüketimi 13,9-16,9 kWh/100 km arasındadır. Görseldeki ürünler Türkiye ürün gamı ile farklılık gösterebilir.

Havadis

10

Mavi Ay

12

Avatar: Ateş ve Kül

14

Song Sung Blue

16

Nuremberg

18

Hamnet

20

A House of Dynamite

22

Ballad of a Small Player

46

Teyana Taylor

Harlem'in ritimlerinden Hollywood'un kırmızı halısına uzanan bir yolculuk düşünün. Dansla başlayan, müzikle şekillenen, sinemayla zirveye taşınan bir hikâye... İşte Teyana Taylor'ın hikâyesi tam da böyle.

48

**CILLIAN
MURPHY**

*Sessizliğin İçinden
Gelen Bir İkon*

GELECEK PROGRAM

Anna Gunn "Breaking Bad"deki Skyler White Rolüne Geri Döndü

77. Primetime Emmy Ödülleri gecesi sadece kazananlarla değil, sürpriz reklamlarla da dikkat çekti. CBS'in canlı yayınında gösterilen 46 saniyelik özel reklamda, "Breaking Bad" dizisinde Walter White'in eşi Skyler White karakterini canlandıran Anna Gunn yıllar sonra yeniden kamera karşısına geçti.

Yönetmen
Richard Linklater

MAVİ AY BLUE MOON

Senarist Robert Kaplow
Oyuncular Ethan Hawke,
Margaret Qualley, Bobby Cannavale

Richard Linklater'ın sinema yolculuğu hep zamana, diyaloglara ve karakterlerin içsel çatışmalarına duyduğu merakla şekillendi. Bu kez usta yönetmen, Amerikalı söz yazarı Lorenz "Larry" Hart'ın en kırılgan gecesini beyazperdeye taşıyor: Blue Moon. Başrolde yönetmenin vazgeçilmezi Ethan Hawke var. Hawke, Broadway'in dâhi ama kırılgan söz yazarı Lorenz Hart'a hayat veriyor. Oyuncu, Hart'ın yalnızlığını, içsel boşluğunu ve eski ortağı Richard Rodgers'ın devasa başarısı karşısındaki ezilmişliğini son derece dokunaklı bir şekilde yansıtıyor. Rodgers'ı ise Fleabag'deki performansı ile hafızalara kazınan Andrew Scott canlandırıyor. Hikâyenin merkezinde, 31 Mart 1943 gecesi var: Oklahoma! müzikalinin Broadway'deki açılış gecesi. Rodgers zaferini kutlarken Hart, Sardi's adlı ünlü tiyatro barında kendi iç hesaplaşmasına sürükleniyor. Barmen Eddie rolünde Bobby Cannavale ve gizemli şair Elizabeth Weiland karakterinde Margaret Qualley, Hart'ın zihinsel çalkantısına eşlik ediyor.

GÖSTERİM TARİHİ: 14 KASIM 2025

➔ **Giray Altınok ve Kerem Özdoğan'ın Aksiyon Dolu Komedi**
"D.I.S.C.O."nun Çekimleri Başladı

Her projesiyle dikkatleri üzerine çeken Giray Altınok ve Kerem Özdoğan, bu kez sinemaseverlerin karşısına farklı bir türle çıkıyor. MGX Film yapımçılığında hayata geçirilen ve yönetmen koltuğunda Ömer Faruk Sorak'ın oturduğu "D.I.S.C.O.", bir ajan hikâyesini eğlenceli bir dille beyaz perdeye taşıyacak.

GELECEK PROGRAM

➔ Karla Sofía Gascón, Carlo Verdone İmzalı "School of Seduction" da Başrolde

Oscar adayı Karla Sofía Gascón, Paramount+ için hazırlanan İtalyan komedisi "School of Seduction" ile gündemde. İtalya'nın en popüler komedi isimlerinden Carlo Verdone'un yönettiği ve başrolünü üstlendiği film, önümüzdeki yıl platformda izleyiciyle buluşacak.

➔ **Ece Yörenç'in Yeni Netflix Dizisi "Sonra Gözler Görür" Sete Çıktı**
Senarist Ece Yörenç, sosyal medya hesabından yaptığı paylaşım ile yeni dizisinin çekimlerine başladığını duyurdu. Hikmet Hükümenoğlu'nun aynı adlı polisiye romanından uyarlanan "Sonra Gözler Görür", Ay Yapım imzası ve Netflix Türkiye iş birliğiyle izleyiciyle buluşacak.

Yönetmen
James Cameron

AVATAR: ATEŞ VE KÜL

AVATAR: FIRE AND ASH

Senarist James Cameron

Oyuncular Sam Worthington,
Zoe Saldana, Sigourney Weaver

James Cameron, sinema tarihine damga vurduğu Avatar evrenine yepyeni bir kapı aralıyor. Serinin üçüncü filmi Avatar: Fire and Ash, seyirciyi bu kez Pandora'nın cehennem gibi volkanik bölgelerine götürüyor. 19 Aralık'ta vizyona girecek film, hem görsel ihtişamı hem de Pandora'nın kültürel çeşitliliğini daha da derinleştirmesiyle şimdiden yılın en çok beklenen yapımı. İlk filmde ormanları, ikinci filmde denizleri gördük. Şimdi sıra ateşe geldi. Pandora'nın yeni kabilesi "Ash People", yani Kül İnsanları, bu evrenin belki de en tartışmalı ve sert topluluğu olacak. Volkanik bölgelerde yaşayan bu kabile, hem görsel olarak çarpıcı hem de ahlaki açıdan gri bir alan sunuyor. Onların lideri Varang'a, Game of Thrones'tan tanıdığımız Oona Chaplin hayat veriyor. Stephen Lang'in canlandırdığı Albay Quaritch, üçüncü filmde de geri dönüyor.

GÖSTERİM TARİHİ: 19 ARALIK 2025

GELECEK PROGRAM

➔ Paul Rudd ve Jack Black'li "Anaconda"dan İlk Fragman Yayınlandı
Sony Pictures, Paul Rudd ve Jack Black'in başrollerini paylaştığı yeni "Anaconda" filminin ilk fragmanını görücüye çıkardı.

Yönetmen
Craig Brewer

SONG SUNG BLUE

Senarist Craig Brewer

Oyuncular Hugh Jackman,
Kate Hudson, Michael Imperioli

Song Sung Blue, sahne ışıkları altındaki tutku ve hayallerle örülü bir hikâyeyi beyazperdeye taşıyor. Senaryosunu ve yönetmenliğini Craig Brewer'ın üstlendiği film, aşkı, müziği ve yeniden doğmayı merkezine alıyor. Başrollerde Hugh Jackman ve Kate Hudson, hayata tutunmaya çalışan müzisyen çift Mike ve Claire Sardina'ya hayat veriyor. Filmde ikili, Lightning & Thunder adını verdikleri bir Neil Diamond tribute grubuyla sahnelere çıkarak hem sanatla hem de kendi iç dünyalarıyla hesaplaşıyor. Onlara Michael Imperioli, Jim Belushi, Fisher Stevens ve genç yetenekler Ella Anderson ile Hudson Hilbert Hensley eşlik ediyor. Hikâye, yalnızca bir müzik kariyeri öyküsü değil. Song Sung Blue, geç kalınmış hayallerin, sahneye çıkma cesaretinin ve müziğin insan ruhuna açtığı pencerelerin filmi. Yönetmen Brewer, "Bu film aslında ikinci bir şansın filmi. Aşkın ve sanatın insana sunduğu iyileştirici gücü anlatıyoruz" diyor. Prodüksiyon süreci 2024 sonbaharında New Jersey'de başladı. Monmouth County'nin sokaklarından Old Tappan'ın küçük kulüplerine kadar birçok mekân, filmin otantik atmosferini yaratmak için kullanıldı. Film, ilk olarak 26 Ekim 2025'te AFI Film Festivali'nde seyirciyle buluşacak. Ardından, tam da yılın en büyüğü zamanında, 25 Aralık 2025'te ABD'de vizyona girecek.

GÖSTERİM TARİHİ: 26 ARALIK 2025

➔ **Kit Harington, BBC ve MGM+ Ortak Yapımı Ünlü Roman Uyarlamasının Başrolünde**

"Game of Thrones" dizisiyle dünya çapında şöhret kazanan Kit Harington, BBC ve MGM+ ortak yapımı yeni bir dönem dizisiyle ekranlara dönüyor.

GELECEK PROGRAM

➔ **“The Summer I Turned Pretty” Hikâyesi Sinemaya Taşınıyor**
Prime Video, gençlik edebiyatının en popüler uyarlamalarından biri haline gelen “The Summer I Turned Pretty” evrenine yeni bir adım attı. Dizinin üçüncü ve son sezonunun finalini izleyiciyle buluşturmasının hemen ardından, hikâyeyi sonlandıracak bir sinema filminin çekileceği açıklandı.

➔ **Ben Stiller ve Jessica Chastain, Apple TV+ Dizisi "Off Weeks"ın Başrollerinde**

Apple TV+ bir kez daha dikkat çekici bir projeye imza atıyor. Platform, başrollerinde Ben Stiller ve Jessica Chastain'in yer aldığı yeni sınırlı dizisi "Off Weeks"ı resmen duyurdu.

Yönetmen
James Vanderbilt

NUREMBERG

Senarist James Vanderbilt

Oyuncular Rami Malek,
Russell Crowe, Michael Shannon

2025 sonbaharının en iddialı filmlerinden biri, savaş sonrası adaletin en çarpıcı sahnelerinden birini yeniden gündeme getiriyor. Senaryosunu ve yönetmenliğini James Vanderbilt'in üstlendiği Nuremberg, yalnızca bir dönem filmi değil; insanlık suçlarının gölgesinde aklın, vicdanın ve adaletin sınırlarını sorgulayan bir yapıt. Filmin merkezinde, II. Dünya Savaşı'nın ardından Nazi liderlerinin yargılandığı ünlü Nuremberg Mahkemeleri var. Ancak bu hikâyeyi benzersiz kılan, mahkeme salonunun ötesine geçip sanıkların akıl sağlıklarını ve yargılanmaya uygunluklarını inceleyen psikolojik mücadeleye odaklanması. Başrolde Rami Malek, ABD ordusuna bağlı psikiyatrist Douglas M. Kelley'yi canlandırıyor. Kelley'nin görevi, Hitler'in en yakınındaki isimlerden Hermann Göring'in (Russell Crowe) de aralarında bulunduğu Nazi liderlerinin "yargılanabilir" olup olmadığını belirlemek. Bu noktada film, görkemli mahkeme sahnelerinden çok, bir psikiyatrist ile bir savaş suçlusu arasındaki zekâ düellosuna dönüşüyor.

GÖSTERİM TARİHİ: 30 ARALIK 2025

GELECEK PROGRAM

Yönetmen
Chloé Zhao,

HAMNET

Senarist Chloé Zhao,
Maggie O'Farrell

Oyuncular Paul Mescal, Jessie
Buckley, Emily Watson

Oscar ödüllü yönetmen Chloé Zhao, son filmi Hamnet ile sinema dünyasının gündeminde. Maggie O'Farrell'in çok satan romanından uyarlanan film, Shakespeare'ın oğlu Hamnet'in ölümünü ve bu trajedinin aile üzerindeki yıkıcı etkilerini konu alıyor. Zhao, hikâyeyi özellikle Shakespeare'ın eşi Agnes'in gözünden aktararak güçlü bir kadın anlatısına imza atıyor. Başrollerde Jessie Buckley (Agnes) ve Paul Mescal (William Shakespeare) yer alıyor. İkilinin ekrandaki kimyası ve özellikle Buckley'nin performansı eleştirmenlerden tam not aldı. Filmde ayrıca Emily Watson ve Joe Alwyn gibi isimler de rol alıyor. Hamnet, ilk gösterimini Telluride Film Festivali'nde yaptı ve ardından katıldığı Toronto Uluslararası Film Festivalinde büyük başarı elde etti. Film, festivalin en prestijli ödüllerinden biri olan People's Choice Award (Halkın Seçimi) ile onurlandırıldı. Bu ödül, genellikle Oscar sezonu için önemli bir işaret kabul ediliyor. Eleştirmenler filmi "hüzünlü, yoğun ve büyüleyici" olarak tanımlıyor. Özellikle Agnes karakterinin duygusal yolculuğu, izleyicilerde derin bir etki bırakıyor. Zhao'nun önceki filmlerinde olduğu gibi, bu yapımda da doğallık ve ruhsal derinlik ön planda.

GÖSTERİM TARİHİ: 6 ŞUBAT 2026

➔ **"Star Wars: Starfighter" dan İlk Kare**
Lucasfilm, "Star Wars" evrenine yepyeni bir soluk getirecek "Star Wars: Starfighter" filminden ilk görseli paylaştı. Yönetmen Shawn Levy'nin sosyal medya üzerinden yayımladığı karede Ryan Gosling ve genç oyuncu Flynn Gray, yıpranmış kıyafetlerle bir deniz aracının üzerinde görülüyor.

➔ **Marvel'ın Sevilen Dizisi Üçüncü Sezon Onayını Aldı**
Charlie Cox ve Vincent D'Onofrio'nun başrollerinde olduğu "Daredevil: Born Again", Marvel Studios'un üç sezon onayı alan ilk live-action yapımı olarak tarihe geçti.

Yönetmen
Kathryn Bigelow

A HOUSE OF DYNAMITE

Senarist Noah Oppenheim

Oyuncular Idris Elba, Rebecca Ferguson, Gabriel Basso

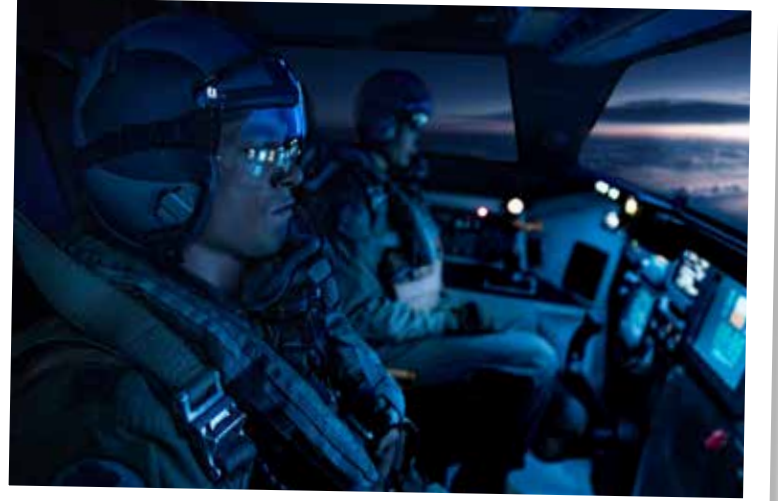
Oscar ödüllü yönetmen Kathryn Bigelow, Ekim 2025'te Netflix'e gelecek yeni filmi A House of Dynamite ile geri dönüyor. Adı gibi patlayıcı bir etkiye sahip olması beklenen film, politik gerilim türüne taze bir soluk getirmeyi amaçlıyor. Hikâye, kimliği belirsiz bir kaynaktan ABD'ye fırlatılan bir füzenin ardından gelişen olaylara odaklanıyor. Kimin, neden ve nasıl böyle bir saldırıyı gerçekleştirdiği sorusu, yalnızca politik mekanizmaları değil, toplumun derinliklerindeki korkuları da açığa çıkarıyor. Bigelow'un ustalıklı anlatımıyla film, hem bir aksiyon gerilimi hem de günümüz dünyasının kırılğan güvenlik algısına dair güçlü bir yorum niteliğinde. Yapımın en dikkat çeken özelliklerinden biri, yüksek prodüksiyon değeri. Gerçekçi askeri sahneler, büyük ölçekli şehir manzaraları ve titizlikle hazırlanmış özel efektler, izleyiciye adeta belgesel tadında bir gerçeklik hissi sunuyor. Kathryn Bigelow'un daha önce The Hurt Locker ve Zero Dark Thirty ile yaptığı gibi, bu filmde de günümüzün siyasi ve toplumsal fay hatlarını sinema perdesine taşıması bekleniyor.

GÖSTERİM TARİHİ: EKİM 2025

➔ **Melissa McCarthy, Netflix'in "Miss Nelson Is Missing" Uyarlamasında Başrolde**

Netflix, çocuk edebiyatının en sevilen klasiklerinden birini sinemaya uyarlamaya hazırlıyor. Harry Allard'ın yazdığı ve James Marshall'ın resimlediği 1977 tarihli çocuk kitabı "Miss Nelson Is Missing" in canlı aksiyon uyarlaması için hazırlıklar başladı. Başrolde ise Hollywood'un sevilen ismi Melissa McCarthy yer alacak.

Yönetmen
Edward Berger

BALLAD OF A SMALL PLAYER

Senarist Rowan Joffe,
Lawrence Osborne

Oyuncular Colin Farrell,
Tilda Swinton, Fala Chen

Yönetmen koltuğunda, geçtiğimiz yıl All Quiet on the Western Front ile Oscar ödülü kazanan Edward Berger oturuyor. Başrolde ise karizmatik oyunculuğuyla dikkat çeken Colin Farrell var. Film, Graham Greene tarzı kara romanları hatırlatan bir hikâyeyi merkezine alıyor. Farrell'ın canlandığı karakter, geçmişinden kaçan ve kumar borçlarıyla boğuşan bir adam. Macau'nun ışıklı casinoları, kalabalık sokakları ve arka sokaklardaki karanlık anlaşmalar arasında savrulan bu adam, hem borçlarıyla hem de kendi vicdanıyla yüzleşmek zorunda kalıyor. Edward Berger, savaşın acımasızlığını anlattığı önceki filminden sonra bu kez bireysel bir trajediye odaklanıyor. Ancak bu trajedi, Macau'nun egzotik görüntüleriyle birleşerek küresel çapta bir yabancılaşma ve yalnızlık öyküsüne dönüşüyor. Berger'in kamerası, neon ışıklarıyla parlayan casinoları olduğu kadar, o ışıkların ardındaki karanlık ruh hâlini de görünür kılıyor.

GÖSTERİM TARİHİ: EKİM 2025

➔ **"Sahil Güvenlik" Efsanesi Geri Dönüyor!**

1989'da ilk kez ekrana geldiğinde yalnızca bir dizi değil, adeta bir dönemin sembolü haline gelen "Sahil Güvenlik", Fox'un resmi onayıyla 2026-2027 televizyon sezonunda yepyeni bir versiyonuyla geri dönüyor.

Yönetmen
Shane Black

PLAY DIRTY

Senaristler Anthony Bagarozzi,
Chuck Mondry

Oyuncular Mark Wahlberg,
Lakeith Stanfield, Rosa Salazar

Amazon Prime Video, Ekim'de izleyicileri adrenalin dolu bir maceraya davet ediyor. Shane Black'in yönettiği, başrolde Mark Wahlberg'ün yer aldığı Play Dirty, yılın en çok merak edilen aksiyon-gerilim yapımlarından biri olmaya aday. Film, her biri kendi alanında uzman bir hırsızlar ekibinin son bir büyük iş için bir araya gelmesini konu alıyor. Hikâyenin merkezinde Wahlberg'in canlandırdığı karizmatik ve zeki lider var. Ekibiyle birlikte planladıkları bu soygun, yalnızca maddi açıdan değil, karakterlerin geçmişleri ve kişisel hesaplaşmaları bakımından da büyük riskler taşıyor. "Bir kez yaparsak hayatımız değişir" mottosuyla yola çıkan ekip, hem dışarıdan gelen tehditlerle hem de kendi içlerindeki çatışmalarla yüzleşmek zorunda kalıyor. Shane Black, daha önce Lethal Weapon serisi ve The Nice Guys gibi filmlerle aksiyon ve mizahı harmanlama konusundaki ustalığını kanıtlamıştı. Play Dirty'de de aynı keskin diyalogları, hızlı tempolu kurguyu ve karakterler arası sürtüşmelerden doğan kara mizahı görmek mümkün. Film, bir yandan klasik soygun filmlerine saygı duruşu niteliği taşıyor, diğer yandan modern aksiyon sinemasının görsel gücünü sonuna kadar kullanıyor.

GÖSTERİM TARİHİ: 1 EKİM 2025

➔ **“High Potential” 2. Sezonuyla Disney+’a Geri Dönüyor**

Dünyada geniş bir hayran kitlesine ulaşan ve eğlenceli anlatımıyla dikkat çeken polise drama “High Potential”, ikinci sezonu geri dönüyor. Disney+’ta 7 Ekim’den itibaren yayınlanacak olan dizi, renkli kişiliğiyle suç mahallinde fark yaratan Morgan Gillory’nin yeni maceralarını ekrana taşıyacak.

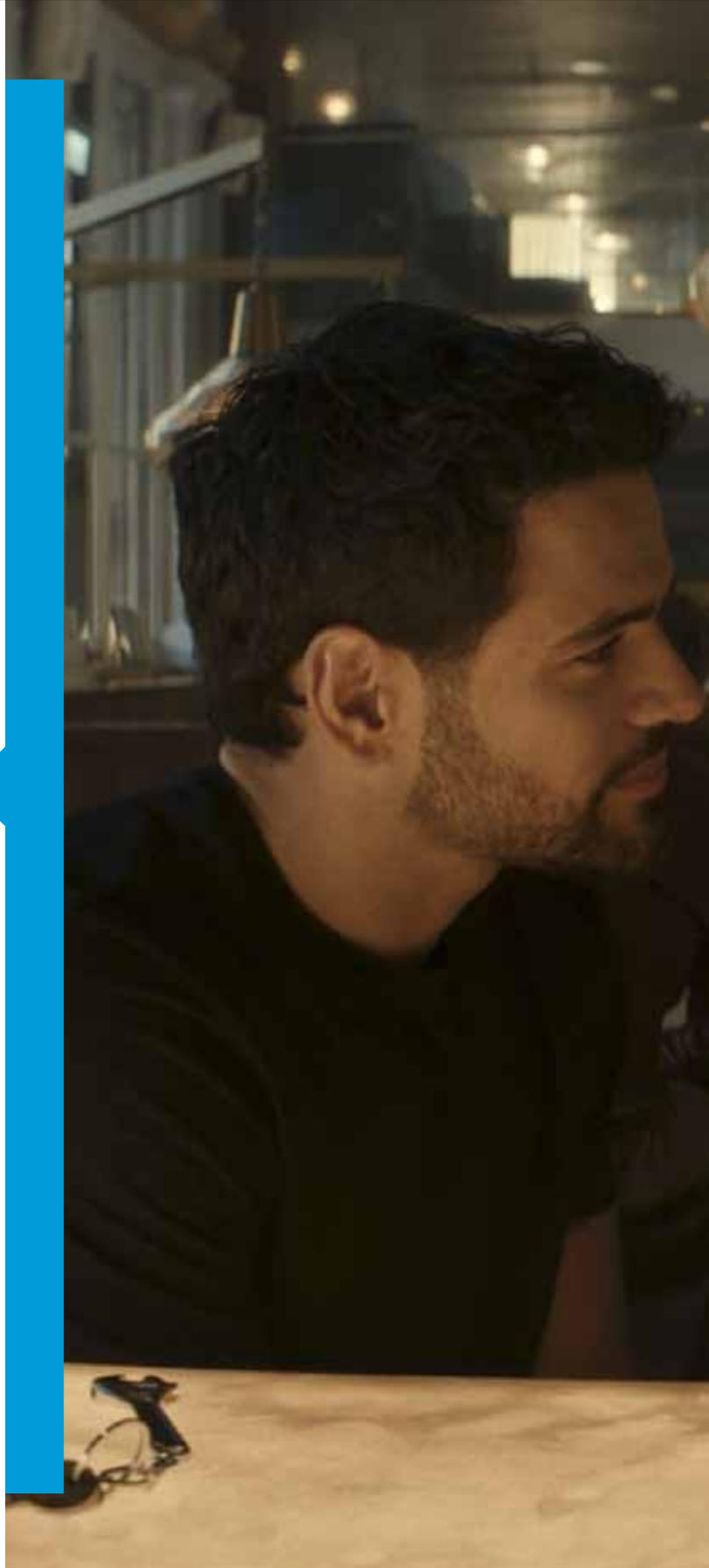
Yönetmen
Lacey Uhlemeyer

MAINTENANCE REQUIRED

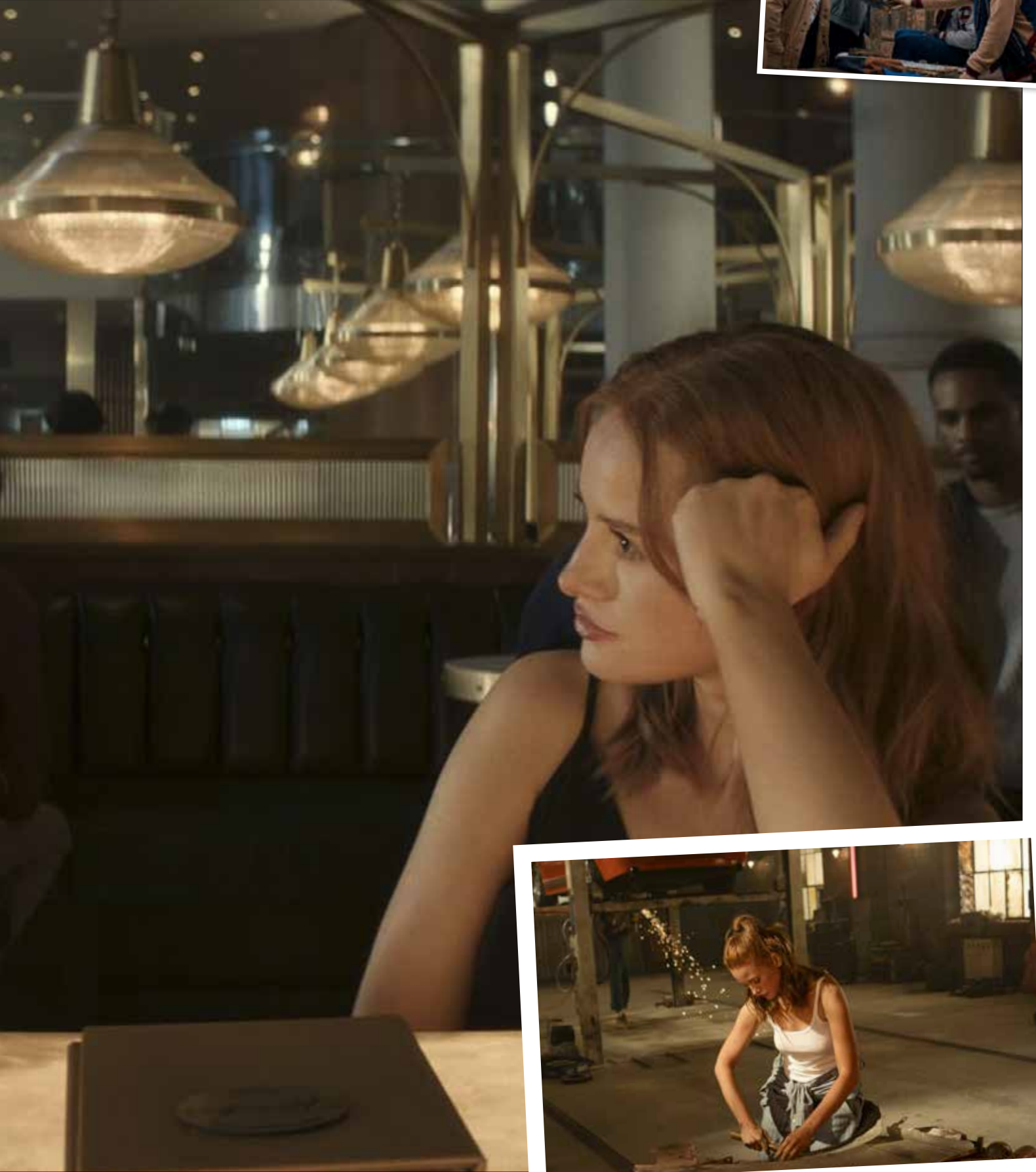
Senaristler Erin Falconer,
Lacey Uhlemeyer, Roo Berry
Oyuncular Madelaine Petsch,
Jacob Scipio, Katy O'Brian

Maintenance Required, klasik bir tamir atölyesini hiç alışılmadık bir şekilde merkezine alıyor. Komedi-dram türündeki film, izleyiciyi bolca kahkaha, sıcak ilişkiler ve hayatın içinden çatışmalarla buluşturuyor. Hikâyenin merkezinde, tümüyle kadınlardan oluşan bir tamir atölyesi var. Bu güçlü ve renkli ekip, yalnızca arabaları değil, aynı zamanda kendi hayatlarındaki sorunları da onarıyor. Ancak yan sokakta rakip bir işletme açıldığında işler daha karmaşık bir hal alıyor. Atölyedeki dostluklar ve dayanışma sınanırken, bir karakterin çevrimiçi kurduğu sürpriz bir arkadaşlık, dengeleri büsbütün değiştiriyor. Filmin en dikkat çekici yanı, kadın emeğini ve dayanışmasını ön plana çıkaran samimi yaklaşımı. Özellikle otomotiv ve tamir gibi genellikle erkek egemen alanlarda geçen hikâye, seyirciyi yepyeni bir bakış açısı sunuyor. Aynı zamanda mizahi dokunuşları ve duygusal anlarıyla da izleyiciye dengeli bir seyir zevki vaat ediyor.

GÖSTERİM TARİHİ: 8 EKİM 2025

➡ **"Stranger Things" Final Sezonundan İlk Görüntüler ve Özel Video Geldi**
Netflix, "Stranger Things"ın beşinci ve final sezonu öncesinde heyecanı artıracak özel bir video yayınladı. Kamera arkası görüntüleri ve yeni bölümlere dair ipuçlarıyla dolu bu içerik, izleyicileri Hawkins kasabasına geri götürerek nostaljik bir yolculuk yaşıyor.

Yönetmen
Domingo González

OUR FAULT

Senaristler Sofía Cuenca,
Domingo González, Mercedes Ron
Oyuncular Nicole Wallace,
Gabriel Guevara

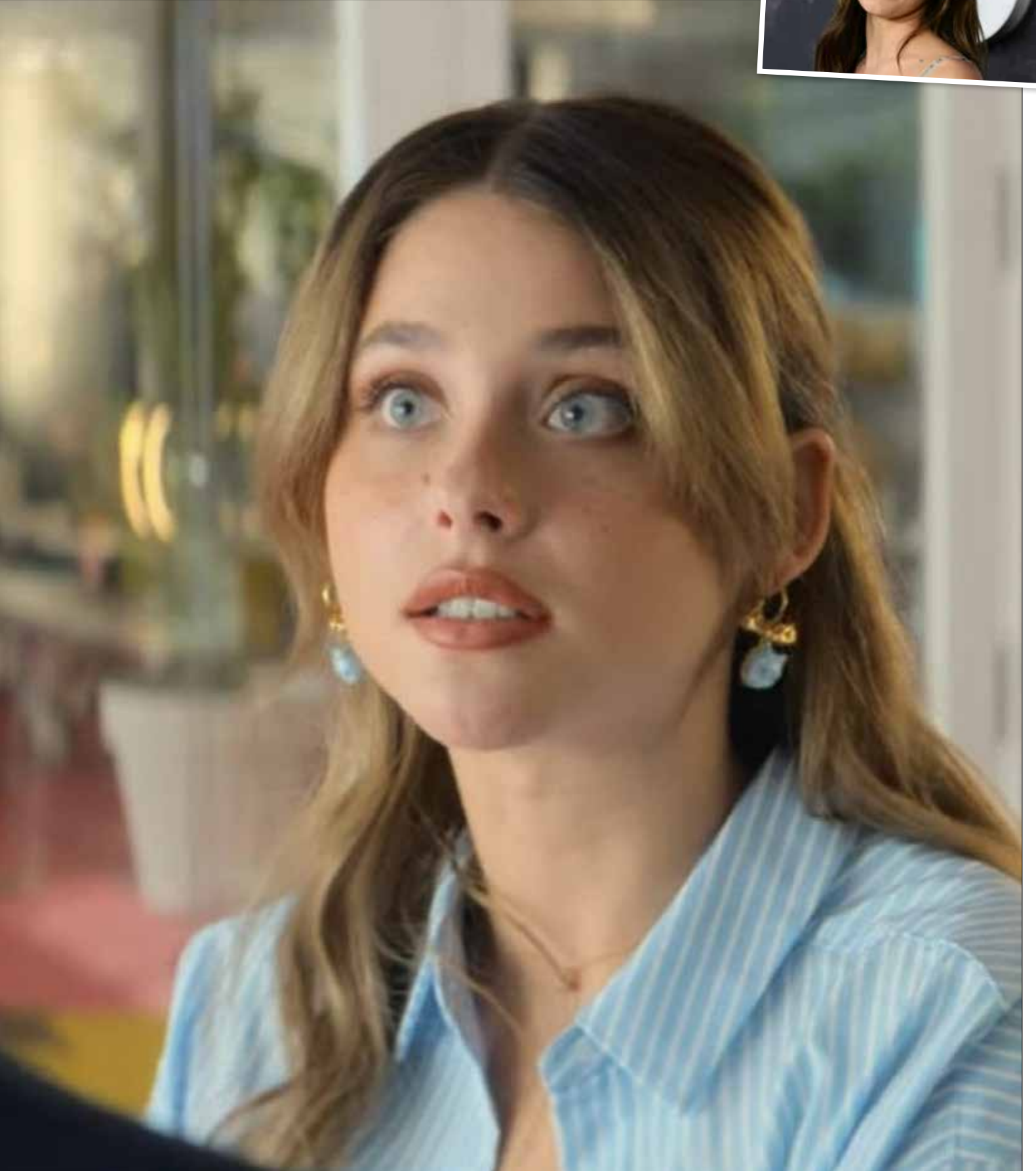
İspanyol sinemasının genç kuşak izleyicilerle büyük bağ kurmasını sağlayan Culpables üçlemesinin finali: Culpa Nuestra (Our Fault). 16 Ekim'de gösterime girecek film, romantik dram türünün en tutkulu örneklerinden biri olmaya aday. Serinin önceki filmlerinde tanıdığımız karakterler, bu kez ayrılığın yarattığı derin izlerle yeniden bir araya geliyor. Ancak geçmişin gölgesinde saklanan sorunlar, her şeyin basit bir buluşmadan ibaret olmadığını hatırlatıyor. Aşk, gurur, güven ve affetme kavramlarının en yoğun biçimde sınındığı film, izleyiciyi yalnızca kalp kırıklıklarıyla değil, aynı zamanda yeniden inşa edilebilecek umutlarla da baş başa bırakıyor. Our Fault, özellikle genç kuşağın çok sevdiği "duygusal gerçekçilik" damarını sonuna kadar işliyor. Ayrılıklardan sonra birbirini bulmaya çalışan karakterlerin mücadelesi, yalnızca bir aşk hikâyesi değil; aynı zamanda büyümek, değişmek ve geçmişle hesaplaşmak üzerine bir anlatı. Seriyi takip edenler için büyük bir kapanış, yeni izleyiciler içinse güçlü bir romantik dram deneyimi olacak. İspanyolca sinemanın yükselişinde önemli bir adım sayılan bu üçlemenin son halkası, izleyicileri yine bol gözyaşı, güçlü replikler ve sürükleyici bir atmosferle karşılıyor. Prime Video'nun Ekim ayındaki duygusal zirvesi şüphesiz ki Culpa Nuestra olacak.

GÖSTERİM TARİHİ: 16 EKİM 2025

👉 **Millie Bobby Brown, Olimpiyat Şampiyonu Kerri Strug'u Canlandırarak**

"Stranger Things" dizisinde Eleven karakteriyle tüm dünyada büyük bir ün kazanan Millie Bobby Brown, kariyerinde yeni bir döneme adım atmaya hazırlanıyor. Deadline'ın haberine göre Emmy aday oyuncu, 1996 Atlanta Olimpiyatları'nda Amerika Birleşik Devletleri'ne tarihi altın madalya getiren jimnastikçi Kerri Strug'u canlandırmak üzere "Perfect" adlı filmle final görüşmelerinde. Filmi Gia Coppola yönetecek; senaryoyu ise "Borg vs McEnroe" ile tanınan Ronnie Sandahl kaleme alıyor. Henüz anlaşma tamamlanmasa da Netflix'in projeyi satın almak için görüşmeler yürüttüğü belirtiliyor.

Yönetmen
Kelly Reichardt

THE MASTERMIND

Senarist Kelly Reichardt

Oyuncular Josh O'Connor, Sterling Thompson, Alana Haim

MUBI'nin Ekim programında en çok merak edilen yapımlardan biri hiç kuşkusuz Kelly Reichardt'ın yeni filmi The Mastermind. Minimalist anlatıları ve insan ruhunun derin çatışmalarına dair sade ama etkili diliyle tanınan Reichardt, bu kez 1970'ler Massachusetts'inde geçen bir soygun hikâyesine yöneliyor. Başrolde izlediğimiz Josh O'Connor, sıradan bir aile babası olarak karşımıza çıkıyor. Ancak bu karakter, hayatın yükleri ve bastırılmış arzularının ortasında bir suç planına dahil olunca işler bambaşka bir boyut kazanıyor. Reichardt'ın sinema diline aşina olanların da beklediği gibi, gerilim burada tabancaların namlusunda değil, insan kalbinin derinliklerinde saklı. The Mastermind, "normal" olmanın ne anlama geldiğini sorgulayan bir dönem portresi. 1970'lerin sosyal atmosferi, ekonomik sıkışmalar ve ailevi roller üzerinden çizilen arka plan, filmi salt bir suç öyküsünden çıkarıp güçlü bir toplumsal drama dönüştürüyor.

GÖSTERİM TARİHİ: 17 EKİM 2025

➔ Emma Watson'dan Çarpıcı Hollywood İtirafı

Watson, 12 yıl boyunca Hermione Granger karakterine hayat verdikten sonra film setlerine farklı bir beklentiyle gittiğini söyledi. "Harry Potter'da edindiğim bir beklenti vardı: Çalıştığım insanların ailem olacağına ve ömür boyu dost kalacağımıza inanıyordum." dedi. "Ben sete arkadaşlık bulmaya gidiyordum. Bu, Harry Potter dışında ve Hollywood'da çok acı verici bir deneyimdi, kemik kırıcı derecede acı verici, çünkü çoğu insan bu ortamlara arkadaşlık kurmak için gelmiyor."

Yönetmen
László Nemes

ORPHAN

Senarist László Nemes

Oyuncular Grégory Gadebois,
Hermina Fátyol, Marcin Czarnik

Orphan, 1957 Macaristan'ında geçen, tarihi dram türünün güçlü örneklerinden biri. Henüz kesin "streaming" tarihi açıklanmasa da, filmin Türkiye dâhil birçok bölgede MUBI tarafından dağıtılacak olması, sinemaseverlerin şimdiden büyük merak duymasına neden oldu. Soğuk Savaş'ın gerilimli ikliminde, Komünist rejim sonrası dönemin karmaşası yalnızca siyasi düzlemde değil, bireysel hayatlarda da derin izler bırakmıştır. Orphan, bu kırılma anlarını bir ailenin hikâyesi üzerinden anlatıyor. Karakterler, geçmişte verdikleri kararlarla, yaşadıkları kayıplarla ve sakladıkları sırlarla yüzleşmek zorunda kalıyor. Film, yalnızca tarihsel bir tablo çizmekle kalmıyor; aynı zamanda travmanın nesiller arası aktarımını, aile bağlarının dayanıklılığını ve kimlik arayışını da ön plana çıkarıyor.

GÖSTERİM TARİHİ: EKİM 2025

➔ **Nicolas Cage Başrollü "Fortitude"un Çekimleri Londra'da Başladı**
"Con Air" filmiyle tanınan yönetmen Simon West, yeni projesi "Fortitude" için kameranın arkasına geçti. Londra'da çekimlerine başlanan yapım, II. Dünya Savaşı sırasında Nazi liderliğini yanıltmak amacıyla yürütülen sıra dışı casusluk operasyonlarını beyaz perdeye taşıyacak. Film, daha ilk duyurusuyla dikkat çeken yıldız oyuncu kadrosuyla öne çıkıyor.

Yönetmen
Rebecca Lenkiewicz

HOT MILK

Senarist Rebecca Lenkiewicz
Oyuncular Emma Mackey,
Fiona Shaw Patsy Ferran

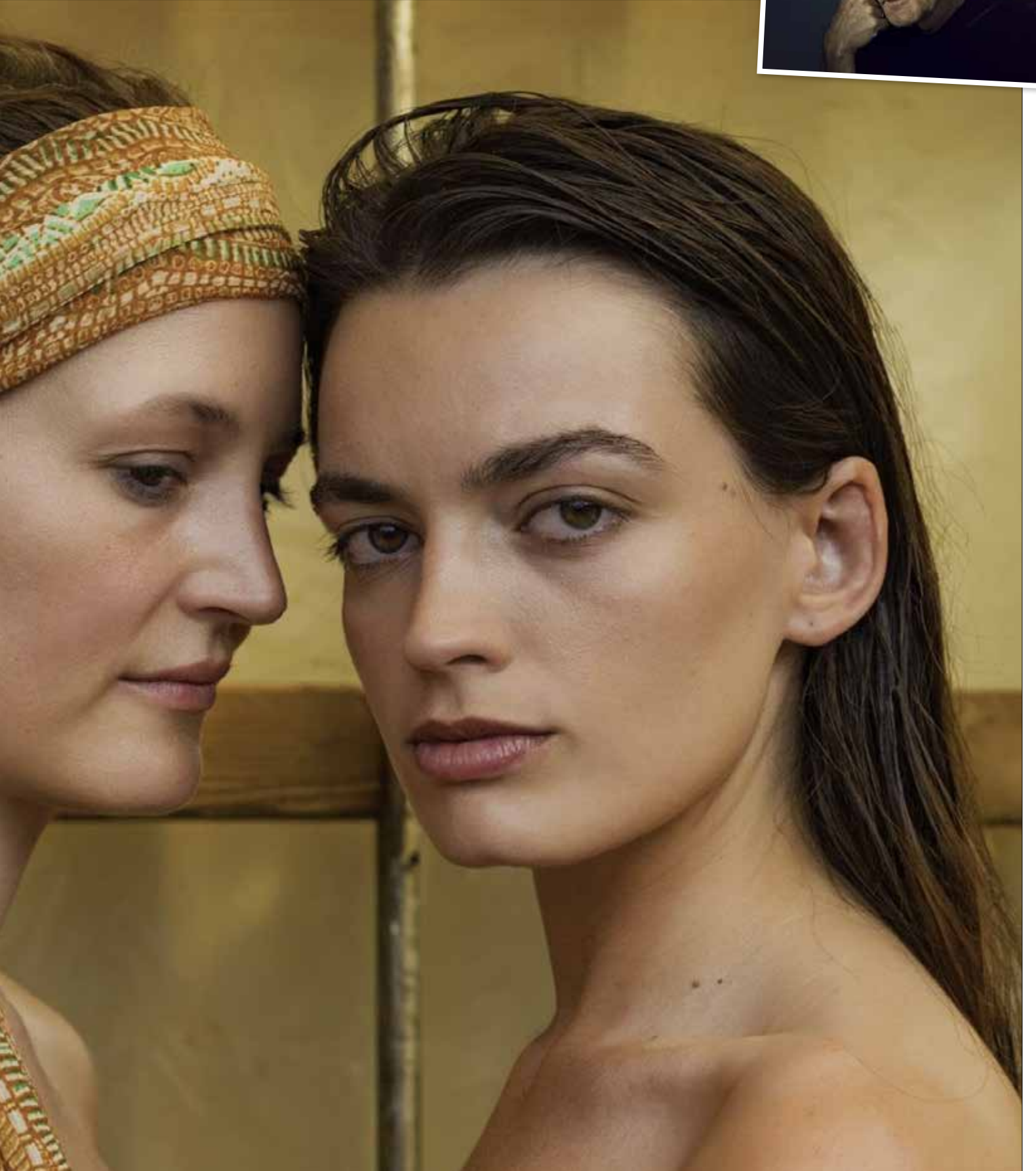
Berlin Film Festivali'nde yarışarak dikkatleri üzerine çeken Hot Milk, Rebecca Lenkiewicz'in aynı adlı romanından beyazperdeye uyarlanmış çarpıcı bir drama. Şimdi MUBI kataloğu aracılığıyla sinemaseverlerle buluşmaya hazırlanan film, özellikle kadın karakterlerin incelikle işlenmiş dünyaları ve güçlü duygusal katmanlarıyla öne çıkıyor. Hikâye, anne-kız ilişkisini merkezine alıyor. Bir yanda bağımsızlığını arayan genç bir kadın, diğer yanda hayatının kontrolünü kaybetmekten korkan bir anne figürü... Film, bu gerilimli bağ üzerinden kimlik, özgürlük, sevgi ve bağımlılık gibi evrensel temaları sorguluyor. Lenkiewicz'in kaleminden çıkan keskin diyaloglar, karakterler arasındaki çatışmayı adeta görünür hale getirirken, yönetmenin stilistik tercihi – sıcak renkler, yavaş tempolu kamera hareketleri ve yoğun atmosfer anlatıyı daha da katmanlı kılıyor. MUBI'nin Ekim ayındaki en önemli keşiflerinden biri olmaya aday Hot Milk, kadın hikâyelerini ön plana çıkaran modern sinemanın güçlü damarını temsil ediyor. İzlerken hem kırılganlıkla hem de direnişle karşılaşmaya hazır olun.

GÖSTERİM TARİHİ: EKİM 2025

👉 Stephen King'in "Sıçan" Öyküsü Sinemaya Uyarlanıyor

Stephen King'in 2020'de yayımlanan "Kan Varsa" adlı öykü derlemesindeki öyküsü "Sıçan", sinemaya uyarlanıyor. Uyarlamanın senaryosunu "The Haunting of Hill House" ile tanınan Jeff Howard kaleme alırken, yönetmen koltuğunda Latin Amerika korku sinemasının yükselen isimlerinden Isaac Ezban oturacak. Yapımcı kadrosunda ise "The Witch" ve "The Lighthouse" filmlerinin arkasındaki Jay Van Hoy, Fernando Ferro (The Birthday Cake) ve Paul Perez (Father of the Bride) yer alıyor.

Yönetmen
Paul Greengrass

THE LOST BUS

Senarist Brad Ingelsby, Paul Greengrass, Lizzie Johnson
Oyuncular Matthew McConaughey, America Ferrera, Yul Vazquez

Paul Greengrass'ın imzasını taşıyan The Lost Bus, gerçek bir olaydan uyarlama. Film, 2018'de Kaliforniya'da yaşanan ve modern Amerikan tarihinin en yıkıcı doğa felaketlerinden biri olarak kayda geçen Camp Fire orman yangınına konu alıyor. Başrolde karşımıza çıkan Matthew McConaughey, bu kez sıradan bir kahramanı canlandırıyor: Bir otobüs şoförü. Görevi, yalnızca öğrencileri okuldan alıp eve bırakmakken, bir anda alevlerin arasında hayatta kalma mücadelesine dönüşüyor. Film, şoförün bir grup öğretmen ve öğrenciyle birlikte ölümcül yangının içinden geçerek güvenli bir alana ulaşma çabasını anlatıyor. Greengrass, United 93 ve Captain Phillips'teki gerçek olaylardan uyarladığı sinemasal yaklaşımı burada da sürdürüyor. El kamerasıyla yakaladığı gerçekçi estetik, izleyiciyi yangının dehşetinin tam ortasına bırakırken, gerilimi sürekli diri tutuyor. Ancak filmin kalbinde, alevlerin gölgesinde parlayan insan dayanışması ve cesaret var. 3 Ekim'de Apple TV+'ta izleyiciyle buluşacak film, "gerçek hayattaki kahramanlık" temasını sevenler için kaçırılmaması gereken bir deneyim.

GÖSTERİM TARİHİ: 3 EKİM 2025

👉 **“Kaosun Anatomisi” HBO Max’te Yayında**

Warner Bros. Discovery’nin premium dijital yayın platformu HBO Max, merakla beklenen Max Original dizisi Kaosun Anatomisi’nin ilk bölümünü izleyiciyle buluşturdu. Aytaç Şaşmaz, Serra Arıtürk, Erol Babaoğlu ve Diren Polatoğulları’nın başrollerini paylaştığı dizi, İstanbul’un karanlık güç mücadelelerini, ihanetleri ve entrikaları merkezine alıyor. İlk bölümde yaşanan beklenmedik ölümler ve kesişen yollar, şehrin dengelerini alt üst ederken karakterlerin sırlarla dolu geçmişleri birer birer gün yüzüne çıkıyor.

➔ **2025 Emmy Ödülleri: "The Studio" 13 Ödülle Geceye Damga Vurdu, "Adolescence" ve "The Pitt" ise En Prestijli Ödülleri Kaptı**

"The Studio", En İyi Komedi Dizisi ödülünün yanı sıra Seth Rogen'a En İyi Erkek Oyuncu ödülünü kazandı. Rogen ve uzun yıllardır birlikte çalıştığı Evan Goldberg, En İyi Komedi Yönetmenliği dalında da sahneye çıkarak zaferlerini kutladı.

SİNEMANIN USTALARI BODRUM ULUSLARARASI FİLM FESTİVALİ JÜRİSİNDE!

3-8 Ekim tarihleri arasında düzenlenecek olan *Bodrum Uluslararası Film Festivali* jürisi *Tony Gatlif* başkanlığında, *Reza Mirkarimi*, *Hülya Uçansu*, *Fadik Sevin Atasoy* ve *Elise Jalladeau*'dan oluşuyor.

➔ Chloé Zhao'nun "Hamnet" Filmi Toronto Uluslararası Film Festivali'nde Büyük Ödülü Kazandı

2025 Toronto Uluslararası Film Festivali (TIFF) sona ererken, festivalin en prestijli ödülllerinden biri olan Halkın Seçimi Ödülü'nün sahibi açıklandı. Bu yıl ödül, Chloé Zhao'nun yönettiği "Hamnet" filmine gitti. Zhao, böylece TIFF'te iki kez Halkın Seçimi Ödülü kazanan ilk yönetmen oldu. Daha önce 2020'de "Nomadland" ile aynı ödülü almış ve ardından Oscar'a uzanmıştı.

Bodrum Sinema ve Kültür Derneği tarafından, T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı desteği ve Muğla Valiliği, Muğla Büyükşehir Belediyesi, Bodrum Kaymakamlığı, Bodrum Belediyesi ve Kos Adası Belediyesi işbirliğiyle düzenlenen Bodrum Uluslararası Film Festivali - BIFF, dünya ve Türkiye sinemasının önde gelen isimlerinden oluşan bir jüri oluşturdu. Uluslararası Uzun Metraj Film Yarışması'nı değerlendirecek olan jürinin başkanlığını, büyük usta Tony Gatlif üstleniyor. Sinema tarihine Roman kültürünü ve müziğini sinemayla buluşturduğu aşk, hüznün, mizah ve coşku dolu filmlerle geçen Gatlif'e, Festivalin Onur Ödülü de 4 Ekim'deki açılış gecesinde takdim edilecek.

Jüri, İran sinemasının ödüllü ustalarından Reza Mirkarimi, Selanik Film Festivali Genel Direktörü ve yapımcı Elise Jalladeau, İstanbul Film Festivali kurucu ve direktörlerinden, yazar Hülya Uçansu, tiyatro, sinema ve televizyon dizilerindeki performanslarıyla tanınan oyuncu Fadik Sevin Atasoy'dan oluşuyor.

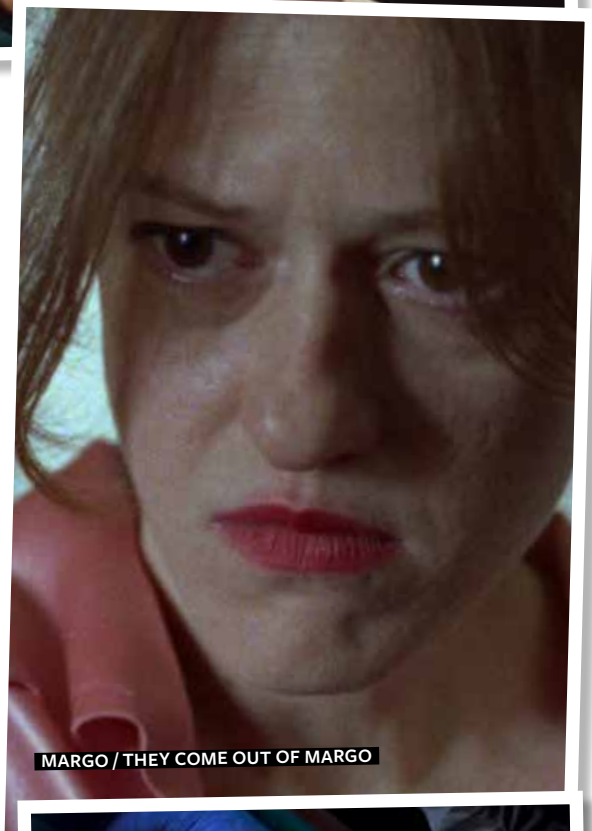
BIFF Jürisi, 3-8 Ekim tarihleri arasında Bodrum Cinemarine sinemalarında gösterime sunulacak olan Uluslararası Yarışma filmlerini değerlendirerek ödül heykelciğinin ve 10 bin USD para ödülünün sahibini belirleyecek. Bodrum tarihinin önemli figürlerinden, ilk kadın amiral Halikarnas Kraliçesi Artemisia'nın model alındığı

ödül heykelciğini Bodrumlu usta heykeltıraş Hasan Cingiz tasarladı.

Tony Gatlif

Yönetmen, yapımcı, senarist, oyuncu ve müzisyen Tony Gatlif, 1948 yılında Cezayir'de doğdu. Bağımsızlık savaşı sırasında Fransa'ya göç eden Gatlif'in henüz okul sıralarında kendini gösteren müzik ve oyunculuk yeteneği onu Paris'te Güzel Sanatlar eğitimi almaya yönlendirdi. Çokkültürlü ve çokyönlü bir sanatçı olarak sinema yapmaya başlayan Gatlif, kendi kanonunu yaratabilen yönetmenler arasına girdi. Endüstrisi annesinin köklerini araştırarak Roman kültürünü aktardığı benzersiz filmlerle dünya çapında takdir edilen

Festival, Bodrum Kalesi, Oasis Cinemarine Salonları, Bitez Plajı ve Değirmenler Tepesi gibi Bodrum'un önemli mekanlarında gerçekleştirilecek. Programında, Türkiye ve uluslararası prömiyerler yapacak eklektik bir seçki yer alıyor. 14 farklı ülkeden 19 filmin gösterileceği festivalde. Programda beş yerli yapım da bulunuyor.

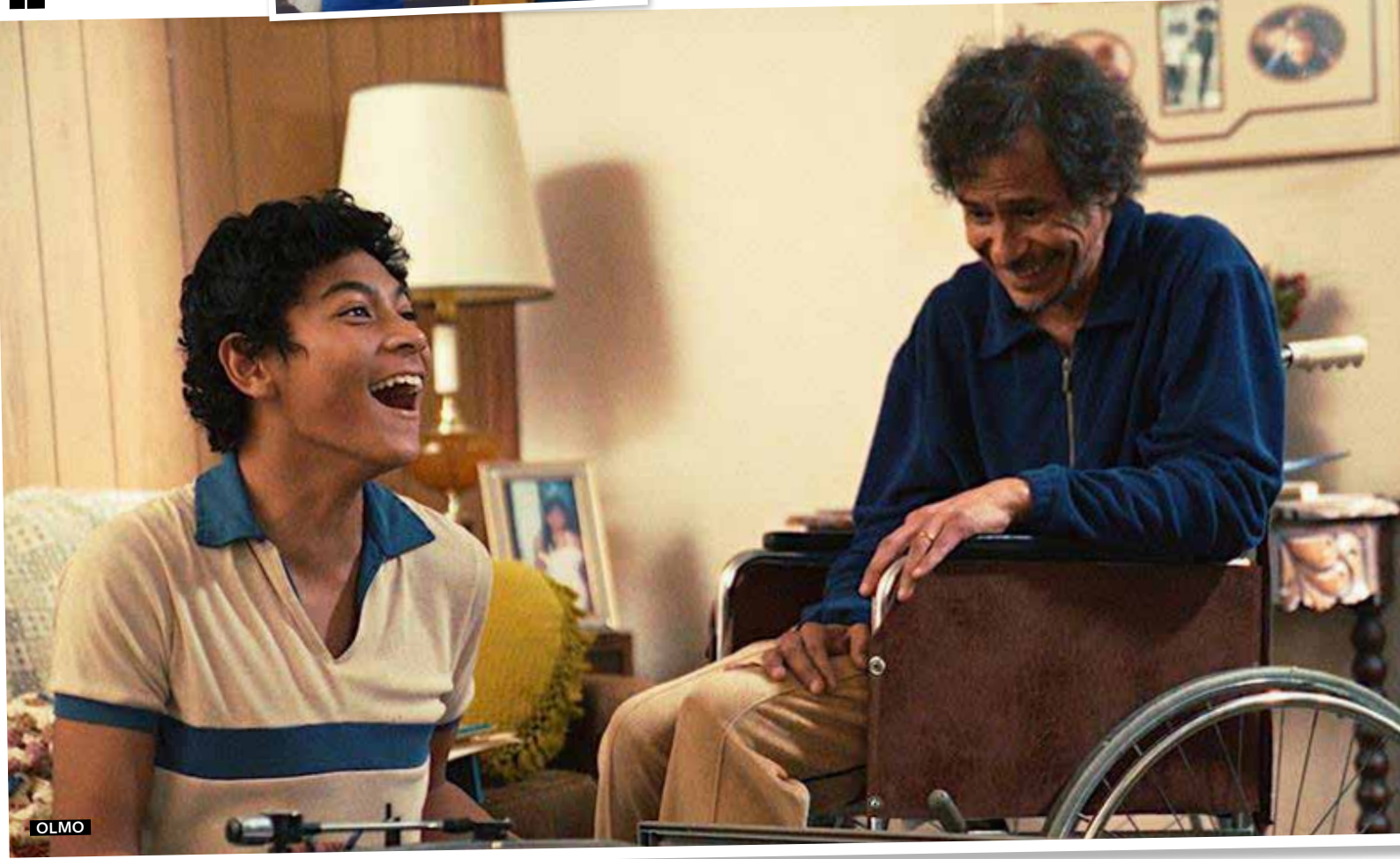

WHITE SNAIL

➔ "Super Mario Bros. 2"nin Resmi Adı ve Vizyon Tarihi Açıklandı

Universal ve Illumination'ın 2023'te vizyona girerek gişe rekorları kıran "The Super Mario Bros. Movie"sinin devam filmi resmen duyuruldu. Nintendo Direct etkinliğinde açıklanan bilgiye göre, devam filminin adı "The Super Mario Galaxy Movie" olacak ve film 3 Nisan 2026'da dünya çapında sinemalarda izleyiciyle buluşacak.

OLMO

ve ödüller kazanan bir yönetmen oldu. Roman üçlemesinin ikinci filmi, halkının Hindistan'dan Avrupa'ya uzanan yolculuğunu anlatan 1993 yapımı Lathco Drom / İyi Yolculuklar için İstanbul'da da çekimler yaptı. Bu filmle Cannes Film Festivali Belirli Bir Bakış Bölümü Ödülü'nü kazandı. 2001 yapımı Vengo / İntikam adlı filmiyle 20. İstanbul Film Festivali Uluslararası Yarışması'nda Jüri Özel Ödülü aldı. Gatlif, 2004 yılında Cannes'da Altın Palmiye için yarışan Exils / Sürgündekiler adlı filmiyle En İyi Yönetmen seçildi. Vengo ve Gadjo Dilo / Çılgın Yabancı film müzikleriyle iki kez Fransız Akademisi'nin Cesar Ödülünü kazanan Gatlif, 52 yıllık kariyerinde 37 filme imza attı.

Fadik Sevin Atasoy

Ünlü oyuncular Sönmez Atasoy ve Emel Göksu'nun kızı olarak 1975 yılında Ankara'da doğan Fadik Sevin Atasoy, adını Fadik Kız oyunundan aldı. Çocukluğundan itibaren TRT'nin çocuk programlarına rol aldı. 1998 yılında Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi'nden mezun oldu ve burada yüksek lisansını tamamladı. Devlet Tiyatroları'nda çalışan Atasoy, İngiltere, Fransa, Rusya ve Bulgaristan'da tiyatro eğitimini sürdürdü. 2008 yılında Sönmez Atasoy yönetimindeki New York Türk Amerikan Sanat Topluluğu'nun kurucuları arasında yer aldı. 2011 yılında ABD'ye yerleşti ve RedCase adında bir yapımcı şirketi kurdu. Atasoy, 2005 yılında O Şimdi Mahkum filmindeki

performansıya 42. Altın Portakal Film Festivali'nde En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ödülünü kazandı. 2007 yılında Zeynep'in Sekiz Günü filmindeki rolüyle Ankara Uluslararası Film Festivali En İyi Kadın Oyuncu ödülüne değer görüldü. 2015'ten bu yana yazdığı, yönettiği ve tek başına oynadığı MUSE 90401 adlı müzikal oyunu dünyanın birçok önemli sahnesinde başarıyla sergilemeye devam ediyor.

Élise Jalladeau

Selanik Film Festivali Genel Direktörü ve Avrupa Cinemas yönetim kurulu üyesi, yapımcı Élise Jalladeau, 1969 yılında Fransa'nın Nantes kentinde doğdu. Anne ve babası Nantes Sinematek'inde çalıştığı için hemen her

👉 **"Big Little Lies"ın 3. Sezonu Çok Yakında Geliyor!**
Nicole Kidman ve Reese Witherspoon'un başrollerde yer alacağı dizinin yeni sezonunu, "Mr. and Mrs. Smith"ın ortak yaratıcısı Francesca Sloane kaleme alacak.

gün sinemaya giderek büyüdü. 1979 yılında babası Philippe Jalladeau ve amcası Alain Jalladeau Nantes 3 Kıta Film Festivali'ni kurdu ve 30 yıl boyunca yönetti. Fransa'nın Ulusal Sinema Merkezi (CNC), Fransız sinemasının uluslararası dağıtım ve tanıtımını yapan Unifrance kurumlarında çalıştı. 1990'lı yıllarda Rodrigo Moreno, Ildiko Enyedi, Jia Zhang Ke, Darezhan Omirbaev, Jérôme Bonnell, Petr Vaclav, Martin Rejtman gibi dönemin genç kuşak yönetmenlerinin yapımcılığını üstlendi. 2010-2016 yılları arasında Avrupa Görsel-İşitsel Girişimcileri - EAVE'in Avrasya projesi Ties That Bind'ı yönetti. Atina'daki Fransa Büyükelçiliği bünyesinde Görsel-İşitsel Ataşe olarak çalıştıktan sonra Yunan film endüstrisiyle sıkı bağlar kurdu. 2016 yılında Yunanistan'ın en önemli kültür etkinliklerinden Selanik Film Festivali'nin ve Selanik Belgesel Festivali'nin Genel Direktörü oldu. Yöneticiliği sırasında festivalin yeşil inisiyatifi Evia Film Projesi'ni başlattı.

Reza Mirkarimi

Tahran'da 1967 yılında doğan yönetmen, senarist ve yapımcı Reza Mirkarimi, Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde Grafik Sanatları öğrenimi gördü. 1987 yılında kısa filmler çekerek sinemaya başlayan Mirkarimi, çocuk ve gençlere yönelik yapımlarda çalıştı. 1999 yılında imza attığı ilk uzun

UÇAN KÖFTECI

metrajlı filmi Çocuk ve Asker / Koudak va Sarbaz, Nantes 3 Kıta Film Festivali'nde Gümüş Mongolfiere dahil pek çok uluslararası festivalde ödül kazandı. İkinci filmi Ayışığı Altında / Zir-e noor-e maah Cannes Film Festivali Eleştirmenlerin Haftası En İyi Film Ödülü'nü kazandı.

Çok Uzak, Çok Yakın / Kheyli Door, Kheyli Nazdik, Küp Şeker / Ye Habe Ghand, Bugün / Emrooz, Kız / Dokhtar, Şirin'in Kalesi / Ghasr-e Shirin başta olmak üzere yönetmenliğini yaptığı uzun metrajlı filmler İran'da ve uluslararası alanda önemli ödüllere değer görüldü. Birçok festivalde jüri üyeliği yapan Mirkarimi, 2016 - 2019 yılları arasında Fair Film Festivali'nin direktörlüğünü yaptı.

Hülya Uçansu

Sinema işletmecisi bir aileden gelen Hülya Uçansu Bandırma'da doğdu. Sinema sektöründe çalışmaya 1975'te Türk Sinematek Derneği'nde Onat Kutlar'ın asistanlığını yaparak başladı. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nin kurucularından olan Uçansu 1983-2006 yılları arasında İKSV tarafından düzenlenen festivalin yöneticiliğini yaptı. 1996'da İKSV çatısı altında Paris'te Georges Pompidou Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen sinemamızın o güne kadar dünyada düzenlenen en kapsamlı toplu gösterisinin direktörü oldu. 1987 yılı itibarıyla başta Venedik olmak üzere önde gelen film festivallerinde jüri üyesi olarak ülkemizi temsil etti. Uçansu İKSV'den ayrıldıktan sonra Kadir Has Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde öğretim görevlisi olarak (2006-2015) çalıştı. 2008 - 2015 yılları arasında Boğaziçi Üniversitesi Mithat Alam Film Merkezi'ndeki İcra Kurulu üyeliği yaptı. Bir Uzun Mesafe Festivalcisinin Anıları (2012), Nisan Ayların En Güzeli (2014) ve Onat Kutlar'a Mektup Var (2026) adlı kitapları yayımlandı. **APM**

Oasis Cinemarine salonlarında yapılacak gösterimlerin biletleri satışa sunuldu. Tam bilet 250 TL, öğrenci bileti is 99 TL olarak belirlenirken, biletler biletinial.com üzerinden ve Oasis Cinemarine gişelerinden temin edilebilecek. Bodrum halkına açık hava keyfini ücretsiz yaşatmak amacıyla tüm gösterimler ücretsiz olarak izlenebilecek.

36. Ankara Film Festivali'nin Onur Ödülleri Açıklandı

13-21 Kasım 2025 tarihlerinde gerçekleşecek festivalde Zuhal Olcay, Rutkay Aziz, Sinematek/Sinema Evi, Demet Evgar ve Selman Nacar onurlandırılacak.

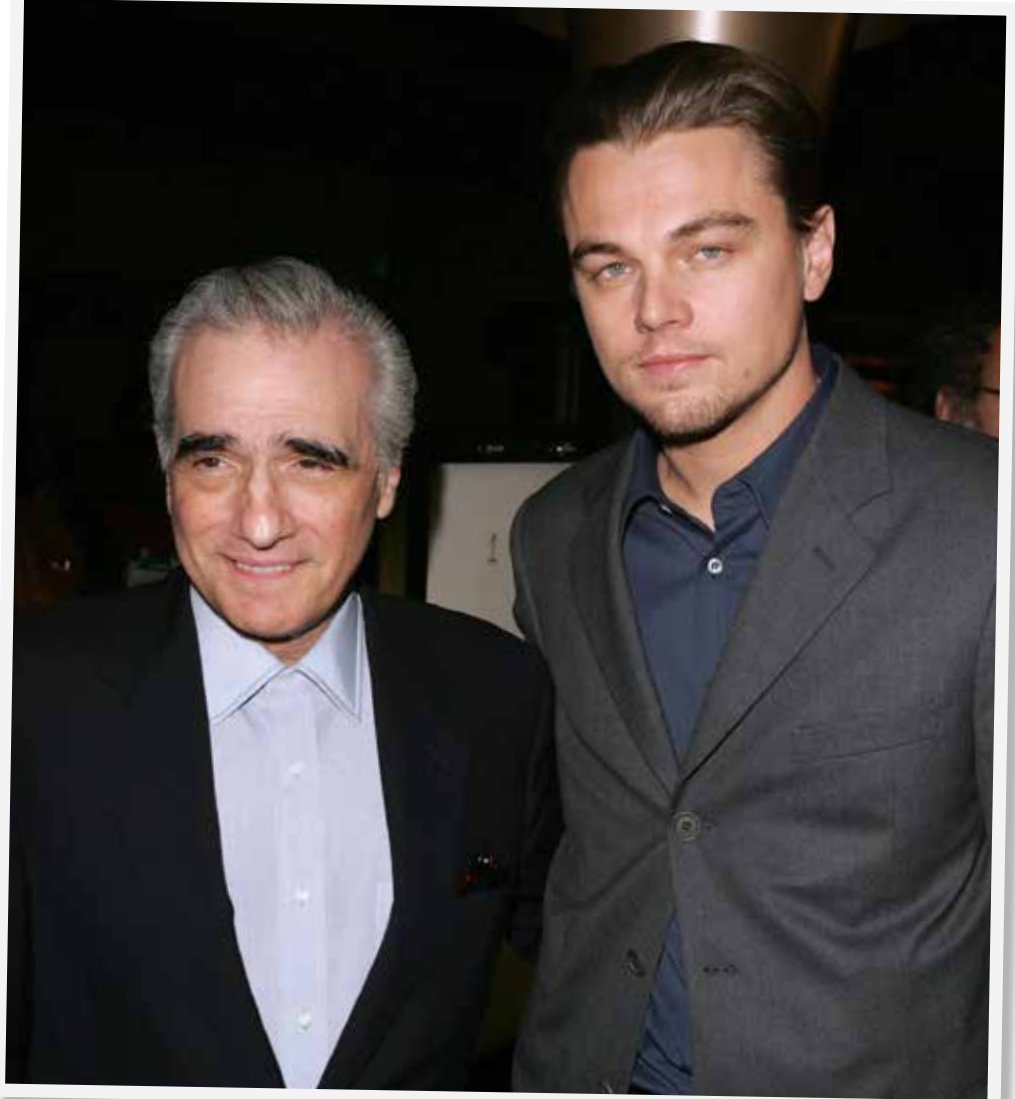
MARTIN SCORSESE LEONARDO DICAPRIO VE JENNIFER LAWRENCE BİR ARADA

Oscar ödüllü usta yönetmen, *Peter Cameron*'ın hayalet hikâyesi romanını beyazperdeye uyarlıyor.

Martin Scorsese, kariyerinin en dikkat çekici iş birliklerinden birine imza atmaya hazırlanıyor. Oscar ödüllü yönetmen, Peter Cameron'ın övgü toplayan "What Happens at Night" adlı romanını sinemaya uyarlayacak. Başrollerde ise uzun yıllardır Scorsese'nin en yakın yaratıcı partnerlerinden biri olan Leonardo DiCaprio ile ilk kez Scorsese filmi için kamera karşısına geçecek Jennifer Lawrence yer alacak. Apple Original Films, projeyi finansman ve yapım anlamında üstlenmek üzere görüşmelerini sürdürüyor.

Studiocanal'ın 2023 yılında haklarını aldığı romandan uyarlanacak filmde senaryoyu, "Notes on a Scandal" ile Oscar'a aday gösterilen Patrick Marber kaleme alıyor. Hikâye, evlat edinmek üzere Avrupa'nın karlı, tuhaf bir şehrine seyahat eden Amerikalı bir çifti merkeze alıyor. Kansere mücadele eden kadın gittikçe güçten düşerken, kocası bu durumun evlat edinme sürecini riske atmasından endişe eder. Çift, vardıklarında kendilerini soğuk ve ürpertici bir atmosfer taşıyan Borgarfjaroasysla Grand Imperial Hotel'de bulur. Otelin her daim açık barında ve kasvetli lobisinde gizemli karakterler belirir: Yaşlı bir şarkıcı, yozlaşmış bir iş insanı ve sırlarla dolu bir şifacı... Bu yolculuk ilerledikçe çift, yalnızca evlat edinme süreci değil, kendi evlilikleri ve hayatlarına dair de sarsıcı gerçeklerle yüzleşiyor.

Scorsese ve DiCaprio'nun 20 yılı aşkın süredir süren ortaklığı, "The Aviator", "The Wolf of Wall Street" ve "Killers of

the Flower Moon" gibi filmlerle modern sinemanın en verimli iş birliklerinden biri haline gelmişti. "What Happens at Night" aynı zamanda Scorsese'nin Jennifer Lawrence ile ilk kez çalışacağı film olacak. Yönetmen daha önce Lawrence'ın Cannes'da prömiyer yapan ve Oscar yarışı için adı geçen "Die, My Love" adlı filmine yapımcı olarak destek vermişti.

Leonardo DiCaprio şu sıralar Paul Thomas Anderson'ın "One Battle After Another" filmindeki performansı ile övgü toplarken, Jennifer Lawrence da Lynne Ramsay imzalı "Die, My Love" ile gündemde. İkilinin 2021 tarihli "Don't Look Up" sonrası yeniden bir araya gelmesi ise izleyiciler arasında şimdiden büyük bir merak uyandırıyor. **APM**

➔ "Superman" Devam Filminde Beklenmedik Gelişme

James Gunn, Howard Stern'in SiriusXM programında, "Superman"ın devam filminin Nisan 2026'da çekimlere başlayacağını açıkladı. "Man of Tomorrow" adını taşıyan yapım, Warner Bros. tarafından 9 Temmuz 2027 için vizyon takvimine alındı. Bu tarih, yaz aylarında vizyona giren ilk "Superman" filminin üzerinden iki yıl geçmesi anlamına geliyor.

NICOLE KIDMAN VE ELLE FANNING, A24'ÜN YENİ HUKUK GERİLİMİ DİZİSİ "DISCRETION"DA

Chandler Baker'in yayınlanmamış kısa öyküsünden uyarlanan dizi, Dallas'ta geçen karanlık bir hukuk hikayesini merkezine alacak.

Oscar ödüllü Nicole Kidman ve Altın Küre adayı Elle Fanning, A24 imzalı yeni hukuk gerilimi dizisi "Discretion" ile ekranlarda buluşmaya hazırlanıyor. Dizi, "The Husbands" ve "Whisper at Work" kitaplarının yazarı Chandler Baker'ın henüz yayınlanmamış kısa öyküsünden uyarlanıyor. Baker, kurguya kendi avukatlık deneyimlerinden ilham alarak başlamış ve hikâyeyi televizyona uyarlamak için kaleme alacak.

A24, "Discretion"ın haklarını oldukça rekabetçi geçen bir süreç sonunda aldı. Dizi Dallas'ta geçiyor ve şirket hukukunun perde arkasındaki baskı, sırlar ve güç ilişkilerine odaklanıyor. Henüz resmi bir yayın tarihi açıklanmasa da yapım, uzun soluklu bir dizi olarak planlanıyor.

Chandler Baker, dizinin yürütücü yapımcıları arasında yer alıyor. Ona, "Unbelievable" ve "Erin Brockovich" ile tanınan Susannah Grant eşlik edecek. Ayrıca Nicole Kidman ve ortağı Per Saari kendi yapım şirketleri Blossom Films adına projede yer alırken; Elle Fanning, Dakota Fanning ve Brittany Kahan Ward da Lewellen Pictures çatısı altında yürütücü yapımcı koltuğunda bulunuyor. A24 tarafında ise Jordan Cerf ve Joe Hippy yapımcı ekibe dahil.

Nicole Kidman, kısa süre önce A24'ün ses getiren erotik gerilimi "Babygirl" ile gündeme gelmiş, Netflix mini dizisi "The Perfect Couple"da da rol almıştı. Elle Fanning ise Bob Dylan biyografisi "A Complete Unknown" ve

Joachim Trier'in Oscar adayı "Sentimental Value" filmleriyle dikkat çekti. İki oyuncu daha önce de Sofia Coppola'nın yönettiği "The Beguiled" ve "How to Talk to Girls at Parties" filmlerinde birlikte rol almışlardı. **APM**

➔ "Black Mirror"ın Yaratıcısı Charlie Brooker'dan Yeni Dizi!

"Black Mirror" dizisiyle televizyon dünyasında çığır açan Charlie Brooker, Netflix için bambaşka bir projeye imza atıyor. Henüz resmi adı açıklanmayan dört bölümlük suç dizisinin çekimleri başladı. Brooker, bu kez distopik teknoloji hikâyelerini bir kenara bırakıp kanlı, sert ve gerilim dolu bir polisiye anlatıya yöneliyor.

CHRISTOPHER NOLAN, AMERİKA YÖNETMENLER BİRLİĞİ'NİN YENİ BAŞKANI SEÇİLDİ

"Oppenheimer"ın Oscar ödüllü yönetmeni, büyük stüdyo görüşmeleri öncesinde DGA'nın başına geçti.

Hollywood'un en saygın ve vizyoner yönetmenlerinden Christopher Nolan, Directors Guild of America'nın (DGA) yeni başkanı seçildi. Nolan, 2021'den bu yana iki dönem boyunca başkanlık yapan Lesli Linka Glatter'ın ardından görevi devraldı. Yönetmenler Birliği'nin 167 delegesinin oyuyla gerçekleşen seçimde, 19.500'den fazla üyesi olan DGA'nın başına gelen Nolan, bu görev için "Kariyerimin en büyük onurlarından biri." ifadesini kullandı.

Nolan, açıklamasında şu sözlere yer verdi: "Sektörümüz büyük değişimlerden geçiyor ve bana bu sorumluluğu emanet eden DGA üyelerine teşekkür ediyorum. Başkan Glatter'a liderliği için minnettarım ve yeni yönetimle birlikte üyelerimiz için önemli yaratıcı ve ekonomik korumaları sağlamayı dört gözle bekliyorum."

DGA, son yıllarda özellikle set güvenliği konusunda aktif lobi faaliyetleri yürüttü. Kaliforniya film ve TV vergi teşvikleri kapsamında projelerde güvenlik süpervizörlerinin zorunlu tutulmasına yönelik pilot program bu çalışmaların bir sonucu oldu. Ayrıca sendika, Kaliforniya vergi kredilerinin genişletilmesi için yürütülen lobi faaliyetlerinde de etkili rol oynadı.

Yaklaşan süreçte birliğin öncelikli gündemlerinden biri, yabancı dijital platformlardan elde edilen telif haklarının genişletilmesi olacak. 2023'teki sözleşme görüşmelerinde DGA, büyük sendikalar arasında iş bırakmadan anlaşmaya varan tek birlik olmuştu. Mevcut sözleşme 30 Haziran 2026'ya kadar devam ediyor; bu

tarihten sonra Nolan liderliğinde yapılacak müzakereler büyük önem taşıyor.

AMPTP (Amerikan Film ve Televizyon Yapımcıları Birliği), yaptığı açıklamada Nolan'a başarılar dileyerek, "DGA üyeleri için en önemli konuları ele alırken şirketlerimizin rekabet gücünü korumak için Başkan Nolan ile iş birliği yapmayı dört gözle bekliyoruz." dedi.

Nolan'ın başkan seçilmesi, nadir görülen bir şekilde hala kariyerinin zirvesinde olan bir A-list yönetmenin sendika başkanlığına gelmesiyle de dikkat çekiyor. İki Oscar ödüllü yönetmen,

kariyerinde "Batman Begins", "The Dark Knight", "Inception", "Memento", "Tenet", "Dunkirk" ve son olarak büyük ses getiren "Oppenheimer" gibi filmlere imza attı. Yönetmenin sıradaki projesi "The Odyssey", 2026 Temmuz'unda Universal Pictures dağıtımıyla vizyona girecek. DGA seçimlerinde ayrıca Laura Belsey yeniden Ulusal Başkan Yardımcısı seçilirken, Paris Barclay de Sekreter-Hazineci olarak görevine devam edecek. Yönetim kurulunda Todd Holland, Ron Howard, Gina Prince-Bythewood ve Seith Mann gibi önemli isimler de yer aldı. **APM**

➤ "The Conjuring" Evreni Yeni Bir Diziyile Genişliyor!

HBO Max'te "The Conjuring" dünyasını yeni bir diziyile genişletiyor. Variety'nin özel haberine göre, televizyon dünyasında güçlü işlere imza atan Nancy Won projeye showrunner, yürütücü yapımcı ve senarist olarak katıldı. Ayrıca Marvel projeleriyle tanınan Peter Cameron ve Cameron Squires da dizinin yazar ekibinde yer alacak.

FİLMEKİMİ PROGRAMI AÇIKLANDI: BİLETLER 26 EYLÜL'DE SATIŞA ÇIKTI!

Altın Palmiye ve **Altın Aslan** ödüllü yapımların da yer aldığı program, İstanbul'un ardından Ankara, Eskişehir ve İzmir'de sinemaseverlerle buluşacak.

Filmekimi, bu yıl yine ödüllü filmleri ve usta yönetmenlerin merakla beklenen yapımlarını sinemaseverlerle buluşturmaya hazırlanıyor. İstanbul'da 3-12 Ekim tarihleri arasında Atlas 1948, City's Nişantaşı – CINEWAM Premium, Kadıköy Sineması ve Paribu Art salonlarında gerçekleşecek Filmekimi, daha sonra Ankara (9-12 Ekim), Eskişehir (16-19 Ekim) ve İzmir'e (23-26 Ekim) uğrayarak sonbaharın sinema coşkusu farklı şehirlerde yaşatacak.

Festival programında bu yıl Venedik'te Altın Aslan kazanan "Father Mother Sister Brother" / "Baba Anne Kız Kardeş Erkek Kardeş" (Jim Jarmusch), Cannes'da Altın Palmiye'yi kazanan "It Was Just An Accident" / "Görünmez Kaza" (Cafer Panahi), Karlovy Vary Büyük Ödüllü "Better Go Mad in the Wild" / "Doğada Delirmek Daha İyi" ve Berlin'de Andrew Scott'a Gümüş Ayı kazandıran "Blue Moon" / "Mavi Ay" (Richard Linklater) gibi ödüllü yapımlar yer alıyor. Usta yönetmen Paolo Sorrentino'nun "La Grazia", Ari Aster'ın "Eddington", Yorgos Lanthimos'un "Bugonia", Guillermo del Toro'nun "Frankenstein", Joachim Trier'in "Manevi Değer" ve Christian Petzold'un "Aynalar No:3" filmleri de Filmekimi'nin öne çıkan başlıkları arasında.

Türkiye'den de özel gösterimler olacak. Can Evrenol'un kara komedisi "Cam Sehpa" dünya prömiyerini Filmekimi'nde yaparken, Ceylan Özgün

Özçelik'in kısa filmi "Ada" da festival programında yer alıyor. Ayrıca bu yıl Gazze'den üç film de programda dikkat çekiyor: Kaouther Ben Hania'nın "Hind Rajab'ın Sesi", Sepideh Farsi'nin belgeseli "Yüreğini Eline Al" ve Yürü ve Tarzan & Arab Nasser kardeşlerin "Bir Zamanlar Gazze'de" filmi.

Biletler, Lale Kart üyeleri için

indirimli ön satışların ardından 26 Eylül Cuma günü 10.30'da genel satışa açılacak. Satışlar passo.com.tr/tr, Passo mobil uygulaması ve Passo perakende noktaları üzerinden yapılacak. Siyah Lale ve Beyaz Lale Kart üyeleri %25, Kırmızı Lale Kart üyeleri ise %15 indirimle bilet alabilecek. **APM**

➔ Fatma Altun'un İlk Kitabı Raflarda: Sondan Geriye

Ameliyathane kapısından yazı masasına, günlüklerden şiirlere uzanan bir iç yolculuk... Yazarlarımızdan Fatma Altun, okurlarıyla buluşan ilk kitabı "Sondan Geriye" ile düşüşleri, kalkışları, kayıpları ve yeniden doğuşları için bir dille kaleme aldı. Altun, kitabını "bir kendini bulma serüveni" olarak tanımlıyor. Günlük hayattan alınmış kesitlerle örülen eser, şiirsel diliyle hem bireysel hem de evrensel bir arayışa ışık tutuyor: "Ben yazdım, bitti. Şimdi hep birlikte okuma zamanı. O artık size emanet" diyen yazar, okurlarının yorumları ve paylaşımlarıyla kitabın gerçek yolculuğunu başlayacağını vurguluyor. Sondan Geriye - Fatma Altun, online satış platformlarında yerini aldı. Yazar, kitabı okuyan herkesi bu yolculuğa eşlik etmeye davet ediyor: "Benimle birlikte saymaya ne dersiniz?"

Teyana Taylor

Harlem'in ritimlerinden Hollywood'un kırmızı halısına uzanan bir yolculuk düşünün. Dansla başlayan, müzikle şekillenen, sinemayla zirveye taşınan bir hikâye... İşte **Teyana Taylor**'ın hikâyesi tam da böyle.

One Battle After Another filmindeki "Perfidia Beverly Hills" rolü, bu çok yönlü sanatçının kariyerinde hem cesaretin hem de dönüşümün sembolü olarak öne çıkıyor. 1990 yılında Harlem'de dünyaya gelen Teyana Taylor, sanat hayatına dansla adım attı. Henüz genç yaşında Beyoncé'nin "Ring the Alarm" klibine yaptığı koreografiyle dikkat çekti. Ardından şarkıcılık, modellik, oyunculuk, yönetmenlik derken, sığmayacağı bir kalıp bırakmadı. Onun enerjisi, sadece sahne ışıklarının değil, kamera arkasındaki herkesi de etkileyen türden.

PERFIDIA BEVERLY HILLS: ZOR BİR KARAKTERİN İZİNDE

One Battle After Another filminde Taylor, "French 75" adlı devrimci grubun bir üyesi olan Perfidia Beverly Hills karakterine hayat veriyor. Bu karakter, idealler ile kişisel sorumluluklar arasında sıkışmış, derin çatışmalar yaşayan bir kadın. Filmde yalnızca devrimci bir figür değil; aynı zamanda annelik, postpartum depresyon ve bireysel kimlik sorunlarıyla boğuşan bir karakter olarak karşımıza çıkıyor.

Teyana Taylor'ın Perfidia'yı canlandırırken yaptığı en etkileyici şey, güçlü bir aksiyon figürü ile kırılğan bir anne figürünü aynı bedende buluşturabilmesi.

CESARETİN ADI: KENDİ DUBLÖRÜNÜN YERİNE GEÇMEK

Taylor, filmdeki aksiyon sahnelerinin neredeyse tamamını bizzat kendisi gerçekleştirdi. Araç kovalamacaları, silahlı çatışmalar ve tehlikeli düşüş sahneleri... Hatta hamileyken makineli tüfekle ateş ettiği sahneyi "Biraz Tony Montana gibiydim" diye

yorumladı. Mizah duygusunu işin içine katması, ağır sahnelerde bile izleyiciye bir tebessüm bırakıyor.

KAMERA ARKASINDAKİ GERÇEK HAYAT

Sahnedeki tüm o enerjiye rağmen Taylor, kamera arkasında her şeyden önce iki kızın annesi. Annelik deneyimi, kariyerinin en önemli unsurlarından biri. Özellikle postpartum depresyon üzerine filmde verdiği performans, gerçek hayattaki yaşanmışlıkların sanatla nasıl birleşebildiğini gösteriyor.

Onun mizahı da burada devreye giriyor. Röportajlarında sık sık Tom Cruise'a benzetilmekten söz ediyor ve Leonardo DiCaprio ile olan sahne arkası anılarını anlatırken kahkahaları eksik olmuyor.

KUSURSUZ OLMAK ZORUNDA DEĞİL

Taylor'ın Perfidia'sı izleyiciye her şeyi bir arada sunuyor: ideallerin yükü, bireysel

sancılar, kahkahalar, öfke, güç ve kırılğanlık. Bazen film temposu bu yoğunluk nedeniyle ağırlaşabiliyor, ama Teyana Taylor'ın performansı her daim göz alıcı. Perfidia karakteri, belki de Teyana'nın kendi hayat mottosunu yansıtıyor: "Bir savaştan çıkıp diğerine girerken bile ışığını kaybetme."

KENDİ MÜCADELESİNİN KAHRAMANI

Teyana Taylor için One Battle After Another, hiç kuşkusuz, sanatının sınırlarını zorladığı bir dönüm noktası. Dansla başlayan yolculuğunda, şarkılarla, kliplerle, moda sahneleriyle yürüyen Taylor, şimdi Perfidia Beverly Hills rolüyle beyazperdede unutulmaz bir iz bırakıyor.

O, sahnede de gerçek hayatta da "bir battle after another" yaşıyor: müzikle, oyunculukla, annelikle, sorumluluklarla. Ve her seferinde yeniden doğup evrimleşiyor. Teyana Taylor'ın ışığı, hem Perfidia'nın gölgesinde hem de kendi hayatında parlamaya devam ediyor. **APM**

“
Sahnedeki tüm
o enerjiye rağmen
Taylor, kamera
arkasında her şeyden
önce iki kızın annesi.
Anelik deneyimi,
kariyerinin en önemli
unsurlarından biri.
Özellikle postpartum
depresyon üzerine
filmde verdiği
performans,
gerçek hayattaki
yaşanmışlıkların sanatla
nasıl birleşebildiğini
gösteriyor.”

Sessizliğin İçinden Gelen Bir İkon: Cillian Murphy

Netflix'in merakla beklenen yapımı Steve ile yeniden gündemde olan **Cillian Murphy**, son yılların en dikkat çekici oyuncularından biri. Ancak onu sadece "ünlü bir aktör" olarak tanımlamak yeterli değil. Çünkü Murphy, Hollywood'un gürültülü dünyasında hep sessizliğiyle, duruşuyla ve işine duyduğu büyük saygıyla öne çıktı.

1976'da İrlanda'nın Cork kentinde dünyaya gelen Cillian Murphy'nin ailesi öğretmenlerden oluşuyordu. O da aslında başta müzikle ilgileniyor, genç yaşlarda gitar çalıp şarkı söylüyordu. Hatta bir dönem Frank Zappa'dan ilham alarak kurdukları gruplarıyla plak şirketi teklifleri bile aldılar. Ancak Murphy bu yolu seçmedi. "İyi ki imzalamamışız" diyecekti yıllar sonra. Çünkü kısa süre sonra tiyatroyla tanışacak ve hayatının yönü tamamen değişecekti.

TİYATRODAN SİNEMAYA UZANAN YOL

Murphy'nin sahnede ilk profesyonel işi Enda Walsh'un Disco Pigs adlı oyunuydu. Aslında üç haftalık bir oyun olarak planlanan bu iş, büyük ilgi gördü ve iki yıl boyunca dünyanın farklı ülkelerinde sahnelendi. İşte o turneler sırasında, genç İrlandalı müzisyenin yerini artık sahneye tutkuyla bağlı bir oyuncu aldı. 2002'de Danny Boyle'un yönettiği 28 Days Later ile dünya çapında tanındı. Filmin açılışındaki, bomboş Londra sokaklarında uyanış sahnesi hâlâ sinema tarihinin unutulmaz anlarından biri. O sırada birçok kişi Murphy'yi sadece "çekici gözleriyle" hatırlıyor olsa da, kısa süre içinde o gözlerin ardındaki güçlü oyunculuğu fark etmeye başladılar.

VILLAIN, KAHRAMAN, ANTI-KAHRAMAN

Cillian Murphy'nin kariyerinde dikkat çeken en

önemli özelliklerden biri, tek bir kalıba sığmaması. Christopher Nolan'ın Batman Begins filminde canlandırdığı Jonathan Crane/Scarecrow, sinema tarihinin en etkileyici kötülerinden biriydi. Hemen ardından Neil Jordan'ın Breakfast on Pluto filminde bambaşka bir dünyaya adım attı; trans bir karakter olan Kitten Braden rolüyle hem cesaretini hem de oyunculuk çeşitliliğini kanıtladı.

Murphy, bu dönemde Hollywood'un "kötü adam" rollerine hapsolabileceken, kendi yolunu çizmeyi tercih etti. Ken Loach'un Palme d'Or ödüllü filmi The Wind That Shakes the Barley'de İrlanda bağımsızlık mücadelesinde bir doktoru canlandırarak politik ve dramatik tarafını da gösterdi.

NOLAN İLE UZUN SOLUKLU BİR İŞBİRLİĞİ

Murphy denince akla gelen en önemli işbirliklerinden biri, kuşkusuz Christopher Nolan'la olan yol arkadaşlığı. Inception, Dunkirk ve son olarak Oppenheimer... Her seferinde Nolan, Murphy'nin

farklı bir yönünü ortaya çıkardı. "Oppenheimer"daki performansı ise kariyerinin zirvesiydi. Akademi Ödülü'nden BAFTA'ya, Altın Küre'den SAG ödülüne kadar birçok büyük ödül kazandı.

Bu başarının ardında sadece oyunculuk değil, büyük bir disiplin de vardı. Rol için ciddi şekilde kilo veren Murphy, aylarca Oppenheimer'ın hayatını inceledi ve o karakteri yalnızca dışarıdan değil, içeriden de kavramaya

çalıştı. Sonuç, sinema tarihine geçen bir başrol oldu.

PEAKY BLINDERS FENOMENİ

Tabii Murphy'yi dünya çapında geniş kitlelere ulaştıran işlerden biri de televizyon oldu. BBC dizisi Peaky Blinders, 2013'ten 2022'ye kadar büyük bir fenomene dönüştü. Murphy'nin canlandırdığı Tommy Shelby karakteri, yalnızca bir gangster lideri değil, aynı zamanda kırılğan, zeki ve karizmatik bir anti-kahramandı. Murphy'nin sessiz gücü, Shelby'nin ekranlardaki varlığıyla bütünleşti ve dizi kült bir statü kazandı.

SESSİZ BİR YILDIZ

Cillian Murphy, özel hayatıyla magazin basınına malzeme vermeyen ender oyuncularından. Röportajlarında kırmızı halıyı "aşılması gereken bir zorluk" olarak gördüğünü söylüyor. Spotlight'ı değil, işini seviyor. İrlanda'dan Londra'ya, oradan Hollywood'a uzanan kariyerinde hep rolüne odaklandı.

NETFLIX'TE YENİ BİR BAŞLANGIÇ: STEVE

Şimdi gözler bir kez daha Murphy'nin üzerinde. Netflix için çekilen Steve dizisinde hem başrol hem de yapımcı olarak yer alıyor. "Oppenheimer" sonrası beklentiler yüksek. Ancak Murphy'nin geçmişi bize şunu gösteriyor: O hiçbir zaman beklentilerin baskısıyla hareket etmiyor. Onun için her rol, yeni bir keşif, yeni bir derinlik. Cillian Murphy'nin hikayesi, aslında sessizliğin gücünü anlatıyor. Çılgık atmadan, parıltılı skandallara bulaşmadan, yalnızca işine tutkuyla bağlanarak da büyük bir yıldız olunabileceğini kanıtıyor. Steve dizisiyle birlikte bu yolculuğun yeni bir sayfası açılıyor. Ve biz de bu sayfayı merakla bekliyoruz. **APM**

Cillian Murphy'nin üzerinde. Netflix için çekilen Steve dizisinde hem başrol hem de yapımcı olarak yer alıyor. "Oppenheimer" sonrası beklentiler yüksek. Ancak Murphy'nin geçmişi bize şunu gösteriyor: O hiçbir zaman beklentilerin baskısıyla hareket etmiyor. Onun için her rol, yeni bir keşif, yeni bir derinlik.

Christopher Nolan'ın Batman Begins filminde canlandırdığı Jonathan Crane/Scarecrow, sinema tarihinin en etkileyici kötülerinden biriydi. Hemen ardından Neil Jordan'ın Breakfast on Pluto filminde bambaşka bir dünyaya adım attı; trans bir karakter olan Kitten Braden rolüyle hem cesaretini hem de oyunculuk çeşitliliğini kanıtladı.

Hep daha fazlası.

Yeni SANTA FE.

Sıradanlığa sırt çevir, sınırları aş, hayallerine daha fazla yaklaş. H-Track elektrikli 4x4 sistemi ve arazi sürüş modu, 1,6 T-GDI hibrit motoru, 215 PS gücü, sıra dışı tasarımı, 7 koltuklu ferah iç mekânı, çift kablosuz şarj sistemi, Dijital Kameralı İç Dikiz Aynası (DCM) ve 628 litre bagaj hacmiyle Yeni SANTA FE. Hayatında yeni bir sayfa açman için onda hep daha fazlası var.

5 YIL **100.000km**
Üretici Onarım Güvencesi

Hyundai modelleri 2 yıl ya da 60.000 km yasal garanti kapsamındadır. Ayrıca yasal garantinin dolmasından sonra, araçların ilk tüketiciye teslim tarihinden itibaren 5 yıl ya da 100.000 km'ye kadar üretim kaynaklı arızaların onarımları Hyundai Üretici Onarım Güvencesi kapsamındadır. Hibrit batarya (yüksek voltaj) ise 7 yıl ya da 100.000 km'ye kadar garanti kapsamındadır. Detaylı bilgi garanti kitapçığında ve hyundai.com.tr'de bulunmaktadır. Hyundai SANTA FE modellerinin resmi spesifik CO₂ kaynaklı emisyonu (EC 715/2007*2023/443EA) birleşik 166 gr/km, resmi yakıt tüketimleri (EC 715/2007*2023/443EA) birleşik 7,3 lt/100 km'dir. Görseldeki ürün Türkiye ürün gamı ile farklılık gösterebilir.

Tenkrit

56

Weapons

58

Chuck'm Hayatı

60

Highest 2 Lowest

62

Alien: Earth

54

CHIEF OF WAR

*Jason Momoa ve
Volkanların Altında
Çekilen Final:
"Chief of War"*

52

Black Rabbit

Netflix'in Anti-Kahraman Diyeti. Yıldız Bol, Vitamin Yok

BLACK RABBIT

Netflix'in Anti-Kahraman Diyeti.
Yıldız Bol, Vitamin Yok

ÇIKIŞ Eylül 2025 **YARATICILARI** Zach Baylin, Kate Susman
OYUNCULAR Jude Law, Jason Bateman, Cleopatra Coleman
YAPIM 2025 ABD

Bilgehan **ARAS** - bilgehanaras@barasmedya.com

Bir dönem televizyonun altın çağı, anti-kahramanların omuzlarında yükselmişti. Tony Soprano, Walter White, Don Draper, Dexter Morgan... Onlar olmasaydı bugün “dizi bağımlılığı” diye bir kavramımız bile olmayabilirdi. Ama gelin görün ki, işler zamanla değişti. Anti-kahraman furyası önce çoğaldı, sonra şişti, en sonunda da kendi kendini parodileştirdi. İşte Netflix'in yeni dizisi Black Rabbit, bu yorgun janrın en son halkası olarak karşımıza çıkıyor.

Dizinin merkezinde iki kardeş var: Jake (Jude Law) ve Vince (Jason Bateman). Jake, Brooklyn Köprüsü'nün dibinde Black Rabbit adında şık bir restoran işletiyor. Vince ise Reno'daki bir kumarhanede vakit öldüren, başını belaya sokmakta usta bir kaybeden.

Açılıшта görkemli bir mücevher soygunuyla havaya giriyoruz ama işler saniyeler içinde sarpa sarıyor. Sonra geri sarıp, “bir ay önce”ye gidiyoruz ve Vince'in kötü giden nadir madeni para satışından, arabayla üstüne sürdüğü (ve sonra asla bahsi açılmayan) bir cinayetle tanışıyoruz. Yani Vince, aslında sempatik bir serseriden çok,

“muhtemelen katil ama unut gitsin” türünden biri. Vince New York'a geri dönüyor, Jake ise restoranının New York Times incelemesini bekliyor. Ama tahmin edersiniz ki olaylar sofraya düzeniyle falan ilerlemiyor. İki kardeşin yolları tekrar kesişiyor, Vince'in mafya borçları da devreye girince işler çorba oluyor.

Dizinin en büyük sorunu, karakterlerini “anti-kahraman” diye sunup aslında gayet klişe ve antipatik insanlar çizmesi. Jake,

CLEOPATRA COLEMAN

Netflix'in Black Rabbit dizisiyle spot ışıkları yeniden üzerlerine düşen oyuncular arasında, Cleopatra Coleman da dikkat çeken bir yüz. O, Black Rabbit'in restoran atmosferinde iç mimar olarak işleri şekillendiren biri. Dizide Jake, ona yeni restoran konseptinin tasarımını teklif ediyor. Bu, Estelle'in yalnızca bir yan karakter olmadığı, hikâyenin mekânsal ve duygusal dokusunda rol oynadığını gösteriyor.

Coleman'ın filmografisine baktığımızda, Black Rabbit rolü kariyerinde bir dönüm noktası olma potansiyeli taşıyor. Daha önce The Last Man on Earth, Clipped, Dopesick gibi projelerde izledik onu.

Rolüyle ilgili ilginç bir detay: dizinin yaratıcıları Estelle karakteriyle ilgili sahnelerde Coleman'ın performansının beklenenden de zengin katmanlar taşıdığını söylüyor. Yani senaryoda çizili klasik bir "iç mimar / ilişki karakteri" kalıbından çok daha fazlası var Estelle'de.

restoranında tacizleri örtbas eden bir patron; Vince ise öldürüp unutan bir serseri. Ama senaryo onları sevimli göstermeye uğraşiyor. Haliyle, ortada ne gerçek bir kahraman, ne de sahici bir anti-kahraman kalıyor.

Dizinin tek gerçekten unutulmaz tarafı Troy Kotsur'un performansı. Onun olduğu her sahneye bir ağırlık, bir ciddiyet geliyor. Hem korkutucu hem de kalbinizi burkan bir enerji yayıyor. Açık konuşalım: Eğer bu dizi, sağır bir mafya babasının problemlü oğlu ve iki zavallı restoran sahibine karşı verdiği mücadeleyi anlatsaydı, çok daha iyi bir iş çıkardı.

Law ve Bateman sekiz bölüm boyunca sürekli birbirlerine bağırıp duruyor. Evet, kardeş ilişkilerinde kavga olağandır ama sekiz saat boyunca izleyince seyirciyi de aileden sayıp kulak tıpası dağıtmak gerekebilirdi.

Yine de Justin Kurzel'in yönettiği son iki bölüm biraz toparlıyor. Brooklyn sokaklarında geçen kovalamacalar, gündüz çekilen sahneler (nihayet ışık var!) ve gerilim dozajı yerli yerinde. Ama final, ağır melodramla yine çöküyor.

Black Rabbit, Netflix'in "prestij drama" menüsüne eklediği son yemek. Tabakta Jude Law ve Jason Bateman var, üstüne biraz Ozark, biraz The Bear, biraz Uncut Gems sosu serpilmiş. Fakat sonuçta ortaya çıkan şey boş kaloriden ibaret: Gösterişli ama doyurmayan bir menü. Anti-kahraman janrı tamamen bitti mi? Hayır. Ama yeni bir Sopranos ya da Breaking Bad bekliyorsanız, Black Rabbit o ışığı vermiyor. Daha çok, "bir zamanlar bu tür harikaydı" dedirten bayat bir tat bırakıyor. **APM**

**"ANTI-KAHRAMAN
JANRI TAMAMEN
BİTTİ Mİ? HAYIR. AMA
YENİ BİR SOPRANOS
YA DA BREAKING
BAD BEKLİYORSANIZ,
BLACK RABBIT
O IŞIĞI VERMİYOR.
DAHA ÇOK, "BİR
ZAMANLAR BU
TÜR HARİKAYDI"
DEDİRTEN BAYAT BİR
TAT BIRAKIYOR"**

CHIEF OF WAR

Jason Momoa ve Volkanların Altında Çekilen Final: “Chief of War”

ÇIKIŞ Ağustos 2025 **YARATICILAR** Jason Momoa, Thomas Pa'a Sibbett
OYUNCULAR Jason Momoa, Luciane Buchanan, Te Ao o Hinepehinga
YAPIM 2024 ABD

Can **KARTAL** - kartal.can@barasmedya.com

Jason Momoa, yıllardır aksiyon filmlerinde koca baltaları sallıyor, dev yaratıklara kafa tutuyor, suyun altında kabarcık çıkararak kahramanlık yapıyor... Ama anlaşılana ki, kariyerinin zirvesi Hawaii'nin lav tarlalarında yaşandı. Apple TV+ dizisi Chief of War'un sezon finalinde hem başrol oynadı, hem yazdı, hem yönetti, hem de sette sabahın dördünde lav tarlalarında koştu. Hani derler ya, “bir işi yapıyorsan tam yap”. Momoa bunu fazla ciddiye almış gibi.

Momoa, final bölümünün kendi kariyerinin en önemli anı olduğunu söylüyor. Başta kimse bu işin çekilemeyeceğine inanmadı. Ama işin sonunda, setteki saygı duyduğu isimler bile “Hayatımda böyle bir şey görmedim” diyecekti. E, kolay mı? Gece vakti gerçek lav tarlalarında savaş sahnesi çekiyorsun!

Üstelik öyle stüdyo önünde yeşil perde değil; Hawaii'nin “Kara Çöl” diye bilinen volkanik arazisinde, gerçekten lav püskürürken. Apple yöneticileri bile önce “Yapmayın, yanarsınız” demiş. Ama Momoa bastırmış: “Bu iş Hawaii'de olacak!” Prodüksiyonun başladığı gün, 38 yıldır uyuyan Mauna Loa yanardağı

patladı. Ertesi gün Kilauea da aktif hale geçti. Yani gökyüzü lav, duman ve kül ile doldu. Momoa ise olayı şöyle yorumluyor: “Bu, hayatımda gördüğüm en güzel işaret oldu.” Yani başka biri olsa çekimlere ara verirdi, Momoa ise “Tanrılar bizi destekliyor” dedi.

Sahne bitti, çekimler tamamlandı, yağmur başladı, yanardağ sustu. Hollywood'da böyle tesadüfleri ancak pazarlama departmanı uydurur, ama burada gerçekten olmuş.

Finalde Kamehameha, sonunda Ka'iana'nın “kırmızı ağızlı silahlarını” (yani tüfekleri) kullanmaya karar veriyor. Volkanik arazide rakip krallarla karşı karşıya geliyorlar. Savaş sahneleri o kadar detaylı hazırlanmış ki, Momoa aynı anda dört farklı ekiple sahne çekmiş. Bir yanda kendi karakteri, diğer yanda kardeşleri, karısı, düşman şefler... Hepsinin hikâyesini tek tek planlamış.

Cliff Curtis (Keōua rolünde) şöyle diyor: “Sakin kaslarına aldanmayın. Momoa'nın ön lobu da gayet çalışıyor.” Hatta James Cameron'a benzetmiş. Abartı gibi gelebilir, ama düşün: Bir yandan savaşta oynuyorsun, diğer yandan yönetmen olarak setin öbür ucuna lav tarlalarında koşturuyorsun.

Momoa tarihi bire bir aktarmak zorunda hissetmemiş. Mesela savaş başlamadan önce taraflar geleneksel şarkılarla birbirine meydan okuyor. Ama

JASON MOMOA

Jason Momoa denince akla ilk gelen şey, devasa kaslar ve Aquaman kostümü olabilir. Ama Momoa sadece süper kahraman zırhından ibaret değil. Hawaii kökenlerini her daim gururla taşıyan, kamera arkasında da en az önünde olduğu kadar enerjik bir isim. Kariyerine Baywatch: Hawaii ile başlayan Momoa, Game of Thrones' daki Khal Drogo rolüyle bir anda dünya çapında patladı. Ardından DC evreninde Aquaman olarak denizlerin kralı oldu. Ama onu ilginç kılan, büyük stüdyo filmlerinin yanı sıra kendi hikâyelerini de anlatmaya hevesli olması. Apple TV+ dizisi Chief of War bunun en güncel örneği: Momoa hem başrolü oynadı, hem yazdı, hem yönetti. Setlerde "gülüşüyle dağı aydınlatan adam" olarak bilinen Momoa, aynı zamanda doğa aşığı bir çevreci, üç çocuk babası bir aile adamı ve gitarıyla kamp ateşinde şarkı söylemekten hoşlanan bir eski rockçı. Yani Hollywood'un en iri cüsselerinden biri, aynı zamanda en samimi kakhahaya da sahip.

Ka'iana, en büyük saygısızlık olarak İngilizce konuşuyor! Seyirci anlasın diye yapılmış bir tercih ama aynı zamanda düşmana "delirtici" bir darbe.

Bir de dil hocasına yaptığı şaka var. Momoa, Hawaiiice öğrenmesi için yanına taşınan hocasına rol veriyor ve sonra savaş sahnesinde onun dilini koparıyor. "Aramızda bir espriydi" diyor. Yani düşün, adam seni dil öğretiyor, sen dizide dilini söküyorsun...

Finalde sadece erkekler değil, kadın karakterler de patlama yaşıyor. Kupuohi (Te Ao o Hinepéhinga), sonunda bastırıldığı tüm duygularını savaş sahnesinde haykırıyor. Heke (Mainei Kinimaka) ise intikamını öyle bir alıyor ki, izleyenlerin kanı çekiliyor.

Momoa özellikle kadın karakterlere "katharsis" anı yaratmak istediğini söylüyor. Yani sadece erkek kahramanlıkları değil, kadınların direnci ve kırılmaları da sahnede.

Finalin sonunda Kahekili, "Ben daha beterini hazırlıyorum" diyerek Hawaii'ye savaş açıyor. Momoa da seyirciye göz kırpmıyor: "İkinci sezonda süper bir canavar geliyor." Yani işin ucunda Hawaii'nin Camelot'u kurulacak gibi.

Polinezya kökenli oyuncular için Chief of War, tarihlerinin ekranda görkemli şekilde anlatılması demek. Çekimlerde 500'den fazla yerli figüran, savaş sahnesinde Kamehameha'nın adını haykırmış. Kameramanlar bile ağlamış. Momoa'nın dediği gibi: "Ödül alır mı almaz mı bilmiyorum, ama bu hikâyeyi anlatmak için buradayız." Belki de Hollywood'un en büyük zaferi, bir volkan patlarken set kurabilmek değil; bir halkın kendi hikâyesini kendi sesiyle duyurabilmesidir. **APM**

DİZİDE SADECE ERKEKLER DEĞİL, KADIN KARAKTERLER DE PATLAMA YAŞIYOR. KUPUOHİ (TE AO O HİNEPEHİNGA), SONUNDA BASTIRDIĞI TÜM DUYGULARINI SAVAŞ SAHNESİNDE HAYKIRIYOR.

WEAPONS

Hem Korkutuyor, Hem Güldürüyor,
Hem de “*Ne İzledim Ben?*” Dedirtiyor

ÇIKIŞ Ağustos 2025 **YÖNETMEN** Zach Cregger **SENARYO** Zach Cregger
OYUNCULAR Josh Brolin, Julia Garner, Alden Ehrenreich
YAPIM 2024 ABD

Bilgehan **ARAS** - bilgehanaras@barasmedya.com

Zach Cregger ismini hatırlıyor musunuz? Hani şu Barbarian ile hepimizi “bir daha asla Airbnb tutmam” noktasına getiren yönetmen. İşte o Cregger, bu kez elini daha da büyütmüş ve ortaya Weapons çıkmış. Öyle sıradan bir korku filmi değil bu: Bir yandan Magnolia’yı hatırlatıyor, bir yandan The Crazies’i. Yani “korku sinemasında PTA ve Romero buluşması” gibi bir şey. Şaka değil.

Cregger’in en büyük marifeti, günümüzün “her şeyi altını çize çize anlatan” sözde entelektüel korku filmlerinden uzak durması. Weapons’ın açılışındaki olay mesela: Bir sabah 17 çocuk ortadan kayboluyor. Ama öyle sessizce değil. Gece 02:17’de kalkıp, kollarını uçak gibi açarak sokaklara koşuyorlar. Düşünün, apartmandan pijamalı minikler akın akın çıkıyor. Tüylar diken diken. İşte film, bu görüntünün yarattığı dehşetin üzerine kurulu.

Julia Garner, Justine Gandy adında bir öğretmeni canlandırıyor. Ertesi gün sınıfa geliyor, öğrencilerin hepsi yok. Bir tek Alex (Cary Christopher) kalmış. Peki neden? Çocuk neden gitmedi? Bunu araştırmak yerine kasaba halkı hemen öğretmenin üzerine çulluyor: “Kesin bu kadın cadı! Bir şeyler biliyor olmalı.” İnsanlığın klasik tepkisi işte: Suçu önce öğretmene at. Sonra film bölümlere ayrılıyor. Her bölüm başka bir karakterin gözünden hikâyeyi izliyoruz. Josh Brolin,

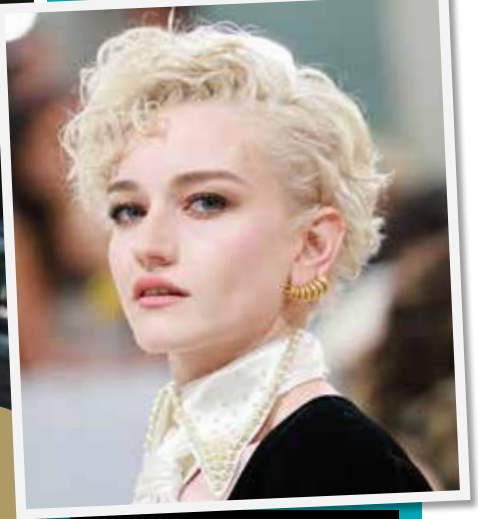
kaybolan çocuklardan birinin babası rolünde kalbimizi parçalayacak bir performans veriyor. Alden Ehrenreich alkol sorunlu, evli barklı ama aynı zamanda öğretmenle gizli gizli gönül ilişkisi yaşayan polis rolünde. Benedict Wong okul müdürü olarak karşımıza çıkıyor. Austin Abrams da “kaypak junkie” kontenjanını dolduruyor. Kısacası, “Pulp Fiction usulü parçalı anlatım” burada tam gaz işliyor.

Film sadece oyuncularla değil, teknik ekibiyle de parlıyor. Görüntü yönetmeni Larkin Seiple (Everything Everywhere All at Once’ı çeken adam) kamerayı öyle yerlere sokuyor ki, bazen kendinizi kavganın tam ortasında buluyorsunuz. Kurgucu Joe Murphy ise tempoyu öyle ayarlıyor ki, film bir an bile gevşemiyor. Ama asıl sürpriz: Weapons beklenmedik derecede komik! Yani “lanet olsun, şimdi gülecek zaman mı?” diyeceğiniz anlar var. Ama o anlarda fark ediyorsunuz ki karakterler gerçekten insan gibi davranıyor. Bazen korkudan, bazen çaresizlikten, bazen de sinirden kakhaha atıyoruz ya, işte film bunu yakalıyor.

Son bölüm ise tam bir mide burkucu. Hem ürkütüyor, hem rahatsız ediyor, hem de “iyi ki sinemada izliyorum, ışıklar açık eve dönsen bile huzursuz olacağım” dedirtiyor. Weapons tekinsiz, absürt, yer yer kakhaha attıran, yer yer koltuğa çivileyen bir korku filmi. 2025 Amerika’sının öfkesini, paranoyasını ve “yan komşunun bodrumunda ne var?” sorusunu beyazperdeye taşıyor.

Yani diyeceğim şu: Elinizi koltuğun kolçaklarına iyi kenetleyin. Hem ürperecek, hem gülecek, hem de “Zach Cregger bu kafayı nereden buluyor?” diye düşüneceksiniz. **APM**

JULIA GARNER HOLLYWOOD'UN ASİ PRENSESİ

**DİKKAT
SPOILER
ÇIKABİLİR!**

Julia Garner'ı ilk gördüğümüzde, altın sarısı saçları ve masum bakışlarıyla "kırılgan bir kız" tiplmesine sıkışacağını sanmış olabiliriz. Ama o, kariyerinde öyle seçimler yaptı ki bugün Hollywood'un en cesur, en şaşırtıcı oyuncularından biri.

Garner'ın büyük çıkışı Ozark'taki Ruth Langmore rolüyle geldi. O sert, küfürbaz, zekâsı gölgede kalmış genç kadını öyle bir sahiplendi ki üç Emmy kazandı. "I don't know shit about fuck" repliği, internetin diline pelesenk oldu. Ruth'u oynarken, aslında Garner'ın gerçek gücünü keşfettik: Seyircinin gözünün içine bakıp, hem kalbini kırmak hem de ona kahkaha attırmak.

Sonrasında Inventing Anna ile sahte bir sosyetik prensesi oynadı, The Assistant'ta ofis köleliğini yaşayan sessiz ama derinden direnen genç bir kadına hayat verdi. Garner'ın kariyer seçimleri birer kırmızı halı yürüyüşü değil, adeta "Hollywood'da hangi taşın altına elimi koyarsam oradan nasıl bir hikâye çıkar?" deneyi gibi.

Yeni filmi Weapons'ta ise bambaşka bir meydan okuma var. Bu kez bir öğretmeni canlandırıyor: Tüm kasaba çocukları gecenin bir yarısı kaybolurken sınıfta tek başına kalan, sonra da cadı ilan edilen bir kadın. Julia Garner yine o eşsiz enerjisini ekrana taşıyor; hem kırılgan hem de dimdik duran bir karakter yaratıyor. Onu izlerken şu hissi yaşıyorsunuz: Julia Garner sahnede olduğunda hiçbir şey sıradan değil. Küçük bir bakış, omuz silkmesi ya da dudak bükmesi bile hikâyeyi başka bir boyuta taşıyor.

**SON BÖLÜM İSE TAM
BİR MİDE BURKUCU.
HEM ÜRKÜTÜYOR, HEM
RAHATSIZ EDİYOR, HEM
DE "İYİ Kİ SİNEMADA
İZLİYORUM, IŞIKLAR
AÇIK EVE DÖNSEM BİLE
HUZURSUZ OLACAĞIM"
DEDİRTİYOR.
WEAPONS TEKİNSİZ,
ABSÜRT, YER YER
KAHKAHA ATTIRAN,
YER YER KOLTUĞA
ÇİVİLEYEN BİR KORKU
FİLMİ.**

CHUCK'IN HAYATI

Bir Hayat Hikâyesi Mi, *Yoksa Dans Eden Bir Rüya mi?*

ORJİNAL ADI The Life Of Chuck **ÇIKIŞ** Eylül 2025

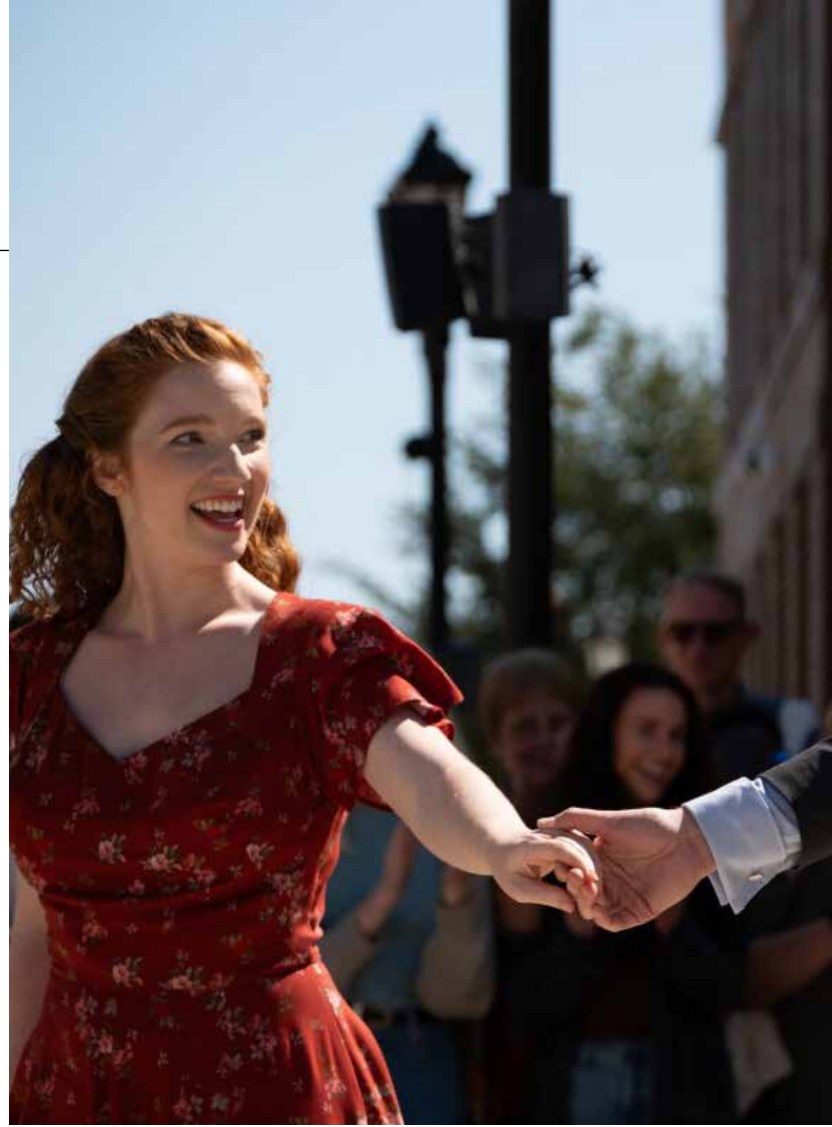
YÖNETMEN Mike Flanagan **SENARYO** Mike Flanagan

OYUNCULAR Tom Hiddleston, Mark Hamill, Chiwetel Ejiofor **YAPIM** 2024 ABD

Bilgehan **ARAS** - bilgehanaras@barasmedya.com

Tom Hiddleston'ı ekranda dans ederken gördünüz mü? Hayır, bu bir rüya değil. The Life of Chuck filmi tam da böyle bir deneyim sunuyor: yaşam, kayıp ve küçük sürprizlerle dolu bir sinema yolculuğu. Mike Flanagan'ın yönettiği ve Stephen King'in kısa hikâyesinden uyarlanan bu film, klasik dramatik kuralları bir kenara bırakıyor. Üç bölümden oluşuyor ama "bölüm" demek de yetersiz kalır; bunlar adeta bir senfoninin hareketleri gibi, bir sahneden diğerine geçerken hissettirdikleriyle büyülüyor. Zaman kronolojik değil; geçmiş, gelecek ve bir nebze de fantezi iç içe geçiyor.

Filmin merkezinde Chuck Krantz var: Gençliğinde farklı oyuncuların canlandığı, yetişkinliğinde ise Tom Hiddleston'un hayat verdiği bir muhasebeci. İlk bölüm, medeniyetin çöktüğü bir gelecekte geçiyor. İnternet kesiliyor, elektrik gidiyor, telefonlar bozuluyor, deprem ve çevresel felaketler peşi sıra geliyor. Tam bu kaosun ortasında Chuck'ın ismi her yerde belirmeye başlıyor: Billboardlarda 39

yıllık muhteşem bir teşekkür yazısı. Kim bu Chuck? Ve neden herkes ona teşekkür ediyor?

Ama film sadece felaketlerle dolu değil. Orta bölümde Hiddleston'un canlandığı Chuck, sokakta bir davulcunun ritmine kapılıp aniden dans etmeye başlıyor ve yanında bir yabancıyı da (Annalise Basso) bu dansa katılmaya davet ediyor. O anlar hem komik hem de büyüleyici; bir bakıyorsunuz trajedi ve kaos içinde bir anlık neşe patlaması yaşanıyor. Film boyunca, karakterlerin anlık kararlarının hayatlarını nasıl etkilediğine tanık oluyoruz. Her sahne, "Her an önemlidir, farkında olun" mesajını fısıldıyor.

Flanagan, filmi öyle bir kurmuş ki izleyiciye geniş bir boşluk bırakıyor; kendi deneyimlerinizi ve duygularınızı filme katabiliyorsunuz. Bu yüzden The Life of Chuck, hem sıcak hem de kucaklayıcı bir his veriyor, ciddi hikâye anlatımı ile hayal gücü arasında bir denge kuruyor.

Ve elbette oyuncular... Hiddleston'un zarif ve mütevazı patosu, Chiwetel Ejiofor'un güven veren otoritesi, Karen Gillan'ın empati dolu enerjisi ve Matthew Lillard'ın dokunaklı performansı, filmi bir görsel ve duygusal şölen haline getiriyor. Her biri kısa bir sahnede bile izleyicide derin bir iz bırakıyor.

MIKE FLANAGAN KARANLIĞIN USTASI

**DİKKAT
SPOILER
ÇIKABİLİR!**

Film birçok edebi ve sinematik esin kaynağına selam çıkarıyor: A Christmas Carol, It's a Wonderful Life, Amélie ve daha niceleri. Ama en önemlisi, kendi benzersiz ruhunu yaratmayı başarıyor. The Life of Chuck, sadece bir bilim kurgu ya da drama değil; izleyiciye "Hayatınızı dans eder gibi yaşayın" diyen bir felsefe.

Kısaca, bu film size sadece Chuck'ın hayatını göstermiyor; size kendi hayatınızı, kaygılarınızı, neşenizi ve sürprizlerinizi fark ettiriyor. Ve evet, Tom Hiddleston dans ediyor. **APM**

**"FİLM SADECE
FELAKETLERLE DOLU
DEĞİL. ORTA BÖLÜMDE
HIDDLESTON'UN
CANLANDIRDIĞI
CHUCK, SOKAKTA
BİR DAVULCUNUN
RİTMİNE KAPILIP
ANİDEN DANS ETMEYE
BAŞLIYOR VE YANINDA
BİR YABANCİYİ DA
(ANNALISE BASSO)
BU DANSA KATILMAYA
DAVET EDİYOR.
O ANLAR HEM KOMİK
HEM DE BÜYÜLEYİCİ"**

Korku sinemasında yeni bir usta varsa, o kesinlikle Mike Flanagan'dır. Stephen King uyarlamalarını beyazperdeye taşıma konusunda adeta bir "gönüllü temsilci" gibi çalışan Flanagan, Doctor Sleep ile başlayan yolculuğunu, 2025'te izlediğimiz The Life of Chuck ile bambaşka bir boyuta taşımış durumda.

Onu sadece yönetmen diye tanımlamak haksızlık olur; aynı zamanda senarist, yapımcı, kurgucu ve korku anlatısının modern bir mimarı. The Haunting of Hill House ve Midnight Mass gibi dizileriyle televizyon dünyasında da güçlü bir imza bırakan Flanagan, izleyicisini sadece ürkütmele kalmıyor, onların kalbine de dokunuyor. Çünkü Flanagan'ın korkusu yalnızca hayaletlerle ilgili değil; kayıplar, pişmanlıklar, çocukluk travmaları ve en önemlisi insan olmanın kırılabilirliğiyle ilgili.

Kendisine "Korku sinemasının duygusal filozofu" desek abartmış olmayız. Flanagan'ın filmlerinde karanlıkla birlikte hep bir sıcaklık vardır. İzleyiciye korkunun yanı sıra empati de sunar. Belki de bu yüzden hem Stephen King'in hem de modern izleyicinin gözünde özel bir yer edinmiştir.

Mike Flanagan sinemada korkunun sadece bağırıp çağırmak değil, aynı zamanda kalbin en derin köşelerine fısıldamak olduğunu hatırlatıyor.

HIGHEST 2 LOWEST

Kurosawa'dan Harlem'e Uzanan Bir Çılgınlık

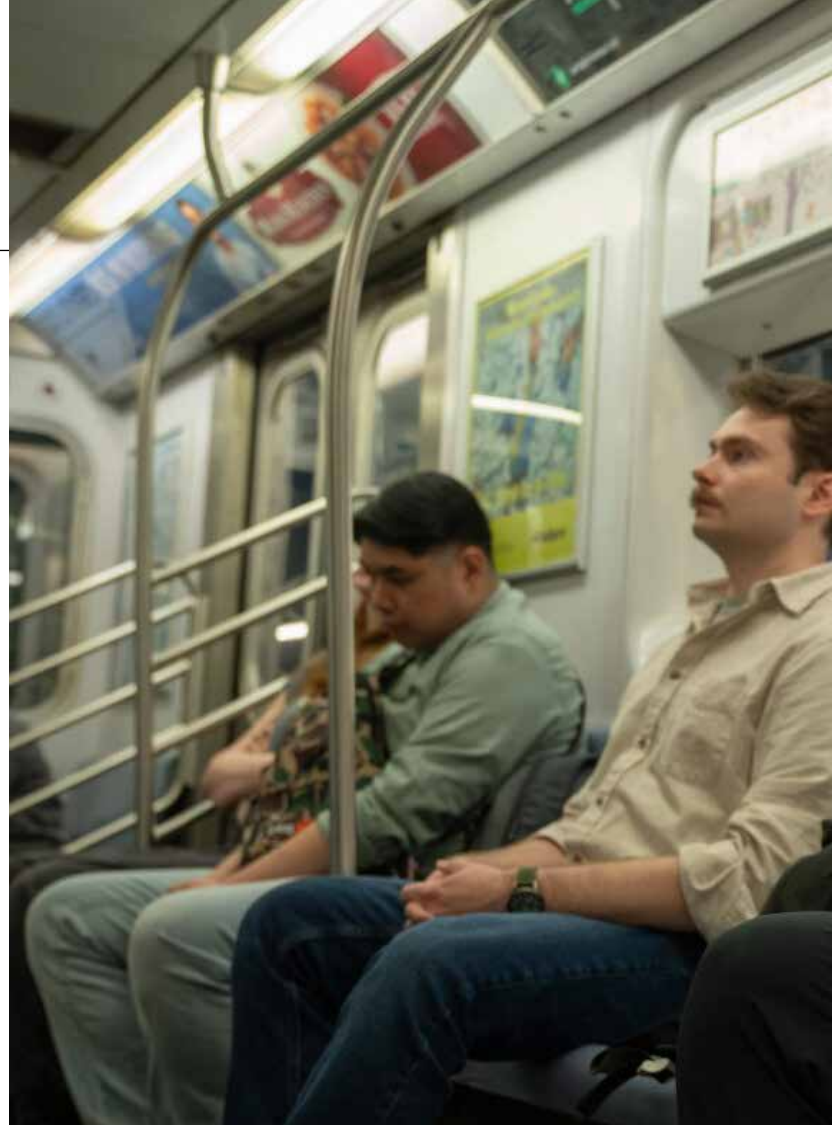
ÇIKIŞ Eylül 2025 **YÖNETMEN** Spike Lee **SENARYO** Spike Lee, Alan Fox
OYUNCULAR Denzel Washington, Jeffrey Wright, Ifenesh Hadera
YAPIM 2024 ABD

Bilgehan **ARAS** - bilgehanaras@barasmedya.com

Spike Lee, sinema kariyerinde öyle inişler çıkışlar yaşadı ki, bir film yapsa kendi hayatı bile epik olurdu. İlk döneminde *She's Gotta Have It* ile başlayıp *Bamboozled*'a kadar uzanan o müthiş seri, ardından "arada kaldık" yılları: *25th Hour* gibi parlayan işler, *She Hate Me* gibi biraz hayal kırıklığı kokan filmler... Sonra *BlacKkKlansman*, *American Utopia* ve *Da 5 Bloods* ile gelen muhteşem bir geri dönüş. Peki, Spike Lee daha ne yapabilir ki? İşte cevabı: *Highest 2 Lowest*.

Bu film, Lee'nin belki de *Inside Man*'den beri çektiği en enerjik iş. Hem kişisel, hem kaotik, hem de Spike Lee'ye has o "New York'un ortasında kaybolmuş bir adam" havasını taşıyor. Üstelik yanında eski dostu Denzel Washington var. Yani *Kurosawa*'ya selam çakıp Denzel'le kol kola girerek yine kendi hikâyesini anlatıyor.

Filmin ilk yarısı *Kurosawa*'nın *High and Low*'una sadık bir yeniden anlatım gibi başlıyor. Washington bu kez bir müzik şirketi patronu David King rolünde. Ama işler ters gidiyor: Kendi

oğlu yerine şoförünün oğlu kaçırılıyor. Bir yanda lüks dairende plaklarla, eski boksör posterleriyle, Toni Morrison tablolarıyla yaşayan bir adam; diğer yanda sokaklar, trenler, kaos... Ve Spike Lee burada "Tamam, yeter bu steril salon, hadi sokağa inelim" diyerek freni patlatıyor.

İkinci yarı tam anlamıyla bir Spike Lee karnavalı. New York sokaklarında, Yankees taraftarlarıyla dolu bir metro vagonunda, boru gibi James Brown şarkılarıyla ve ASAP Rocky'nin canlandırdığı bir rapçiyile kapışmalarla dolu. Özellikle King'in fidyeye çantasıyla 4 numaralı trenin içinde yaşadığı o sahne, Spike Lee filmografisinin en iyi anlarından biri olmaya aday. Hem şehri hem de karakterlerini bir görsel senfoniye dönüştürüyor.

Ve tabii işin kalbi: Spike Lee & Denzel Washington buluşması. İkiisi artık genç değil, aksiyon kahramanı da değiller. Ama yılların getirdiği yorgunluk, öfke ve bilgelik, filme başka bir katman katıyor. Bir noktada Washington'un rap kapışmasına girdiğini görmek, hem şaşırtıcı hem de inanılmaz keyifli.

Highest 2 Lowest, köklerine saygı duyan ama birebir kopya yapmayan, Spike Lee'nin geçmişi bugüne taşırken bir yandan da kendi kariyerinde yeni bir

SPIKE LEE YENİ UFUKLARDA

DİKKAT
SPOILER
ÇIKABİLİR!

sayfa açtığı bir film. Cannes'da gösterildiğinde seyirciler şaşkın, ama bir o kadar da heyecanlıydı. Çünkü bu film tam anlamıyla bir Spike Lee Joint: Epik, deli dolu, politik, müzikal ve alabildiğine hayat dolu. **APM**

“BU FİLM, LEE’NİN BELKİ DE **INSIDE MAN**’DEN BERİ ÇEKTIĞİ EN ENERJİK İŞ. HEM KİŞİSEL, HEM KAOTİK, HEM DE **SPIKE LEE**’YE HAS O “NEW YORK’UN ORTASINDA KAYBOLMUŞ BİR ADAM” HAVASINI TAŞIYOR. ÜSTELİK YANINDA ESKİ DOSTU **DENZEL WASHINGTON** VAR.”

Amerikan sinemasının en güçlü seslerinden biri olan Spike Lee, kariyerinin üzerinden geçen on yıllara rağmen hâlâ aynı enerjiyi ve tartışma yaratma gücünü koruyor. 1989 tarihli *Do the Right Thing* ile yalnızca bir yönetmen değil, aynı zamanda bir kültürel figür olduğunu kanıtlayan Lee, sonrasında da her filminde toplumsal meseleleri, ırkçılığı, adaletsizliği ve Amerika'nın sancılı tarihini perdeye taşımaya sürdürdü.

Son yıllarda Netflix ile yaptığı iş birlikleri, Cannes'da büyük ses getiren *BlacKkKlansman* ve *Da 5 Bloods* gibi filmlerle gündemde kalan Lee, şu sıralar yeni projeleriyle yeniden merak uyandırıyor. Yönetmen, New York merkezli bir müzikal film üzerinde çalışırken, aynı zamanda Amerikan tarihindeki önemli figürlere odaklanan bir belgesel serisi için de hazırlıklarını sürdürüyor. Lee'nin bir başka sürprizi ise, basketbola olan tutkusunu bu kez sinemaya taşımaya planladığı yeni bir spor filmi.

Spike Lee'nin kariyerinde hiç değişmeyen bir şey varsa, o da sahici ve doğrudan olma tavrı. Onu bugün hâlâ ilgi çekici kılan da bu: dünyaya kendi penceresinden bakıyor, doğru bildiğini söylüyor ve sinemayı toplumsal değişim için bir araç olarak kullanmaktan geri durmuyor. Görünen o ki, Lee'nin yeni projeleri de hem sinema dünyasında hem de kültürel tartışmalarda çokça konuşulacak.

İlerleyen yaşına rağmen hâlâ genç yönetmenlerin önünde yol açan Spike Lee, bir kez daha kanıtıyor: Onun sineması sadece filmlerden ibaret değil, aynı zamanda güçlü bir toplumsal hafıza.

ALIEN: EARTH

FX'in Yeni Uzaylısı Beklentileri Yerle Bir Ediyor

ÇIKIŞ Ağustos 2025 **YARATICISI** Noah Hawley
OYUNCULAR Sydney Chandler, Alex Lawther, Essie Davis
YAPIM 2024 ABD

Can **KARTAL** - kartal.can@barasmedya.com

Noah Hawley adını daha çok Fargo ve Legion dizilerinden biliyoruz. Zekice kurgulanmış, biraz tuhaf, biraz da alışılmadık hikâyeleriyle kendine has bir televizyon dili var. Şimdi bu dilini alıp sinema tarihinin en büyük bilim kurgu markalarından birine, Alien evrenine uygulamış. Sonuç mu? Korku, felsefe, aksiyon ve çocuk masalı karışımı bir ziyafet: Alien: Earth.

Her bölüm, alışıldık "Previously on..." jeneriğinden ziyade, tuhaf bir senfoninin açılış bölümü gibi başlıyor. Görseller akıyor, sesler kulak tırmalıyor ve bir anda anlıyorsunuz: "Telefonu bırak, dikkatini topla. Normal bir dizi değil bu." Hawley size bildiğiniz televizyonu unutturmak istiyor ve bunda da gayet başarılı.

Dizinin sürprizlerinden biri de J.M. Barrie'nin Peter Pan masalına yaptığı gönderme. Ölmeden önce bilincini sentetik

"OYUNCU KADROSU HARİKALAR YARATIYOR. SYDNEY CHANDLER, MASUMİYETTEN RIPLEY TARZI KAHRAMANLIĞA EVRİLİYOR. BABOU CEESEY'İN 'HER ŞEYİ GÖZE ALAN' CYBORG KARAKTERİ MORROW, DİZİNİN KALBİNDE."

bir bedene aktarmayı kabul eden Marcy (Sydney Chandler) artık "Wendy" olarak aramızda. Yanında ise "Neverland tayfası" var: Slightly, Tootles, Smee, Curly ve Nibs... Evet, hepsi büyümeyen çocuklar. Ama masalın ortasına bir de uzaylı yumurtası koyarsanız, işte o zaman Hawley'nin dünyasına hoş geldiniz.

Tabii işin başında, bu bilinci parayla satmayı kafasına koymuş bir teknoloji şirketi var. CEO'muzun adı Boy Kavalier (Samuel Blenkin). Sürekli pijamalarıyla dolaşan, büyümemeye yeminli bir "tekno velet." Yanında Timothy Olyphant'ın canlandırdığı sentetik Kirsh var; biraz gölge, biraz sağ kol, biraz

SYDNEY CHANDLER

DİKKAT SPOILER ÇIKABİLİR!

Kariyerinin çıkış noktası, Olivia Wilde'in yönettiği *Don't Worry Darling* (2022) filmindeki rolü oldu. Ardından Jeff Nichols imzalı *The Bikeriders* (2023) filminde Tom Hardy, Austin Butler ve Jodie Comer gibi yıldızlarla birlikte kamera karşısına geçti. Son dönem ise FX'in çok konuşulan dizisi *Alien: Earth*'te "Wendy" karakteriyle adından sıkça söz ettiriyor. Chandler, hem bağımsız yapımlarda hem de büyük stüdyo projelerinde yer almasıyla dikkat çekiyor. Genç yaşına rağmen farklı türlerdeki rollere uyum sağlayabilmesi, Hollywood'da yükselen yıldızlar arasında gösterilmesini sağlıyor.

da "asla güvenme" hissi veren bir robot.

Ve sonra, tam da "tamam bu kadar tuhaflık yeter" dediğiniz anda... uzaylılar dünyaya düşüyor. İlk iki bölümde gördüklerinizi unutun, çünkü orta sezonda Hawley, neredeyse başlı başına bir kısa *Alien* filmi hediye ediyor. Üstelik son yıllarda sinemada gördüğümüzden daha çok *Xenomorph* aksiyonu burada mevcut. Yani korkmayın, bu televizyon versiyonu küçük hissettirmiyor, tam tersine daha büyük ve daha vahşi geliyor.

Hawley'nin en iyi numarası ise şu: Kamera oyunları, çift pozlar, yamuk açılar, tempoyu aniden yavaşlatıp hızlandırmalar... Bunların hepsi izleyiciyi rahatsız etmek, huzursuz kılmak için. Yani evde izlerken "klimayı açsam mı?" diye değil, "ışıkları açık bırakayım mı?" diye düşüneceksiniz.

Oyuncu kadrosu da harikalar yaratıyor. Sydney Chandler, masumiyetten Ripley tarzı kahramanlığa evriliyor. Babou Ceesay'in "her şeyi göze alan" cyborg karakteri *Morrow*, dizinin kalbinde. Ama asıl sürpriz: Samuel Blenkin. Pijama üstüne kurduğu imparatorluğu ile hem sinir bozucu, hem de gözlerinizi alamayacağınız bir CEO portresi çiziyor.

Alien: Earth, insanların da ne kadar "yırtıcı" olabileceğini hatırlatıyor. Çocuk bedeninde yetişkinler, şirketlerin çıkar oyunları ve ortasında kimin gerçek düşman olduğunu sorgulatan bir hikâye... Belki de Hawley'nin asıl mesajı şu: Canavarlar çoktan aramızda. **APM**

DÜZENLİ BAĞIŞLARINIZLA DARÜŞŞAFAKALI ÇOCUKLAR EĞİTİMLE ÜLKEMİZİN GURURU OLUR

Az çok demeden siz de
düzenli bağışçımız olun,
eğitimle çocuklarımızın
parlak bir geleceği olsun.

Darüşşafaka
1863 CEMİYET 160.YIL

#EğitimleOlur

darussafaka.org

Mevzu

72

Steve

76

Bugonia

84

Claudia Cardinale

90

One Battle After Another

100

Elmaslar

104

Robert Redford

96

**PAUL THOMAS
ANDERSON**

*Hollywood'un Sessiz Ama
Sarsıcı Dahisi*

66

The Smashing Machine

The Rock'in suyumu çıkardı

THE ROCK'IN SUYUNU ÇIKARDI
THE SMASHING
MACHIN

Hollywood'un en büyük kas yığınlarından birini düşünün. Hani şu güldüğünde koca salonu aydınlatan, kaşlarını kaldırdığında bütün bir ringi susturan, girdiği her filmde "abi sen zaten bu adamın yanına yaklaşma, döver" dedirten *Dwayne "The Rock" Johnson*'dan bahsediyoruz.

Y

ıllardır sinema perdesine baktığımızda, The Rock bize hep bir güven, bir istikrar, bir kahramanlık hissi verdi. Çocuklara bile anlatsanız, “The Rock kimdir?” diye, muhtemelen “Hep kazanır” derler. İşte

tam da bu yüzden, The Smashing Machine filmini izlediğinizde şaşırılmaya hazır olun: Çünkü burada The Rock sadece yumruğunu değil, kalbini de açıyor.

Bu film, kulağa ilk başta tipik bir spor filmi gibi gelebilir. Ringde terler, yumruklar, kan; sonra bir yenilgi, ardından Rocky misali epik bir geri dönüş... Ama işte Benny Safdie'nin yönetmenliğinde ortaya çıkan bu film, klişe spor filmi şablonunu yırtıp atıyor. Bu hikâyede zaferden çok yenilgi, madalyadan çok yara izi, kahramanlıktan çok insani kırılma var. The Rock'u hiç görmediğiniz bir şekilde görüyoruz: kırılma, şaşkın, bağımlılık kısıcında ve bir kadının sevgisiyle ayakta durmaya çalışan bir adam olarak. Bazen ringde yumruk yiyor, bazen banyoda kendi ellerine bakıp ağlıyor. “Makine” lakabıyla tanınan bir dövüşçünün, içeride kocaman bir kalbi olan sıradan bir adam çıkması, işte filmin sürprizi.

THE ROCK DEĞİL, DWAYNE JOHNSON

Filmin en çarpıcı yanlarından biri, Dwayne Johnson'ın yıllardır Hollywood'da pazarlanan “The Rock” imajından uzaklaşması. Burada bildiğiniz aksiyon yıldızı yok; saç eklenmiş, ufak protezlerle değişmiş, gerçek bir dövüşçü olan Mark Kerr'i canlandırmak için yeniden doğmuş bir aktör var. Bu haliyle kariyerinin en büyük riskini alıyor. Çünkü seyirciyi kaslarıyla değil, kırılma anlarıyla ikna etmeye

çalışıyor. Ve inanın, başarılı oluyor. Bu, Johnson için tam anlamıyla bir “The Wrestler anı”. Mickey Rourke'un Darren Aronofsky'nin filmindeki dönüşümü gibi, The Rock da kendi versiyonuyla yeniden doğuyor.

RİNGİN İÇİNDE VE DIŞINDA

Hikâye, 1990'ların sonunda gerçek MMA dövüşçüsü Mark Kerr'in hayatına odaklanıyor. “Dolap gibi adam” tabiriyle tarif edilen Kerr, ringde rakiplerini saniyeler içinde yere seriyor ama dışarıda hayatın darbelerine karşı dayanıklı değil. MMA dünyası hızla değişiyor: yeni kurallar onun gücünü kısıtlıyor, Japonya'daki dev turnuvalar yükseliyor, ve Kerr'in psikolojik dengesi kaymaya başlıyor. Üzerine opioid bağımlılığı eklenince, “makine” parça parça dağılmaya başlıyor.

SEYİRCİNİN YEDİĞİ YUMRUK

Film, sadece dövüş sahneleriyle değil, Johnson ve Emily Blunt arasındaki dramatik anlarla da

etkileyici. İkili arasındaki sevgi, nefret, ihtiyaç ve toksik enerji perdeye öyle bir yansıyor ki, izleyici kendini adeta ringde ve evde aynı anda sıkışmış hissediyor. Bir sahnede Kerr sinirle kapıya vuruyor, bir sonraki an ellerine gömülmüş, gözyaşları içinde kendini sorguluyor. İşte bu, The Rock'un kahraman değil, sıradan bir insan gibi hissettirdiği anlar.

THE ROCK EFSANESİ: KASLARDAN KÜLTÜRE

Dwayne Johnson'ı anlamadan filmi anlamak mümkün değil. WWE'nin parlayan yıldızı olarak başlayan kariyer, Hollywood'a geçiş ve

aksiyon yıldızı olarak yükseliş... Ama bugüne kadar The Rock deyince aklımıza daha çok "star" geliyordu, "aktör" değil. Komedide eğlenceli, aksiyonda güçlü, dramada ise eksikti. Ta ki The Smashing Machine gelene kadar. Johnson, seyirciye "Ben sadece kaslarım değilim. Benim de ruhum var, gözyaşım var" diyor ve bunu öyle bir şekilde yapıyor ki, Oscar söylentileri artık boş bir iddia değil.

AŞK, YUMRUK VE KAOS: JOHNSON VE BLUNT

Emily Blunt'un Dawn Staples karakteri, Kerr'in hem dayanağı hem de ayna görevi görüyor. Blunt'un oyunculuğu, Johnson'ın kas ve karizma patlamasını dengeleyerek ev sahnelerinde izleyiciyi adeta ekrana mıhlıyor. Bir sahnede kapıya vurup öfkeyle bağırarak Kerr, bir sonraki sahnede gözyaşlarıyla ellerine gömülüyor. Bu sahnelerde hem gülüyor, hem üzülüyoruz. Safdie'nin samimi

yönetimi sayesinde, spor biyografisi modern bir trajediye dönüşüyor.

BAĞIMLILIK, YENİLGİ VE KENDİNİ BULMA

Film, bağımlılık ve yenilgiyi cesurca ele alıyor. Kerr'in yenilgiyle yüzleşmesi, onun için sadece bir maç kaybı değil, kimliğinin çöküşü anlamına geliyor. Opiat bağımlılığı, dramın ana katmanı. Johnson'un gözlerinde beliren çaresizlik ve ilişkilerindeki çatışmalar,

bağımlılığın yıkıcılığını hissettiriyor. Safdie, klişelere saplanmadan karakterlerin gerçekliğiyle öne çıkıyor.

RİNGİN DIŞINDAKİ GÖRSEL ŞÖLEN

Görüntü Yönetmeni Maceo Bishop, 16mm el kamerası ile izleyiciyi ringin kenarına taşıyor. Gerçek dövüşçülerin kullanılması, sahnelerin inandırıcılığını zirveye çıkarıyor. Ukraynalı şampiyon

Oleksandr Usyk, Kerr'in rakibi Igor Vovchanchyn olarak karşımıza çıkıyor. John Hyams'ın 2002 belgeseline referanslar, filmde docudrama estetiğini güçlendiriyor.

JOHNSON'IN DÖNÜŞÜ:

THE WRESTLER ANLAYIŞI
Bu film, Dwayne Johnson için bir dönüm noktası. Ringdeki güç, evdeki kırılabilirlik, bağımlılık, aşk ve öfke karmaşası... Hepsi bir araya gelerek izleyiciye unutulmaz bir karakter sunuyor. Emily Blunt'un

desteği ve filmin samimi yaklaşımı, Johnson'ın bu dönüşümünü mümkün kılıyor. İzleyici onunla birlikte nefes alıyor, kaybediyor ve bazen birlikte gülüyor, gözyaşı döküyoruz.

SPORUN ACISI, HAYATIN TADI

MMA'nin çetin dünyasını anlatırken, film sadece fiziksel mücadeleyi değil, psikolojik ve duygusal iniş çıkışları da gösteriyor. Ring sahneleri bazen komik, bazen trajik. Kerr'in dengesini kaybedip

yere düşmesi, hem güldürüyor hem de acı hissettiriyor. İşte bu, filmin mizahı ve dramayı bir arada sunma başarısı.

DÜNYA KADAR ACILI, BİR O KADAR KOMİK

The Smashing Machine, kan, ter, aşk ve bağımlılığın harmanlandığı, unutulmaz bir film deneyimi sunuyor. Ve en önemlisi, The Rock artık sadece taş değil; kırılabilir, düşünen, seven bir insan: Dwayne Johnson. **APM**

*İLHAM VEREN ÖĞRETMEN
KALİPLARINI ALTÜST EDİYOR*

STEVE

Cillian Murphy, Netflix'in yılın en iddialı filminde "ilham veren öğretmen" klişesini ters yüz ediyor. *Steve*, eğitim sisteminin en karanlık köşelerini açığa çıkarırken, umutla umutsuzluğun, disiplinle şefkatin ve kurtuluşla çöküşün iç içe geçtiği sarsıcı bir portre çiziyor.

N

Netflix'in bu yılki en çarpıcı filmi olma iddiasını taşıyan Steve, seyirciye sadece bir okul hikâyesi sunmakla kalmıyor; aynı zamanda eğitim, öfke kontrolü, travma ve umut üzerine güçlü bir tablo çiziyor. Üstelik başrolde, Oppenheimer ile kariyerinin zirvesine çıkan Cillian Murphy var. Yönetmen koltuğunda ise Murphy'nin Small Things Like These'den sonra bir kez daha birlikte çalıştığı Tim Mielants oturuyor.

REFORM OKULUNUN KARANLIK YÜZÜ

Film, sıradan bir lise değil, "son durak" sayılabilecek bir reform okulunda geçiyor. Stanton Wood adı verilen bu kurumda tek tük değil, neredeyse bütün öğrenciler "problemliler." Novelist Max Porter'in deyimleriyle "derin şekilde huzursuz genç erkekler" buraya gönderiliyor. İngiliz vergi mükelleflerinin ciddi paralar ödediği bu kurum, küçük ama dirayetli bir öğretmen ve terapist ekibiyle öğrencilerin öfkelerini dizginleyip hayata tutunmalarına yardımcı olmaya çalışıyor.

Başkarakter Steve, Cillian Murphy'nin canlandırdığı, çelişkilerle dolu bir öğretmen, tam da bu kaotik dünyanın merkezinde. Bir yandan öğrencilerinin yaralarını sarmaya çalışıyor, diğer yandan kendi içindeki suçluluk, bağımlılık ve tükenmişlik duygularıyla savaşıyor.

FESTİVALDEN NETFLİX'E

Normalde böyle güçlü bir film, Venedik ya da Telluride gibi prestijli festivallerde açılış yapar, ardından ödül sezonuna damga vurabilirdi. Ancak Steve, ilk kez Toronto Film Festivali'nde görücüye çıktı. 200'den fazla film arasında kaybolma ihtimali olsa da, film aslında Netflix'in bugüne kadar "En İyi Film" için ortaya koyduğu işlerden çok daha güçlü. 19 Eylül'de sınırlı vizyona giren

film, 3 Ekim'de platformda yayına girecek.

"SHY" ROMANINDAN "STEVE" FİLMİNE

Hikâyenin kökeninde Max Porter'in romanı Shy var. Kitap, esasen şiirsel bir monolog gibi akan, bir gencin gününü anlatan kısa bir eser. Film ise odağı değiştiriyor: Artık merkezde Shy değil, yıllardır öğrenciler için mücadele eden yorgun öğretmen Steve var. 1996 yılında geçen filmde hükümet okula desteğini kesiyor, kurumu adeta kaderine terk ediyor. Steve ve ekibi — aralarında Emily Watson'un canlandırdığı psikiyatrist Jenny ve Tracey Ullman'ın hayat verdiği sert ama şefkatli Amanda da var — hem öğrencilerle hem de sistemin çöküşüyle uğraşıyor.

Bir de işin içine belgesel ekibi giriyor. Steve, bir film ekibini okula davet ediyor. Onların kamerası, hem öğrencilerin şiddet eğilimini daha da somutlaştırıyor hem de dışarıdan bakıldığında bu dünyanın ne

kadar kırılğan olduğunu açığa çıkarıyor.

TEHLİKE HER AN PATLAMAYA HAZIR

Film boyunca hissedilen gerginlik hiç azalmıyor. Mielants, 92 dakikalık hikâyeyi "ilham verici öğretmen" klişesine yaslanmadan, alabildiğine gerçekçi ve yer yer rahatsız edici bir dille anlatıyor. Scum ya da If... gibi İngiliz sinemasının unutulmaz okul dramalarını hatırlatan bir sertlik söz konusu. Stanton Wood'da öğretmenlerin görevi sadece kavga eden gençleri ayırmak değil; onların kendilerine zarar vermelerini de engellemek.

Bu noktada Shy karakteri öne çıkıyor. Jay Lycurgo'nun etkileyici performansıyla hayat bulan Shy, hem kırılğan hem de tehlikeli bir genç. Porter'in kitabındaki taşlarla dolu sırt çantası detayı, filmde farklı bir anda karşımıza çıkıyor. Belgesel ekibinin izinsiz odasına girdiği sahne, neredeyse bir korku filmi gerilimi taşıyor. Shy'nin iç dünyasının karanlığı, seyirciyi

ürpertiyor. Steve ise tüm bunları göremediği için suçluluk içinde.

KARAKTERLERİN ÇATIŞMASI VE SİNEMATOGRAFİ

Yönetmen Tim Mielants, filmi tek mekânın sıkışmışlığına mahkûm etmeden kurmayı başarıyor. Karakterlerin kamera önündeki

itirafları, özel anlara ekleniyor. Görüntü yönetmeni Robrecht Heyvaert, belgesel tarzı Betacam çekimleri ile sinematik film karelerini ustalıkla harmanlıyor. Danielle Palmer'ın kurgusu sayesinde film hem belgesel gerçekçiliğini hem de dramatik yoğunluğunu aynı anda hissettiriyor.

Bir yanda Shy'ın annesiyle yaptığı ve

kalbinizi paramparça eden telefon konuşması... Bir yanda Steve'in gizlice sakladığı içki şişelerinden aldığı küçük kaçamak yudumlar... Her sahne, bu dünyada kimsenin tamamen masum olmadığını, herkesin kendi hayaletleriyle boğuştuğunu gösteriyor.

MURPHY'NİN ZİRVESİ Mİ?

Cillian Murphy, Oppenheimer'daki performansıyla kariyer zirvesini yapmış olabilir, ama Steve'de sergilediği oyunculuk belki de daha kişisel, daha çıplak. Burada büyük laflar eden, sahneyi domine eden bir karakter yok; tam tersine sürekli kaybeden, yorulan, pes etmemeye çalışan bir adam var. Murphy, sakalları uzamış, gözleri yorgun, yüzü hüzünlü bir adamı öylesine incelikle oynuyor ki seyirci onun hem öğrencilerine duyduğu sevgiyi hem de kendine olan öfkesini aynı anda hissedebiliyor.

NETFLIX'İN SAKLI HAZİNESİ

Steve, klişelerle dolu "öğretmen kurtarıcı olur" filmlerinden çok farklı. Burada kurtarılan kimse yok; sadece mücadele eden, bazen kaybeden, bazen kazanan insanlar var. Mielants'ın soğukkanlı yönetimi, Porter'in şiirsel temeli ve Murphy'nin olağanüstü oyunculuğu birleşince ortaya Netflix'in uzun zamandır ürettiği en güçlü film çıkıyor.

Kısacası, Steve sadece bir okul hikâyesi değil; eğitim sisteminin, gençliğin, şiddetin ve insan ruhunun kırılğanlığının portresi. Toronto'da fark edilmeme riski taşısa da, Netflix'te yayımlandığında çok konuşulacağı kesin. Çünkü bu film, sadece izlenmek değil, hissedilmek için yapılmış. **APM**

ARILAR, CEO'LAR VE YORGOS'UN
KARA MİZAH LABORATUVARI

Bugonia

Sinema dediğimiz şey bazen dev bir karnaval alanı gibidir. Herkes kostümünü giyer, sahneye çıkar, kendi dansını eder. Ama o kalabalığın ortasında biri vardır ki, kimse onun hangi şarkıya oynadığını tam çözemez. İşte *Yorgos Lanthimos* tam da bu adamdır.

Yunan yönetmen, son 15 yılda öyle bir filmografiye imza attı ki, izleyiciler koltuklarında kıpır kıpır otururken, “Ya bu adam gerçekten dâhi mi, yoksa hepimizle dalga mı geçiyor?” diye düşünmekten kendini alamıyor.

Yeni filmi Bugonia işte bu Lanthimos’vari muzipliğin son ürünü. Ama bu sefer iş biraz daha ciddileşiyor. Çünkü film, hem Emma Stone’un cam gibi soğuk ama aynı zamanda ışıl ışıl parlayan bir CEO olarak karşımıza çıkışıyla, hem de Jesse Plemons’un arıcı görünümümlü bir “eko-terörist delikanlı”ya dönüşmesiyle, kapitalizmin, çevre krizinin ve insanoğlunun bitmek bilmeyen kibirinin üstüne sivri bir kahkaha atıyor.

Evet, kahkaha. Çünkü Yorgos’un filmlerinde en karanlık anlarda bile insanın aklına istemsiz bir gülümseme gelir. Bir CEO’nun “Çalışma saatlerimiz serbest, beşte çıkabilirsiniz... ama kalırsanız daha iyi olur” diyerek göz kırptığı sahneye gülmek mümkün mü? Hepimiz iş hayatında bu pasif-agresif saçmalıklarla boğuşmuyor muyuz? Lanthimos bu çelişkileri alıyor, üzerlerine absürt bir tüy konduruyor, sonra da kamerayı bize çevirip “İşte sizin dünyanız!” diyor.

YORGOS’UN KARA MİZAH EVRENİ: BİRAZ KUBRİCK, BİRAZ KAFKA, BİRAZ DA MAHALLE KAHVESİ DEDİKODUSU

Lanthimos’un sinemasını tanımlamak için akademik tezler yazılabilir, ama biz dergi sayfalarında olduğumuz için işi basitleştirelim. Adamın yaptığı şey şu: hepimizin bildiği toplumsal ikiyüzlülükleri alıyor, onları ters yüz ediyor ve “Hadi bakalım, şimdi ne

hissediyorsunuz?” diye önümüze koyuyor.

The Favourite ile aristokrasinin kirli çamaşırlarını sererken, Poor Things’te modern kadının özgürleşme hikâyesini Frankenstein masalına yedirdi. The Lobster’da ise bekar olmanın utanç, çift olmanın kutsal ilan edildiği bir topluma dalmıştı. Şimdi Bugonia ile karşımıza dikilip “CEO’lar gerçekten insan mı, yoksa uzaylı mı?” diye soruyor. Açıkçası, kendi patronuna bakıp bu soruyu ciddi ciddi düşünen çok kişi vardır.

Filmin temel çatışması aslında çok basit: Güçlü bir kadın CEO (Emma Stone) ile hınç dolu bir arıcı (Jesse Plemons) karşı karşıya geliyor. Ama Lanthimos bu basit hikâyeyi alıp katman katman işliyor. Bir noktada kendinizi bir çevre felaketi belgeselinde, bir noktada kara mizah dolu bir iş dünyası parodisinde, başka bir noktada ise bildiğiniz tutsaklık geriliminde buluyorsunuz.

EMMA STONE: KIRMIZI TABANLI AYAKKABILAR ÜZERİNDE SOĞUK BİR TANRIÇA

Emma Stone’u yıllardır izliyoruz: La La Land’deki romantik rüya kızı, The Favourite’deki sinsice yükselen saraylı, Poor Things’teki özgürlüğünü yeni keşfeden Bella Baxter... Ve şimdi

Filmin temel çatışması aslında çok basit: Güçlü bir kadın CEO (Emma Stone) ile hınç dolu bir arıcı (Jesse Plemons) karşı karşıya geliyor. Ama Lanthimos bu basit hikâyeyi alıp katman katman işliyor.

Bugonia'da, Auxolith Corp.'un CEO'su Michelle Fuller rolünde. Stone'un oyunculuk kariyerini düşününce, sanki bu rol için yıllardır hazırlanıyormuş gibi hissettiriyor.

Michelle Fuller, tam bir 21. yüzyıl şirket lideri karikatürü. Medyada "vizyoner kadın lider" diye parlatılan, TED Talks'larda "Çeşitlilik en büyük değerimizdir" diye bağırarak, ama aslında çalışanlarına mesai sonrası eve gitmek yerine ofiste yatmaları gerektiğini ima eden o tanıdık yüz. Stone bu rolü öyle bir enerjiyle oynuyor ki, seyirci olarak hem tiksiniyoruz hem de büyüleniyoruz.

Bir sahne var ki, dergi editörleri yıllarca onun GIF'ini kullanacak: Michelle, çeşitlilik üzerine kurumsal bir video çekiyor. Tekrar tekrar "Çeşitlilik" kelimesini söylemekten sıkılıp "Bu kelime çok tekrar ediyor" diye söyleniyor. O an yüzündeki hafif öfke, "Keşke hiç söylemesem" demek oluyor. İşte Lanthimos'un sevdiği anlar bunlar: İkiyüzlülüğün içten bir patlamayla sızdığı noktalar.

JESSE PLEMONS: ARICI MI, EKO-TERÖRİST Mİ, YOKSA MAHALLENİN DELİ AMCASI MI?

Şimdi gelelim Jesse Plemons'a. Hollywood'un "sessiz bomba" aktörlerinden. Dışarıdan bakınca sıradan bir Amerikalı gibi görünür, ama

oynadığı her rolde öyle bir dönüşür ki, bir bakmışsınız onun tarafını tutarken yakalamışsınız kendinizi.

Bugonia'da canlandırdığı Teddy karakteri, hayatının çoğunu çökmüş bir çiftlikte arıcılık yaparak geçirmiş, ama aslında öfkelerini kapitalist sisteme ve özellikle Auxolith Corp.'a yöneltmiş bir adam. Annesi, şirketin test edilmemiş bir ilacı yüzünden komaya girmiştir. Teddy hem kişisel bir intikam peşinde, hem de kendince "dünyayı kurtarma" misyonu üstlenmiştir. Yani bir yandan "çevre savaşçısı", bir yandan da "uzaylılarla telepati kuran" bir komplo teorisyeni.

Ve evet, adam Michelle'i kaçırıyor. Bunu yaparken de yanına safça bakan kuzeni Donny'yi alıyor. İkisinin arıcı kıyafetleriyle yaptıkları bu plan, hem komik hem korkutucu. Sanki Scooby-Doo çizgi filminden fırlamış gibi görünüyorlar, ama işler çok hızlı bir şekilde korkunç hale geliyor.

FİLMDEKİ ASIL SORU: KİME DAHA ÇOK GICIK OLMALIYIZ?

Bugonia'nın ustalığı, seyirciyi sürekli kararsız bırakmasında. Emma Stone'un oynadığı CEO'ya mı daha çok sinirlenmeliyiz, yoksa Jesse Plemons'un kaçık arıcısına mı? Michelle, kapitalizmin yüzüne yapışmış cilalı bir maske. Teddy ise kapitalizmden nefret ederken bile aynı toksik şiddeti yeniden üreten bir manyak.

Filmi izlerken kendinizi şunu sorarken buluyorsunuz: "Ben bu iki karakterden hangisine daha çok gıcık oluyorum?" Bu soru basit gibi görünür ama aslında günümüz dünyasının tam kalbine dokunuyor. Çünkü biz de hayatımızda benzer ikilemler yaşamıyor muyuz? Bir yanda sahte samimiyetle üzerimize gelen kurumsal düzen, diğer yanda bu düzeni yok etmeye çalışırken aynı derecede tehlikeli hale gelen radikaller.

BİRAZ KAN, BİRAZ FELSEFE

Filmin en güzel tarafı, Lanthimos'un seyirciyi sürekli diken üstünde tutması.

Bir sahnede Michelle'in tutsaklığını izlerken içimiz sıkılıyor, bir sonraki sahnede Teddy'nin "Üniversite aslında ayrıcalığı aklamak için var" sözlerine istemsizce kafa sallıyoruz. Tam "Evet ya, doğru söylüyor" derken adam birden Michelle'in saçlarını kazıyıp "Sen aslında uzaylısın" diye bağıyor. İşte o noktada gülsek mi ağlasak mı bilemiyoruz.

Ve evet, sahnelerden birinde Green Day'in "Basket Case" şarkısıyla elektro-işkence yapılıyor. Bu kadar absürt bir mizahı başka hangi yönetmen yakalayabilir?

ARILAR ÖLÜRSE, BİZ DE GÜLERKEN AĞLAMAYA DEVAM EDECEĞİZ

Bugonia, klasik bir gerilim filmi değil. Aksine, bir tür çağdaş alegori. Arılar üzerinden çevre krizini, CEO karakteri üzerinden kapitalizmin ikiye bölünmüşlüğü, Teddy üzerinden ise günümüz radikal hareketlerinin tuhaf karışımını izliyoruz. Yorgos Lanthimos bir kez daha bize şunu hatırlatıyor: Dünya zaten yeterince absürt, sinemada sadece biraz daha parlatıyor.

Emma Stone'un soğuk ama büyüleyici performansı ve Jesse Plemons'un giderek çöken ruh haliyle film, yılın en tartışmalı işlerinden biri olmaya aday. Ama asıl mesele şu: Sinemadan çıktığınızda kendinize şunu sormaktan alıkoyamıyorsunuz — "Patronumun gerçekten insan olduğundan emin miyim?". **APM**

Tunus'tan Hollywood'a
Uzanan Bir Yıldızın Hikâyesi

CLAUDIA CARDINALI

87 yaşında hayata veda eden *Claudia Cardinale*, sinema tarihinin en unutulmaz yüzlerinden, en büyüleyici seslerinden biriydi. Onu sahnede ya da beyaz perdede izleyen herkesin belleğinde, bakışlarının arkasında gizlenen o derin hüznün ve aynı zamanda sınırsız bir enerji kaldı.

E

T

Tunus yakınlarındaki La Goulette kasabasında dünyaya gelen Claude Joséphine Rose Cardinale –hepimizin bildiği adıyla Claudia Cardinale– sinema tarihinin en unutulmaz yüzlerinden biri oldu. Hayatına sığdırdığı filmler, aldığı ödüller, döneminin en büyük yönetmenleriyle çalışması ve güzelliğiyle olduğu kadar duruşuyla da kendini hatırlattı. 23 Eylül 2025’te, 87 yaşında Fransa’nın Nemours kentinde hayata veda ettiğinde, “Altın Çağ” Hollywood yıldızlarının hayatta kalan son temsilcilerinden biriydi.

TUNUSLU BİR İTALYAN KIZI

Cardinale, Sicilya kökenli bir ailenin kızıydı. Babası demiryolu işçisi Francesco Cardinale, annesi ise Trablusgarp doğumlu Yolande Greco’ydu. Evlerinde İtalyanca konuşulmaz, Fransızca ve Sicilyaca kullanılırdı. Bu yüzden Cardinale, ilk kez İtalya’ya gidene kadar tek kelime İtalyanca bilmezdi. Çocukluğu Akdeniz’in çok kültürlü atmosferinde geçti; bu kökenler ileride onun farklı kültürlerle kolayca uyum sağlamasında belirleyici olacaktı.

Genç yaşlarında sessiz, hatta içine kapanık biri olarak tarif edilen Cardinale, öğretmen

olmayı hayal ediyordu. Ancak hayat, ona bambaşka bir sahne hazırlamıştı. 1957’de Tunus’ta düzenlenen “Tunus’un En Güzeli İtalyan Kızı” yarışmasını kazandı ve ödül olarak Venedik Film Festivali’ne gitme hakkı kazandı. O festival yolculuğu, onu doğrudan sinemanın merkezine taşıdı.

İLK ADIMLAR VE BÜYÜK ÇIKIŞ

Sinemaya 1958’de Omar Sharif’le birlikte rol aldığı “Goha” filmiyle adım attı. Ardından İtalyan sinemasında peş peşe önemli roller üstlendi. “Rocco ve Kardeşleri” (1960), “Bir Bavullu Kız” (1961), “Cartouche” (1962) ve Luchino Visconti’nin başyapıtı

aynı perdede ışıldıyordu. Leone'nin biyografi yazarlarının deyimiyle "sinema tarihine kazınan" bir performanstı.

HOLLYWOOD'UN İŞİLTISINDAN AVRUPA'YA DÖNÜŞ

Cardinale, Hollywood'un sunduğu şöhretin cazibesine rağmen, klişeleşmekten korktuğunu ve "yıldız sistemi"nin içinde sıkışmak istemediğini dile getiriyordu. Bu yüzden 1970'lerden itibaren kariyerinin ağırlığını yeniden İtalya ve Fransa'ya kaydırды. Luigi Zampa'nın "Bir Avustralya Kızı" (1971) filmindeki rolüyle En İyi Kadın Oyuncu dalında David di Donatello ödülünü kazandı. Yönetmen Pasquale Squitieri ile tanışması ise hem hayatını hem kariyerini değiştirdi. Uzun yıllar süren birliktelikleri boyunca Cardinale, Squitieri'nin filmlerinde sıkça rol aldı: "Kan Kardeşler" (1974), "Godfatherların Babası" (1978) ve "Claretta" (1984) bunların en bilinenleri oldu.

1980'lerde Werner Herzog'un "Fitzcarraldo" filminde Klaus

"Leopar" (1963) onun yükselişinde kilometre taşları oldu. Aynı yıl Federico Fellini'nin şaheseri "8½"te de kamera karşısına geçti.

1960'lar Cardinale'nin altın yıllarıydı. "Pembe Panter" (1963) ile Hollywood'a adım attı; ardından "Lost Command", "The Professionals", "Don't Make

Waves", "The Hell with Heroes" gibi filmler geldi. Ancak kariyerindeki en unutulmaz işlerden biri Sergio Leone'nin efsanevi westerni "Bir Zamanlar Batıda" (1968) oldu. Cardinale burada eski bir hayat kadını Jill'i canlandırıyor, Charles Bronson, Henry Fonda ve Jason Robards gibi devlerle

Kinski'nin karşısında yer aldı. 2010'da ise Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde "Signora Enrica" filmindeki rolüyle En İyi Kadın Oyuncu ödülüne değer görüldü; bu, Türkiye ile onun sinematik bağlarının en özel anılarından biri oldu.

BİR DURUŞ OLARAK CLAUDIA

Claudia Cardinale yalnızca bir yıldız değildi; kadın hakları konusunda da açık sözlüydü. 2000 yılında UNESCO tarafından "Kadın Hakları Savunucusu İyi Niyet Elçisi" ilan edildi. Onun için oyunculuk, yalnızca perdede bir varlık göstermek değil, aynı zamanda bir tavır sergilemekti.

2011'de Los Angeles Times Magazine, onu sinema tarihinin "en güzel 50 kadını" arasında gösterdi. Bu liste, sadece güzelliğinin değil, aynı zamanda bir dönemin ruhunu temsil edişinin de kanıtıydı.

SESSİZ BAŞLANGIÇTAN SONSUZ IŞIĞA

Cardinale, gençliğinde sessiz ve içine kapanık biriydi. Brigitte Bardot'ya hayranlık duyuyordu, ancak onun yolunu birebir kopyalamadı; kendi güzelliği ve duruşuyla yeni bir yol açtı. Sesini başlarda "fazla kısıp ve Fransız aksanlı" bulan yapımcılar yüzünden filmleri dublajla yayımlandı. Fakat Fellini'nin "8½" filminde ilk kez kendi sesiyle kamera karşısına geçtiğinde, sinema tarihine geçecek bir özgünlük kazandı.

Claudia Cardinale, 1950'lerden 2020'lere uzanan kariyeriyle yalnızca bir sinema ikonundan fazlasıydı. Tunus'ta başlayan hikâyesi, Roma'nın stüdyolarından Hollywood'un dev setlerine, oradan Paris'in sanat çevrelerine uzandı. Güzelliği, karizması ve oyunculuğuyla döneminin "en büyük rakipleri" Sophia Loren ve Gina Lollobrigida ile birlikte anılsa da Cardinale'nin kendine özgü bir yeri vardı: Daha sessiz, daha derin, daha asi.

Bugün onu hatırlarken, sadece bir yıldızın ışığını değil; bir dönemin zarafetini, kadınların sinema dünyasındaki mücadelesini ve Avrupa ile Hollywood arasında köprü kuran bir sanatçının kalıcı izini anıyoruz. **APM**

“DICAPRIO VS. PYNCHON
SİNEMANIN ÇILGIN SAVAŞI”

ONE BATTLE AFTER ANOTHER

Edebiyatın en gizemli dehası *Thomas Pynchon*
ve Hollywood’un asi çocuğu *Paul Thomas
Anderson, Leonardo DiCaprio* ile birleşiyor.
2025’in en merak edilen, en çılgın ve aksiyon
dolu filmi sizleri bekliyor!

H

ollywood'un kalbinde bir risk alırsınız; bazen kaybedersiniz, bazen de sinema tarihine adınızı kazırırsınız. 2025'in en çok konuşulan ve en merak edilen filmlerinden biri olan One Battle After Another (Savaş Üstüne

Savaş), işte tam da bu ikinci kategoriye göz kırıyor. Ama işin ilginç tarafı, bu riskin başrolünde Leonardo DiCaprio var ve yönetmen koltuğunda, Magnolia ve There Will Be Blood gibi kült filmlerin yaratıcısı Paul Thomas Anderson oturuyor. Peki, bu kadar eksantrik bir işin gişe şansı var mı?

Öncelikle söylemek gerek: Paul Thomas Anderson, ana akım sinemadan ziyade kendi kafasındaki sinema evrenini yaratmayı seven bir yönetmen. Gişe canavarı filmler yapmak onun tarzı değil. Örneğin, 2007'de çektiği There Will Be Blood uluslararası hasılat olarak 76 milyon dolar kazandı; Coen kardeşlerin Oscar'ı alan No Country For Old Men'i neredeyse 100 milyon dolar farkla geride bırakmadı. Hatta 2021 yapımı Licorice Pizza, Oscar adaylığına rağmen 30 milyon dolarlık bir kayıp yaşadı. Yani Anderson'a 140 milyon dolarlık bir bütçe vermek, cesaret isteyen bir hamleydi. Ama Warner Brothers işte bunu yaptı.

Warner, daha önce Bong Joon Ho'nun Mickey 17 ve Robert De Niro'nun Alto Knights gibi riskli projelere de imza atmıştı. Fakat hiçbiri, One Battle After Another kadar merak uyandırıcı değil. Çünkü bu film sadece DiCaprio'nun gişe gücünü teste sokmakla kalmıyor; aynı zamanda, ana akım blockbuster olma ihtimali en düşük eserlerden birine, Thomas Pynchon'un eserine dayanıyor.

Filmde DiCaprio, dağıtılmış ve eski bir devrimci olan Bob

Ferguson'ı canlandırıyor. Ferguson, bir zamanlar "The French 75" adlı bir çetenin parçasıydı; bu çetede Benicio del Toro ve Teyana Taylor da var. Şimdi ise Sean Penn'in canlandığı, beyaz saçlı, acımasız ve aşırı sağcı düşmanları Sgt. Lockjaw'dan kaçıyorlar. Ferguson'un hedefi ise kızını bulmak. Fragman, Anderson'un bugüne kadar denemediği türden, büyük ve gösterişli aksiyon sahnelerine de işaret ediyor.

"Kötü düşmanları 16 yıl sonra tekrar ortaya çıktığında, eski devrimcilerden oluşan bir grup, kendi aralarından birinin kızını kurtarmak için yeniden bir araya gelir."

Bu özet kulağa The A Team veya Mission: Impossible gibi geliyor, ama Anderson'un dokunuşu sayesinde film hâlâ tam bir muamma.

Ve işin en ilginç kısmı Paul Thomas Anderson'un Thomas Pynchon'a olan hayranlığı. 2014'te Anderson, Pynchon'un 2009 tarihli romanı Inherent Vice'i filme uyarlamıştı. Joaquin Phoenix, Josh Brolin, Reese Witherspoon ve Owen Wilson gibi yıldızları barındıran film gişede başarı yakalayamadı ama Pynchon'un eserini beyaz perdeye taşınması açısından bir dönüm noktası oldu. Pynchon, 20. ve 21. yüzyılın en büyük Amerikan

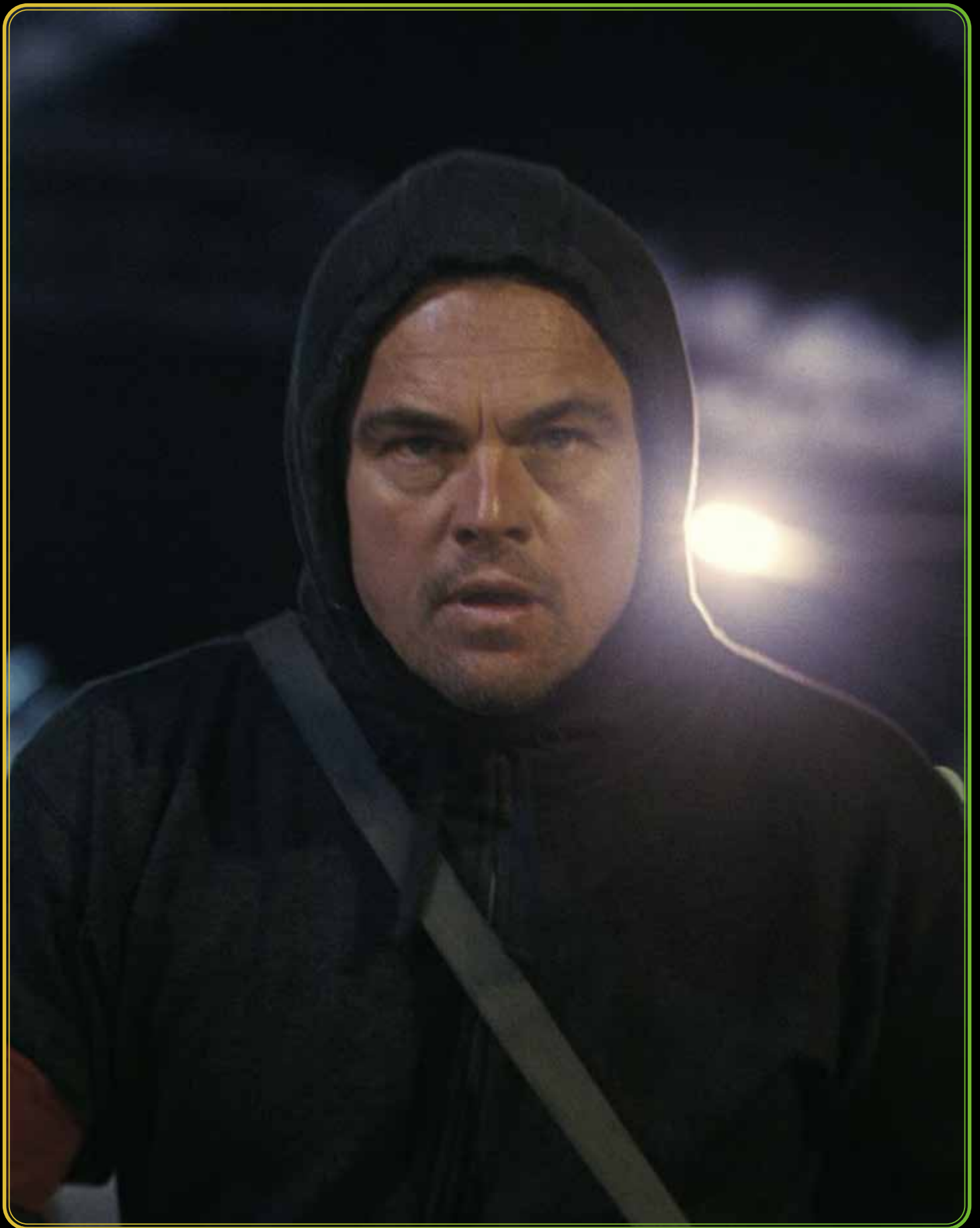
yazarlarından biri olarak kabul ediliyor. Fakat JD Salinger'i kışkırtacak kadar mahremiyetine düşkün; röportaj vermeyi pek sevmiyor, görünmezlik sanatında zirve.

Pynchon'un eserleri, post-modern ve zekice kurgularıyla tanınıyor. 1963'te yayımlanan ilk romanı V'den 2013'te çıkan Bleeding Edge'e kadar yalnızca yedi roman, bir öykü derlemesi ve bir novella yazdı. En bilinen kitabı 1973 tarihli Gravity's Rainbow ise tam 780 sayfa ve her satırı kendine has bir mizah ve yaratıcılıkla dolu. Kitap, II. Dünya Savaşı'nda V2 roketlerinin yaratım sürecini konu alıyor gibi görünse de, geleneksel kronoloji ve karakter tanımını bir kenara bırakıp, James Joyce'a benzer bir entelektüel gösteri sunuyor. Öyle ki Pulitzer Jürisi kitabı "okunamaz" ve "fazla yazılmış" olarak tanımlamıştı.

Peki, bütün bu yüksek entelektüel

karmaşa One Battle After Another ile nasıl birleşiyor? Dedikodulara göre, film aslında Pynchon'ın 1990 tarihli romanı Vineland'in asi bir uyarlaması. Anderson, daha önce de romanları "çiğ kemiklerinden" alıp kendi evrenine uyarlamıştı; There Will Be Blood Upton Sinclair'in Oil! romanından esinlenmişti, The Master ise L. Ron Hubbard'ın hayatından ve Pynchon'un V. romanından ipuçları taşıyordu. Anderson'un bugüne kadar yaptığı tek "düz" edebiyat uyarlaması ise Inherent Vice olmuştur.

Anderson, Vineland'i uyarlamak için uzun yıllar cesaretini topladı. Time Out'a verdiği röportajda, "Vineland'i çevirmek istedim ama cesaretim yoktu. Pynchon'ı filme aktarmanın müthiş bir yolu gibi görünüyordu," demişti. 2015'te Los Angeles Magazine'e verdiği röportajda ise, "Vineland hâlâ aklımda. Karakterler hâlâ benimle, fikirler hâlâ benimle, Prairie hâlâ benimle. Onun anne ve babasında ne

olduğunu çözmeye çalışıyorum," diyerek projeye olan tutkusunu açıkça göstermişti.

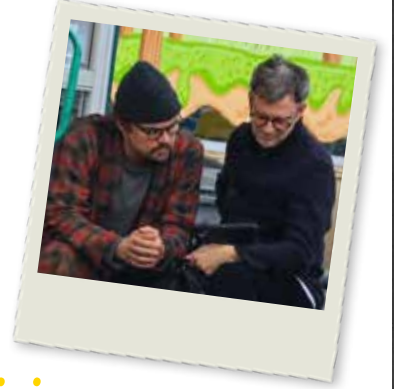
Vineland, 1984'te, Ronald Reagan'ın yeniden seçildiği dönemde geçiyor. Roman, hippie Zoyd Wheeler ve kızı Prairie'yi, amansız federal ajan Brock Vond'un takip etmesini anlatıyor. FBI, Wheeler ve Prairie'nin annesi Frenesi'nin üyesi olduğu karşı-kültürel bir kolektifi çökertmeye çalışıyor. Ancak Frenesi bir hükümet muhbiri ve eski sevgilisi Vond'a ihanet ediyor. 384 sayfalık bu roman, birçok yan karakter ve kültürel göndermelerle dolu; okunması zor ama bir o kadar da büyüleyici.

İşte tam da bu nedenle, Anderson'un DiCaprio ile birleşen bu projeyi hayata geçirmesi, 2025'in en heyecan verici, ama bir o kadar da ticari risk içeren filmlerinden biri haline geliyor. Fragmanda Pynchon'un kendisinin cameo yapacağı dedikoduları dolaşılıyor; eğer gerçek olursa, sinemaseverleri

bu eylül ayında salonlara çekmek için yeterli bir sebep olabilir.

One Battle After Another, sadece bir aksiyon filmi değil; bir edebiyat efsanesi ile sinema dehasının buluştuğu, sürprizlerle dolu, çılgın ve merak uyandırıcı bir macera. Leonardo DiCaprio'yu tekrar beyaz perdede görmek, Anderson'un sinematik zekasına tanıklık etmek ve Pynchon'ın gizemli evrenine adım atmak isteyen herkes, bu filmi kaçırmamalı. **APM**

Hollywood'un Sessiz Ama Sarsıcı Dahisi

PAUL THOMAS ANDERSON

Hollywood'un göz kamaştırıcı ışıkları altında sessiz ama sarsıcı bir iz bırakan yönetmen **Paul Thomas Anderson**, her filminde karakterlerin ruhuna, insan doğasının karmaşıklığına ve yaşamın çelişkilerine dokunuyor. Mizahi bakışı, detaylara olan takıntısı ve sinemaya kattığı benzersiz üslubu ile Anderson, modern sinemanın en etkileyici ve özgün seslerinden biri olarak karşımıza çıkıyor.

H

ollywood'un devasa ışıklarının altında, kimi zaman sessiz, kimi zaman göz kamaştırıcı ama her daim etkileyici bir iz

bırakan bir isim var: Paul Thomas Anderson. Sinema dünyasında "PTA" olarak bilinen bu yönetmen, adeta bir Hitchcock'un gizemli bakışıyla, bir Scorsese'nin ritmiyle ve bir Kubrick'in detayıyla harmanlanmış modern bir

Hollywood yeteneği. Peki, bu adam kim, ne yapıyor ve neden her filmi çıktığında sinema tutkunları arasında adeta bir "acil toplanma" durumu yaratıyor?

SİNEMANIN KÜÇÜK DAHİ ÇOCUĞU

Paul Thomas Anderson, 26 Haziran 1970'te California'nın Studio City bölgesinde doğdu. Evet, adı üstünde; küçük bir Hollywood kasabası

çocuğu. Sinema ile tanışması erken oldu: VHS kameralarla oynamak, kısa filmler çekmek ve kendi mini "setlerini" kurmak, onun çocukluk oyunlarıydı. Bazıları futbol oynar, bazıları legolarla kule yapar, PTA ise kendi kendine "bu sahneyi nasıl çekerim?" sorusunu soruyordu.

Üniversite eğitimi, onu klasik bir film okulu yoluna sokmadı; aslında, formal eğitimden ziyade sinemayı kendi deneyimleriyle keşfetti. Bu,

onun özgün üslubunu şekillendiren ilk adımdı. Kendi kendine öğrenmek, onun sinemasında karakterlerin, mekanların ve zamanın detaylı işlendiği evrenin temelini attı.

“HARD EIGHT” VE İLK BÜYÜK ADIM

1996’da, PTA ilk uzun metrajlı filmi Hard Eight ile sinema dünyasına resmi olarak merhaba dedi. Film, kumarhaneler ve yalnız insanlar üzerine karanlık, ama bir o kadar da insancıl bir hikâye sunuyordu. Sundance Film Festivali’nde gösterilen film, kritiklerden övgü aldı; öyle ki bazı eleştirmenler, “Bu adam, sinemanın geleceği olabilir,” diyerek kendi aralarında fısıldaştı.

Hard Eight, Anderson’un ilerideki işlerinin ipuçlarını da veriyordu: karakter derinliği, diyaloglarda gerçekçilik ve mekânın neredeyse başrolde olduğu bir anlatım. Yani, o daha ilk filminde bile “PTA

standardı”nı koymuştu.

BOOGIE NIGHTS VE 70’LERİN RENKLİ DÜNYASI

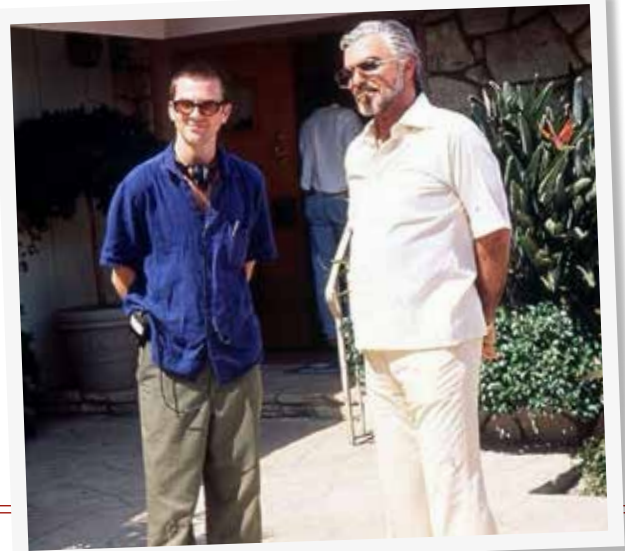
1997’de geldiğinde, sinema dünyası adeta bir yıldız daha kazandı: Boogie Nights. 1970’lerin porno endüstrisi üzerine çekilen bu film, sadece cesur konusu ile değil, aynı zamanda ritmik kamera hareketleri ve sahne kurgusuyla da dikkat çekti. Film, Mark Wahlberg, Julianne Moore ve Burt Reynolds gibi isimlerin kariyerlerinde unutulmaz bir dönüm noktası oldu.

PTA’nın mizahi yönü burada da gözler önüne serildi: Film, zaman zaman komik, bazen dramatik, ama her zaman insanı içine çeken bir karışım sunuyordu. Yönetmen, karakterlerin hataları ve zaaflarıyla izleyiciyi hem güldürüyor

hem de düşündürüyordu.

MAGNOLIA VE SİNEMA’NIN KARMAŞIK DOKUSU

1999’da Magnolia ile işler biraz daha karmaşıklaştı. Bu film, birden fazla karakteri ve birbirine geçen hikâyeleriyle, Anderson’ın “sinema labirenti”ni gözler önüne seriyordu. Film, hem eleştirmenlerden hem de izleyicilerden övgü aldı; fakat bazıları

için baş ağrısı yaratacak kadar yoğun ve duygusal bir deneyim sundu.

Magnolia, Anderson'ın karakterlerine ve insan doğasına olan ilgisini bir kez daha ortaya koydu. Yaşamın karmaşıklığı, tesadüfler ve insanlar arasındaki görünmez bağlar, bu filmde ustaca işlendi. Ve evet, Tom Cruise'un unutulmaz "veya..." monoloğu hâlâ sinema tarihinin akıllara kazınan anlarından biri olarak duruyor.

PUNCH-DRUNK LOVE: AŞKI YENİDEN KEŞFETMEK

2002'de Anderson, Punch-Drunk Love ile tamamen farklı bir tonda karşımıza çıktı. Adam Sandler'ı dramatik bir rolde izlemek ilk bakışta şaşırtıcıydı; fakat Sandler, PTA'nın rehberliğinde izleyiciyi hem güldürdü hem de kalplerimizi yumuşattı. Film, aşkın garip, çılgın ve bir o kadar saf yanlarını ortaya koyarken, Anderson'ın mizahi ve romantik tarafını da gözler önüne serdi.

THERE WILL BE BLOOD: SİNEMANIN DEVASA GÜCÜ

2007'de, Anderson sinemaseverleri adeta büyüledi: There Will Be Blood. Daniel Day-Lewis'in inanılmaz performansıyla birleşen film, petrol, hırs ve insan doğasının karanlık yanları üzerine devasa bir epik sundu. Film, öylesine güçlü bir anlatım ve detaylı bir prodüksiyonla geldi ki, izleyici kendini 1920'lerin çorak arazilerinde kaybolmuş gibi hissetti.

Burada Anderson, yalnızca hikâye anlatmıyor; aynı zamanda sinemanın

tüm araçlarını kullanarak bir tablo çiziyordu. Kamera açıları, ışık kullanımı, sessizlikler ve Day-Lewis'in bakışları... Her şey bir araya geldiğinde, ortaya sinema tarihine geçecek bir başyapıt çıktı.

THE MASTER VE MODERN SİNEMANIN PSİKOLOJİK DERİNLİĞİ

2012'de gelen The Master, PTA'nın karakter psikolojisi konusundaki derin ilgisini bir kez daha gösterdi. Philip Seymour Hoffman ve Joaquin Phoenix'in performanslarıyla, insanın inanma, bağlanma ve kendini tanıma süreçleri sinema perdesine taşındı. Film, izleyiciyi düşündürürken, bir yandan da duygusal olarak sarıp sarmalayan bir deneyim sundu.

PHANTOM THREAD VE İNCELİĞİN ZİRVESİ

2017'deki Phantom Thread, Anderson'ın sinema üslubunun inceliklerini zirveye taşıdı. Moda dünyasının soğuk, detaycı ve zarif atmosferinde geçen film, hem görsel hem de hikâye anlamında Anderson'ın ustalığını sergiledi. Daniel Day-Lewis'in veda filmi olarak da kayda geçen bu yapım, PTA'nın karakter odaklı anlatımının ne kadar derin ve sofistike olduğunu bir kez daha gösterdi.

SİNEMA DÜNYASINDA PTA ETKİSİ

PTA'nın filmleri, her zaman büyük gişe filmleri olmasa da, eleştirmenler ve sinemaseverler tarafından övgüyle

karşılandı. Yönetmenin karakter odaklı, detaycı ve mizahi üslubu, sinemada "Anderson etkisi" olarak anılmaya başlandı. Her film, izleyiciye sadece bir hikâye anlatmıyor; aynı zamanda sinemanın dilini yeniden keşfetmeye davet ediyor.

Paul Thomas Anderson, Hollywood'un sessiz ama sarsıcı dahisi. Mizahı, dramatik zekâsı, karakter derinliği ve detaycı bakışıyla sinemayı bir laboratuvar gibi kullanıyor. Her filmi bir deney, her sahnesi bir tablo ve her diyalogu bir şiir gibi. Sinema dünyasında onun gibi özgün bir ses nadiren doğar; ve biz, sinemaseverler, bu sesi dinlerken hem gülüyor, hem düşünüyor, hem de büyüleniyoruz.

PTA'nın sinemasında kaybolmak, bazen kafa karıştırıcı ama her zaman keyifli bir yolculuk. Ve bu yolculuk, Hollywood'un devasa ışıkları altında, kendi sessiz ama etkileyici ritmiyle devam ediyor. **APM**

PAUL THOMAS ANDERSON, HOLLYWOOD'UN SESSİZ AMA SARSICI DAHİSİ. MİZAHİ, DRAMATİK ZEKÂSİ, KARAKTER DERİNLİĞİ VE DETAYCI BAKIŞIYLA SİNEMAYI BİR LABORATUVAR GİBİ KULLANIYOR. HER FİLMİ BİR DENEY, HER SAHNESİ BİR TABLO VE HER DİYALOGU BİR ŞİİR GİBİ.

“FERZAN ÖZPETEK’İN KADINLARA VE
SİNEMAYA YAZDIĞI AŞK MEKTUBU”

ELMASLAR

İtalya gişesinin 2025’teki zirve filmi *Elmaslar*, *Ferzan Özpetek*’in ustalıkla kurduğu kadın dayanışması öyküsüyle sadece yerel seyircinin değil, 40’tan fazla ülkenin de kalbini fethetti. Hem geçmişin nostaljisi hem bugünün gerçekliğiyle parlayan film, yönetmenin en parlak işlerinden biri olarak uluslararası yolculuğuna çıkıyor.

İtalyan sinemasının üretken ustası Ferzan Özpetek, 2025 yılına damgasını vuran ilk büyük yerli yapımın altına imzasını attı. Türk asıllı yönetmen, yıllardır Roma'da yaşayan yönetmenin son filmi Elmaslar (Diamonds), gösterime girdiği günden bu yana İtalya gişelerinin zirvesine yerleşmekle kalmadı, aynı zamanda uluslararası satışlarda da şimdiden 40 ülkeye ulaştı.

KADINLARA, KOSTÜM SANATINA VE SİNEMANIN BÜYÜSÜNE BİR AĞIT

Elmaslar, hem günümüzde hem de 1970'lerde geçen çok katmanlı bir hikâye anlatıyor. Roma'da, iki kız kardeşin işlettiği büyük bir sinema kostüm atölyesinde çalışan kadınların yaşamları, aşkları ve dayanışmaları üzerinden ilerleyen film, aslında bir tür sevgi mektubu. İtalyan eleştirmenlerin "kadınlara, kostüm tasarımının büyümesine ve sinemanın duygusal gücüne yazılmış bir aşk mektubu" diye tanımladığı yapım, seyircinin kalbine dokunmayı başardı.

Film, 19 Aralık'ta Vision Distribution aracılığıyla gösterime girdikten sonra kısa sürede 15 milyon dolardan fazla gişe

hasılatına ulaştı. Üstelik bu başarı katlanarak devam ediyor.

PARLAK KADRO

Özpetek'in 15. uzun metraj filmi olan Elmaslar, güçlü oyuncu kadrosuyla da dikkat çekiyor. Paolo Sorrentino'nun Tanrı'nın Eli filminde unutulmaz "Patrizia

Teyze" karakterine hayat veren Luisa Ranieri, İtalya'nın yıldız isimlerinden Jasmine Trinca ve uluslararası projelerle tanınan Kasia Smutniak, filmin başrollerinde parlıyor. Her biri farklı kuşaklardan gelen bu kadın oyuncular, hikâyeye hem nostaljik hem de güncel bir derinlik katıyor.

Özpetek, daha önce Cahil Periler ve Serseri Mayınlar gibi filmlerle ticari başarı ile sanatsal itibarı birleştirmeyi başarmıştı. Elmaslar ise onun kariyerinde yeni bir zirve oldu. Film, yalnızca İtalya’da değil, dünya çapında da geniş bir dağıtım ağına kavuştu.

Vision Distribution’un yaptığı anlaşmalar arasında İspanya (A Contracorriente), Portekiz (Outsider), Polonya (Bestfilm Co.), Japonya (Child Film), Tayvan (Swallow Wings Films), İsviçre (MFD), Baltık ülkeleri (Bestfilm.eu), İsrail (New Cinema), Bulgaristan (Beta Film) ve Türkiye (Depo Films) bulunuyor. Ayrıca Latin Amerika’da Arjantin’den Şili’ye, Meksika’dan Peru’ya kadar geniş bir coğrafyada

CDI Films aracılığıyla seyirciyle buluşacak.

YÖNETMENDEN SAMİMİ BİR TEŞEKKÜR

Özpetek, filmin yarattığı bu uluslararası ilgiden dolayı son derece mutlu olduğunu dile getirerek şunları söyledi:

“Elmaslar etrafında olup bitenler, geniş bir izleyici kitlesine ulaşırken aynı zamanda eleştirmenlerden de

takdir kazanmanın mümkün olduğunun en güzel kanıtı. Bu yolculukta pek çok ülkede seyirciyle buluşacak olmak beni ayrıca heyecanlandırıyor.”

FESTİVALER VE YOLCULUĞUN DEVAMI

Film, uluslararası festival yolculuğuna önümüzdeki ay Barcelona Film Festivali’nde başlayacak. Özpetek de bizzat festivale katılarak filmini tanıtacak ve seyircilerle buluşacak.

Elmaslar, Marco Belardi’nin Greenboo Production şirketi, Faros Film ve Vision Distribution ortak yapımı olarak, Sky’nın katkılarıyla hayata geçti. Filmin uluslararası satışlarını ise Vision Distribution üstleniyor.

PARLAYAN BİR FERZAN ÖZPETEK KLASİĞİ

Ferzan Özpetek’in sineması her zaman duyguların, ilişkilerin ve kimliklerin kesişiminde dolaştı. Elmaslar da bu çizgiyi sürdürüyor. Kadınların hikâyelerine kulak veren, kostüm atölyesinin büyüü atmosferinde geçmişle bugünü harmanlayan bu film, yalnızca İtalya’da değil, dünya çapında da uzun süre konuşulacağına benziyor. **APM**

Nehir Gibi Akan Bir Hayat

Robert Redford

Oyuncu, yönetmen, aktivist ve sinemanın en özgür ruhlarından biri... *Robert Redford*'un 89 yıllık hayatı, tıpkı bir nehir gibi sessiz ama derin bir şekilde aktı, ekranlarda ve gerçek dünyada izler bıraktı. *Sundance*'den *Hollywood*'a, maceradan mücadeleye uzanan yolculuğu, sinemanın ve hayatın büyüsunü yeniden hatırlatıyor.

"B

ir şeyi tanımanın yolu, bazen onun ölümü üzerinden geçer." Norman Maclean'ın A River Runs Through It kitabından bu sözler, Robert Redford'un yaşamına dair en güzel metaforlardan biri gibi. Çünkü onun hayatı, tıpkı bir nehir gibi, hem sakin hem coşkulu, hem görünen hem de derinlerde akan bir güçle geçti. 16 Eylül 2025'te aramızdan ayrılan Redford, oyuncu, yönetmen, aktivist, mentor ve sinemanın en büyük dostlarından biriydi. Onu anlatmak için kelimeler yetmez; yine de denemek gerekiyor.

ÇOCUKLUK VE GENÇLİK YILLARI: TEXAS'TAN NEW YORK'A

Robert Redford, 1936 yılında Austin, Texas'ta dünyaya geldi. Henüz çocuk yaşta ailesi Van Nuys, California'ya taşındı. 1954'te lise eğitimini tamamladıktan sonra University of Colorado, Boulder'a gitti. Buradaki yılları, ileride kendi kuracağı Sundance Film Festivali'nin mekanına da uzanacak bir kaderin ilk kıvılcımı gibiydi. Ancak okulunu bitirmeden New York'a taşındı, burada hem tiyatro dersleri aldı hem de oyunculuk için auditionlara girdi. 1959'da Tall

Story ile ilk küçük televizyon rolünü aldı; 1960'ta aynı yapımın sinema uyarlamasıyla beyaz perdeye adım attı. İşte bu yıllar, onun çok yönlülüğünün temelini attı: Texas'ın sert karakteri, California'nın rahat tavrı, New York'un entelektüel havası... Redford hepsini bir arada taşıyordu.

TELEVİZYON VE TİYATRO DÖNEMİ: SESSİZ AMA ETKİLEYİCİ

1960'lar boyunca Redford, televizyon için oldukça yoğun çalıştı. Özellikle 1962'deki Twilight Zone bölümü Nothing in the Dark ile dikkat çekti; burada Ölüm'ü canlandıran Redford, karakterini abartıya kaçmadan,

BUTCH CASSIDY VE SUNDANCE KİD: BİR YILDIZ DOĞUYOR

1969'da George Roy Hill'in yönettiği Butch Cassidy and the Sundance Kid, Redford'un kariyerindeki dönüm noktası oldu. Paul Newman ile birlikte başrolü paylaştığı bu film, sadece Redford ve Newman'ın değil, tüm bir sinema dünyası için bir mihenk taşıydı. Film, tüm Amerika'da yankı uyandırdı ve Redford'a BAFTA kazandırdı.

Bundan sonra başarılar ardı ardına geldi. 1970'ler boyunca Downhill Racer, The Candidate, The Way We Were, The Sting, The Great Gatsby, Three Days of the Condor, All the President's Men ve The Electric Horseman gibi filmler, Redford'un Amerikan sinemasının simgesi hâline gelmesini sağladı. Onun filmlerini izlemek, 1970'lerin sinema tarihini izlemek demektir.

YÖNETMEN KİMLİĞİ: SESSİZLİĞİN VE DETAYIN DEĞERİ

1980'de yönetmenliğe adım attı ve ilk filmi Ordinary People ile büyük bir başarı kazandı. Roger

sessiz ve etkileyici bir şekilde sundu. Ardından Broadway'de Neil Simon'un Barefoot in the Park oyununda sahneye çıktı. Bu rol, onu Jane Fonda ile birleştiren 1967 yapımı film uyarlamasına kadar giden yolu açtı.

Redford, Hollywood'un getirdiği cazibeye rağmen kendi

imajının farkındaydı.

Who's Afraid of Virginia Woolf? ve The Graduate gibi rollerden teklif aldı, ancak "kendi türünde" oyuncu olarak sınırlanmak istemedi. Bu bilinç, onun kariyerinin şekillenmesinde kritik bir rol oynadı.

Ebert'ın deyiimiyle film "zekice, derin ve dokunaklıydı." Film, En İyi Film ve En İyi Yönetmen Oscar'larını kazandı. Redford, ünlü bir oyuncu olmasına rağmen yönetmen olarak da saygınlığını kanıtladı; sessizliğin, detayın ve karakterlerin iç dünyasını yansıtmının önemini anlıyordu.

Sonraki yıllarda yönetmen olarak A River Runs Through It, Quiz Show ve birkaç başka önemli yapımda imzasını attı. Her filmde izleyiciye saygı gösterdi, onları küçümsemedi, karmaşık ve zeki karakterler sunmayı seçti.

SUNDANCE FİLM FESTİVALİ: BAĞIMSIZ SİNEMANIN KALESİ

Redford'un sinemaya katkısı sadece oyunculuk ve yönetmenlik ile sınırlı değildi. 1978'de Utah'ta bir kayak merkezi satın alarak bağımsız sinemaya hizmet etmeye başladı. Sundance Film Festivali, 1981'den itibaren Park City'de gerçekleşti ve 1984'te adını aldı. Bu festival, Kevin

Smith, Quentin Tarantino, Steven Soderbergh ve Darren Aronofsky gibi birçok yönetmenin kariyerine kapı açtı. Redford, bir nehir gibi akan bu kültürel mirası inşa ederken, binlerce film yapımcısının yolunu aydınlattı.

AKTİVİST VE HAYIRSEVER: DÜNYAYI DAHA İYİ BİR YER YAPMAK

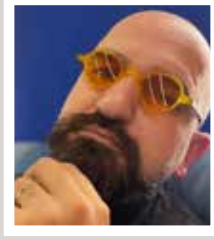
Redford, sadece beyaz perdede değil, gerçek dünyada da etkiliydi. Yerli hakları, LGBTQ hakları, çevre koruma ve daha birçok konuda aktif rol aldı. Keystone Boru Hattı'na karşı mücadele etti, Natural Resources Defense Council'in mütevelli heyetindeydi ve Güney Kaliforniya'da Robert Redford Conservancy'yi kurdu. Onun gücü, yalnızca şöhretinde değil, onu iyilik için kullanma iradesindeydi.

2000'li yıllarda seçici roller aldı: Spy Game, All is Lost, Captain America: The Winter Soldier ve Pete's Dragon gibi filmlerle unutulmaz izler bıraktı. 2018'de The Old Man & the Gun ile son büyük oyunculuk performansını sergiledi; film, onun gençlik enerjisine ve karakterine adeta bir saygı duruşu niteliğindeydi.

Robert Redford'un hayatı, bir nehir gibi aktı. Oyunculğu, yönetmenliği, Sundance ile bağımsız sinemaya katkısı ve aktivist kimliğiyle kültürel bir akış yarattı. 89 yıllık yaşamı, hem sinemaya hem de dünyaya büyük bir armağan oldu. O artık aramızda olmasa da, mirası ve etkisi yıllarca sürecek, tıpkı bir nehrin iz bırakan suları gibi. **APM**

Armağan **PEKKAYA**
www.armaganpekkaya.com

Auteur Yönetmen Sineması

Kişisel İmzanın Görsel ve Felsefi İzleri

Auteur kuramı, sinemayı yalnızca bir endüstri veya teknik sanat alanı olmaktan çıkararak, yönetmeni filmin “yazarı” konumuna yerleştiren bir yaklaşım olarak 20. yüzyıl ortalarından itibaren sinema teorisinin merkezine oturmuştur. Bu makale, auteur sinemasını *Tarkovski*, *Abbas Kiarostami* ve *Krzysztof Kieslowski* gibi yönetmenlerin sinemasal pratikleri üzerinden tartışmakta; bu yönetmenlerin kendi filmografilerinde açığa çıkan poetik, felsefi ve estetik öğelere yoğunlaşmaktadır. Yönetmenlerin kendi sözlerinden yapılan alıntılarla, auteur sinemasının kişisel, etik ve estetik boyutları irdelenmektedir.

AUTEUR KURAMI VE KİŞİSEL SİNEMA

1950’lerde Cahiers du Cinéma çevresinde ortaya çıkan auteur kuramı, André Bazin ve François Truffaut gibi teorisyenler tarafından, sinema eserine damgasını vuran yönetmen figürünü öne çıkarmak üzere geliştirilmiştir. Kuramın temel iddiası, yönetmenin filmin yazarı gibi davranarak kendi dünya görüşünü, felsefesini ve estetik anlayışını her eserine işlemesidir.

Tarkovski bu bağlamda auteur yönetmenin rolünü şu sözlerle tarif

eder: “Sanatçı, kendisini ifade etmek için değil, insanlığın ortak deneyimini derinleştirmek için çalışmalıdır.”

2. TARKOVSKİ: ZAMANIN HEYKELTİRAŞI

Andrey Tarkovski, sinemayı “zamanın heykeltıraşlığı” olarak nitelendirerek, sinemanın özünü zamanın poetik akışıyla ilişkilendirmiştir. Ona göre yönetmen, kamerayı yalnızca bir kayıt aracı olarak değil, varoluşun anlamını arayan bir bilinç olarak kullanır:

“Sanatın görevi, insanı kendi ruhuyla yüzleştirmektir.”

3. KIAROSTAMİ: GERÇEKLİK VE HAYALİN İNCE ÇİZGİSİ

İranlı auteur Abbas Kiarostami, sinemayı hayatın doğrudan bir yansıması olarak değil, seyirciyle kurulan diyalog üzerinden inşa edilen bir deneyim alanı olarak tanımlar:

“Sanat, cevaplar değil sorular üretmelidir.”

Kiarostami’nin filmlerinde gerçeklik ve kurmaca arasındaki sınır sıklıkla bulanıklaşır. Yakın Plan (1990) bu anlamda başat bir örnektir; gerçek bir dolandırıcılık hikâyesi, mahkeme süreci ve yeniden canlandırma yoluyla sinema ile hayat arasındaki geçirgenliği tartışmaya açar.

4. KİESLOWSKİ: ETİK, TESADÜF VE İNSANLIK HALLERİ

Polonyalı yönetmen Krzysztof Kieslowski, özellikle Dekalog ve Üç Renk Üçlemesi ile sinemada etik soruların derinlemesine işlendiği bir üslup geliştirmiştir. Yönetmen, sinemanın insanın içsel karmaşıklığını açığa çıkarmadaki gücünü şu sözlerle dile getirir:

“Gerçekler yerine duygularla ilgileniyorum. Çünkü gerçekler zamanla değişir, ama duygular kalır.”

5. ORTAK TEMALAR: METAFİZİK, ETİK VE ÖZNEL ZAMAN

Tarkovski, Kiarostami ve Kieslowski gibi auteur yönetmenlerin sinemaları incelendiğinde ortak birtakım eğilimler öne çıkar:

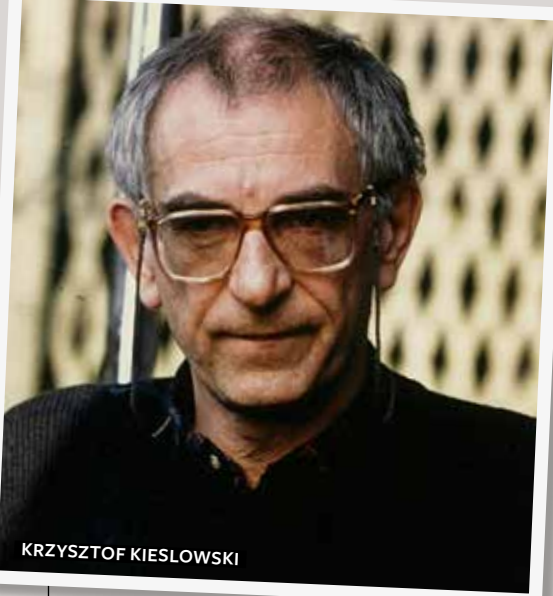
- Metafizik Sorgulama: Sanatın insan ruhuna dair sorumluluğu.

- Etik Boyut: İnsan ilişkilerinde sorumluluk, tesadüf ve seçimlerin sonuçları.

- Öznel Zaman Anlayışı: Sinemanın dramatik yapısından bağımsız olarak bireyin deneyimlediği içsel zamanın öne çıkması.

Sonuç

Auteur sineması, sinema sanatının endüstriyel üretim kalıplarını aşarak

KRZYSZTOF KIESLOWSKI

ANDREY TARKOVSKI

yönetmenin kişisel poetikasını, felsefesini ve etik duruşunu görünür kılan bir yaratım biçimidir. Tarkovski'nin metafizik yoğunluğu, Kiarostami'nin gerçeklik ve hayal arasındaki geçirgenliği, Kieslowski'nin etik sorunsalları, auteur sinemasının evrensel niteliğini temsil eder. Yönetmenin kişisel imzası, filmin her

sahnesine sinmiş bir varoluş biçimi olarak, sinemayı yalnızca bir eğlence değil, aynı zamanda düşünsel ve ruhsal bir deneyim haline getirir.

Kaynakça

Bazin, A. (1967). *What is Cinema?* University of California Press.

Kiarostami, A. (2004). *Lessons with*

Kiarostami. Sticking Place Publishing.

Kieslowski, K. (1993). *Kieslowski on Kieslowski. Faber & Faber.*

Tarkovsky, A. (1986). *Sculpting in Time: Reflections on the Cinema.*

University of Texas Press.

Truffaut, F. (1954). *Une certaine tendance du cinéma français. Cahiers du Cinéma, 31. APM*

İyi bir dünya için değişim zamanı.

Yeni IONIQ 5. Power your world.

Her zaman daha iyi bir geleceğe ulaşmak ister insan. Yalnızca durmaksızın ilerleyenler bunu gerçekleştirebilir. 613 km şehir içi menzili, 800V batarya mimarisi sayesinde sadece 18 dakikada %10'dan %80'e ultra hızlı şarj özelliği, soğuk havalarda optimum performans yaşamak için geliştirilen ısı pompasıyla Yeni IONIQ 5.

5 YIL **100.000km**
Üretici Onarım Güvencesi

8 YIL **160.000km**
Batarya Garantisi

IONIQ 5 modellerinin WLTP ölçüm standartlarına göre birleşik menzili 440 km, şehir içi menzili 613 km'dir. Birleşik enerji tüketimi 15,6 kWh/100 km'dir. Hyundai modelleri 2 yıl ya da 60.000 km yasal garanti kapsamındadır. Ayrıca yasal garantinin dolmasından sonra, araçların ilk tüketiciye teslim tarihinden itibaren 5 yıl ya da 100.000 km'ye kadar üretim kaynaklı arızaların onarımları Hyundai Üretici Onarım Güvencesi kapsamındadır. Yüksek voltaj bataryası ise 8 yıl ya da 160.000 km'ye kadar garanti kapsamındadır. Detaylı bilgi garanti kitapçığında ve hyundai.com.tr'de bulunmaktadır. Görseldeki ürün Türkiye ürün gamı ile farklılık gösterebilir.

Keyif

118

AKA Charlie Sheen

126

Reservoir Dogs (1992)

128

Heat

132

Her Şey
Çok Güzel Olacak

120

ALL THE
PRESIDENT'S MEN

Watergate'in Beyazperdeye
Yansıyan Gerçekliği

114

En İyi 11

Robert Redford Filmi

Robert Redford'un beyazperdedeki yolculuğu, sinema tarihinin en zarif dönüşümlerinden biri. Onun filmlerine bakmak aslında biraz da kendi hikâyemizi yeniden okumak demek.

EN İYİ 11 ROBERT REDFORD FİLMİ

Robert Redford'un beyazperdedeki yolculuğu, sinema tarihinin en zarif dönüşümlerinden biri. Butch Cassidy and the Sundance Kid'deki hıznır hayduttan The Sting'deki dolandırıcının zekâsına, All the President's Men'de basın özgürlüğü için savaşıyan gazeteciden Out of Africa'daki özgür ruhlu âşığa... Redford her filminde başka bir yanımızı yakaladı. Onu izlerken kimi zaman siyasetin kirli yüzüne (The Candidate), kimi zaman hapishane duvarlarının arasına (Brubaker), kimi zaman da beyzbol sahalarının nostaljik ışıklarına (The Natural) daldık. Three Days of the Condor'da paranoyayı iliklerimizde hissettik, Jeremiah Johnson'da doğanın sessizliğinde kaybolduk, The Way We Were'de ise aşkın en kırılğan hâline şahit olduk. Redford, her rolünde sadece karakterlere hayat vermedi; bize de yeni bir gözlük takıp dünyaya başka açılardan bakmayı öğretti. Hollywood'un altın çocuğu, romantik ikon, politik sinemanın yüzü ve özgür ruhların sesi... Onun filmlerine bakmak aslında biraz da kendi hikâyemizi yeniden okumak demek."

Bilgehan ARAS
bilgehanaras@barasmedya.com

THE STING (1973)

Robert Redford ve Paul Newman'ın ikinci büyük buluşması olan The Sting, 1930'ların Chicago'sunda geçen zekice kurgulanmış bir dolandırıcılık hikâyesi. Bu filmde seyirci sadece bir soyguna değil, adeta bir satranç oyununa tanık oluyor. Redford'un genç, enerjik ve biraz da haylaz karakteri; Newman'ın usta, soğukkanlı cazibesıyla birleşince ortaya izleyeni büyüleyen bir ikili çıkıyor. Redford'un o hıznır gülüşü ve "her an oyunu çevirebilir" bakışları filme ayrı bir tat katıyor. Finaldeki sürprizle birlikte seyirci hem şaşırıyor hem de sinemanın oyunbaz yüzüne bir kez daha hayran kalıyor. 7 Oscar'lı The Sting, yalnızca dönem filmlerinin en iyilerinden biri değil, aynı zamanda Redford'un Hollywood'daki yerini sağlamlaştıran başyapıt. Bugün hâlâ izlediğinizde temposunu, zekâsını ve eğlencesini koruyan nadir filmlerden.

SONSUZ ÖLÜM (BUTCH CASSIDY AND THE SUNDANCE KID, 1969)

Butch Cassidy and the Sundance Kid, klasik Western kalıplarını alıp tersyüz eden, sinemaseverlere yepyeni bir tat sunan bir film oldu. Paul Newman'ın Butch'u ile Robert Redford'un Sundance'i, beyazperdede öyle bir kimya yakaladı ki, sadece dönemin değil, tüm zamanların en unutulmaz ikililerinden biri hâline geldiler. Redford'un Sundance Kid rolündeki çekingen ama ölümcül nişancı hali, onun cazibesini farklı bir seviyeye taşıdı. Newman'ın neşeli ve zeki Butch'u ile birleşince ortaya "efsanevi dostluk" çıktı. Üstelik film sadece soygun ve kovalamaca değildi; bisiklet sahnesinde Burt Bacharach'ın Raindrops Keep Fallin' on My Head şarkısıyla izleyeni gülümsetiyor, Bolivya finaliyle ise hüzünlü bir tokat atıyordu. Bugün dönüp izlediğimizde bu film hâlâ taze, hâlâ büyüleyici. Çünkü Redford'un Sundance'i, sadece bir haydut değil; özgürlüğün, arkadaşlığın ve kaybetmeyi bile gülererek karşılayan ruhun simgesi. Zaten Redford'un yıllar sonra kurduğu Sundance Film Festivali'nin adını buradan alması, filmin hayatındaki yerini özetliyor.

BAŞKANIN TÜM ADAMLARI (ALL THE PRESIDENT'S MEN, 1976)

Watergate skandalını anlatan All the President's Men, sadece bir politik film değil, adeta gazetecilik üzerine bir ders niteliğinde. Robert Redford, Washington Post muhabiri Bob Woodward rolünde; yanında ise Dustin Hoffman, Carl Bernstein karakteriyle. İkili, sabırlı araştırmalarıyla Amerikan başkanını koltuğundan indiren skandali ortaya çıkarıyor. Redford'un titiz ve inatçı duruşu, Hoffman'ın hızlı ve dağınık enerjisiyle birleşince, gazeteciliğin hem ter döken hem de onurlu yüzü perdeye yansıyor. Daktilo sesleri, telefon görüşmeleri, derin koridorlarda geçen sahneler... Hepsi bir araya gelip izleyiciyi koca bir soruşturmanın içine çekiyor. Bugün hâlâ basın özgürlüğü konuşulduğunda bu filmde bahsediliyor. Redford'un da gerçek hayatta gazeteciliğe ve özgür basına olan ilgisinin temelleri işte burada atılıyor. All the President's Men, yalnızca bir dönem hikâyesi değil; gerçeğin peşinden gitme cesaretinin simgesi.

MUHTEŞEM GATSBY (THE GREAT GATSBY, 1974)

F. Scott Fitzgerald'ın ölümsüz romanından uyarlanan The Great Gatsby'de Robert Redford, Jay Gatsby rolüyle adeta dönemin ruhunu ete kemiğe büründürüyor. Beyaz takım elbiseleri, ölçülü jestleri ve gizemli bakışlarıyla Redford, yalnızca bir karakteri değil; "Amerikan rüyasının" parıltılı ama kırılğan yüzünü canlandırıyor. Filmdeki şatafatlı partiler, 1920'lerin caz çağı atmosferi ve Redford'un kusursuz zarafeti birleşince ortaya hâlâ etkisini koruyan bir uyarlama çıkıyor. Pek çoklarına göre Leonardo DiCaprio da dahil olmak üzere Gatsby rolünü üstlenen herkes Redford'la kıyaslanıyor. Çünkü onun yorumu, hem görkem hem de içsel yalnızlığın en dengeli yansıması oldu. Bugün dönüp baktığımızda The Great Gatsby; Robert Redford'un ekranda yarattığı unutulmaz ikonlardan biri. "Gatsby demek Redford demek" cümlesi boşuna söylenmiyor.

JEREMIAH JOHNSON (1972)

Jeremiah Johnson, Robert Redford'un doğayla kurduğu özel bağın sinemadaki en güzel yansımalarından biri. Filmde, medeniyetten uzaklaşıp dağlarda yaşamayı seçen bir adamın yalnızlık, hayatta kalma ve doğayla mücadele hikâyesini izliyoruz. Western kalıplarından sıyrılıp daha içsel, daha sakın bir anlatı kuran yapım, Redford'un oyunculuğuyla bambaşka bir güç kazanıyor. Dağların sessizliği, karlı zirveler ve kamp ateşleri arasında Redford'un yüzündeki kararlılık, aslında insanın doğaya karşı değil, onunla birlikte var olma arayışını simgeliyor. Bugün hâlâ izleyeni derinden etkileyen Jeremiah Johnson, doğanın büyüsunü, yalnızlığın ağırlığını ve özgürlüğün bedelini hatırlatan bir klasik.

THE WAY WE WERE (1973)

Robert Redford'un Barbra Streisand'la kamera karşısına geçtiği The Way We Were, sadece bir aşk hikâyesi değil; aynı zamanda farklı siyasi görüşlerin, farklı hayata bakışların çatıştığı bir dönem filmi. Streisand'ın idealist, politik karakteri ile Redford'un rahat, mesafeli ve çekici Hubbell'i arasında filizlenen aşk; hem romantik hem de hüznü bir tonda işleniyor. Redford burada yalnızca yakışıklı bir jön değil, 70'lerin romantik ikonlarından biri haline geliyor. O sakın karizması, hafif gülümsemesi ve Streisand'la yakaladığı kimya sayesinde film hâlâ unutulmayan romantik başyapıtlar arasında.

BRUBAKER (1980)

Robert Redford'un filmografisinde özel bir yere sahip olan Brubaker, sadece bir hapisane filmi değil, aynı zamanda adalet kavramına tutulan güçlü bir aynadır. Redford burada, bir hapisaneye gizlice girerek içerideki çürümüş düzeni kendi gözleriyle gören ve daha sonra müdür olarak sistemi reform etmeye çalışan idealist bir karakteri canlandırır. Film, klasik Hollywood kahramanlığından çok daha fazlasını sunar. Redford, sadece güçlü ve yakışıklı bir jön değil, toplumun karanlık köşelerine ışık tutan bir vicdan olarak karşımıza çıkar. Brubaker, izleyiciye "adalet sadece kağıt üzerinde mi var, yoksa gerçekten uygulanabilir mi?" sorusunu sordurur. Bugün hâlâ güncelliğini koruyan bir meseleye parmak basan bu film, Redford'un oyunculuk cesaretini de gösterir. Seyirciyi düşündüren, rahatsız eden ve sorgulamaya davet eden türden bir yapım. Sinemanın toplumsal vicdani olabileceğinin kanıtı gibi. İzlerken yalnızca Redford'un karizmasına değil, onun öfkesine, inancına ve kararlılığına da hayran kalıyorsunuz.

BENİM AFRIKAM (OUT OF AFRICA, 1985)

Robert Redford, Meryl Streep'in karşısında Denys Finch Hatton rolüyle karşımıza çıkar: Özgürlüğüne düşkün, romantik, zarif bir adam. Ne fazla iddialı ne de abartılıdır; tam tersine, doğallığıyla büyüler. Afrika'nın büyüleyici manzaraları eşliğinde gelişen bu aşk, sinema tarihinin en görkemli epiklerinden birine dönüşür. Redford'un beyazperdedeki varlığı ise filmi yalnızca romantik değil, aynı zamanda unutulmaz kılar. Denys, yaşamı tutkuyla seven, özgürlüğünü koruyan ama bir o kadar da sevebilen bir adamdır. Bir bakıma, Redford'un oyunculuk kariyerinin zarafet sembolüdür Out of Africa. Onu izlerken yalnızca Streep ile kurduğu kimyaya değil, Afrika'nın altın ışıkları arasında kaybolan bakışlarına da hayran kalırsınız. Kısacası, bu film hem görsel bir şölen hem de kalbe dokunan bir hatırlatmadır: Bazen en büyük aşk, özgürlüğü de içinde barındırandır.

9

THE CANDIDATE (1972)

Robert Redford'un "Bill McKay" rolüyle siyasetin tam ortasına daldığı film... The Candidate, sadece 70'lerin politik atmosferini anlatmakla kalmaz; bugüne de seslenen bir hikâye sunar. McKay'in idealist duruşu, seçim vaatlerinin samimiyeti ve değişim arzusuyla çıktığı yolculuk, siyaset sahnesinin kirlî gerçekleriyle sınanır. Redford burada yalnızca bir politik figür değil; "sistemin içinde dürüst kalmaya çalışan" bir insanın sembolüdür. İzlerken, ister istemez şu soruyu kendinize sorarsınız: "Gerçekten değişim mümkün mü?" Hâlâ güncel, hâlâ düşündürücü. Redford'un karizması ve sahiciliğiyle birleşince, The Candidate politik sinemanın en güçlü işlerinden biri olmaya devam ediyor.

THE NATURAL (1984)

Beyzbolu sadece bir spor olmaktan çıkarıp adeta bir destana dönüştüren film... Robert Redford, The Natural'da Roy Hobbs rolüyle karşımıza çıkar: yaş almış, yaralı ama hâlâ kalbinde sahalara dönme umudunu taşıyan bir oyuncu. Film, yalnızca beyzbolu değil; hayallerin, hayal kırıklıklarının ve ikinci şansların hikâyesini anlatır. Redford'un melankolik bakışları, sahadaki her adımı bir masalın parçası gibi hissettirir. İzlerken hem umutlanır hem de hüzünlenirsiniz. Kısacası, The Natural; Amerikan rüyasının çimleri üzerinde yeşeren şiiir gibi bir yapım. Ve Redford bu şiiirin en unutulmaz mısrası.

AKBABANIN ÜÇ GÜNÜ (THREE DAYS OF THE CONDOR, 1975)

1970'lerin politik paranoyasını iliklerinize kadar hissettiren filmlerden biri... Three Days of the Condor'da Robert Redford, CIA'de sıradan bir analistken bir anda ölüm kalım oyununun ortasında kalan Joe Turner'a hayat verir. Ne kahramandır, ne de James Bond gibi süper bir ajan; o sadece hayatta kalmaya çalışan, korkularıyla yüzleşen bir adamdır. Film, Soğuk Savaş'ın gölgesindeki güvensizliği, gözetlenme korkusunu ve devletin karanlık yüzünü perdeye taşır. Redford'un her an tetikte olan, şaşkın ama akıllı bakışları filmi daha da inandırıcı kılar. Three Days of the Condor, bir casus hikâyesi olmaktan çok daha fazlası. Redford sayesinde, gerilimin insan yüzünü en iyi anlatan filmlerden biri hâline gelir.

11

Hollywood'un Asi Çocuğunun Kırık Döngüsü

Hollywood'un asi çocuğu **Charlie Sheen**'in inişli çıkışlı hayatına bir yolculuk: **AKA Charlie Sheen**, yükselişleri, çılgın partileri, skandalları ve sekiz yıllık ayıklık mücadelesiyle bir yıldızın kırık döngüsünü gözler önüne seriyor. Üç saatlik bu belgesel, izleyiciyi hem şaşırtıyor hem de hayran bırakıyor; Sheen'in karanlık ve ışıklı yanlarını samimiyetle keşfetmek isteyenler için kaçırılmayacak bir deneyim.

Charlie Sheen olmak, izleyiciye bile yorucu geliyor. Netflix'in iki bölümlük belgesel dizisi AKA Charlie Sheen, izleyenlere yalnızca bir Hollywood yıldızının yükselişini değil, aynı zamanda inişlerin, krizlerin ve defalarca yinelenen çöküşlerin ağır yükünü hissettiriyor.

Sheen henüz 25 yaşına bastığında

Platoon ve Wall Street gibi Oscar ödüllü filmlerde başrol oynamış, Hollywood'un gelecek vadeden en parlak

yıldızlarından biri haline gelmişti. Ancak bu hızlı yükselişin gölgesinde, "parti çocuğu" imajını besleyen ve giderek büyüyen bir karanlık da vardı. Alkol ve uyuşturucu bağımlılığı nedeniyle rehabilitasyona girip çıkmaya başlamış, nişanlısı Kelly Preston'la olan ilişkisi dramatik bir kaza sonucu sona ermişti. Ardından Heidi Fleiss skandalı, aşırı dozlar, hastaneler ve tekrar tekrar

yaşanan düşüşler geldi. Belgeselin ilk bölümü daha çok bu kaotik yılları mercek altına alıyor.

İki bölüm toplamda üç saati aşkın sürüyor: İlk bölüm 93 dakika, alaycı bir şekilde “Part Deux” olarak adlandırılan ikinci bölüm ise 88 dakika. Yönetmen Andrew Renzi; röportajlar, arşiv görüntüleri, film ve dizi parçaları ile yeniden canlandırmaları ustalıklı harmanlıyor. Yine de izleyiciye sürekli yeni bir “tren kazası” izliyormuş hissi veriyor: Her enkazdan sağ çıkan aynı adam, bir süre sonra yeniden başka bir enkazın içinde bulunuyor. Final, Sheen’in sekiz yıllık ayıklığını kutlayan umutlu bir tonda bitse de, hikâyenin yorgunluk veren döngüsellığı gözden kaçmıyor.

Renzi’nin dokunuşlarından biri, Sheen’in film ve dizi sahnelerini ustalıklı kullanarak hayatındaki zafer ve kayıplara yansımalar yaratması. Böylece sanat ile gerçek yaşamın birbirine nasıl ayna tuttuğunu izleyiciye hissettiriyor.

CHARLIE’NİN İTİRAFLARI VE TANIKLIKLAR

Bugün 60 yaşında olan Sheen, belgeselde açık sözlü. Hatalarını saklamıyor, suçu başkasına yüklemiyor. Bir lokantanın köşesinde oturmuş, hâlâ kendine özgü dağınık ama bir o kadar da içten

konuşma tarzıyla, “Utanç insanı boğar... ama bazen utanç birinin Kutup Yıldızı olur, Güney Yıldızı olur ya da Ölüm Yıldızı,” gibi

yalnızca ona özgü ifadelerle yaşadıklarını aktarıyor.

Ailesinden Martin Sheen ve Emilio Estevez belgeselde yer almayı reddetse de, eski eşler Denise Richards ve Brooke Mueller, çocukları Lola ve Bob, kardeşi

Ramón Estevez, yakın dostları Sean Penn ve Chris Tucker ile Two and a Half Men’den rol arkadaşı Jon Cryer gibi birçok önemli isim konuşuyor. Cryer’in esprili yorumu özellikle dikkat çekiyor: “Charlie

Sheen’le sekiz yıl çalıştım. Başladığımda saçlarım vardı.”

HOLLYWOOD’UN YÜKSELİŞİ VE DÜŞÜŞÜ

Belgesel, Sheen’in çocukluk yıllarındaki Super 8 kamerayla çektiği amatör filmlerden başlıyor. Ardından Ferris Bueller’s Day Off’taki küçük rol, Platoon, Wall Street, Eight Men Out ve Major League ile gelen yükseliş anlatılıyor. Ancak 1980’lerin sonu ve 90’ların başında Sheen, adeta bitmeyen bir çılgın partiler zincirine kapılıyor. Nicolas Cage gibi isimlerle birlikte “kaybolmuş” günlerden söz ediyor.

İkinci bölümde ise 1998’de rehabilitasyondan çıkışında

yaptığı basın toplantısı var: “Yaşamak için güzel bir gün. Aileme ve dostlarıma teşekkür ederim...”

Bu sözlerin ardından gelecek yıllar yine iniş çıkışlarla doluyor. Spin City dizisiyle Altın Küre kazanıyor, ardından Two and a Half Men ile televizyonun en çok kazanan yıldızı oluyor. Bölüm başına 2 milyon dolar aldığı dönem, belki de en parlak ama en yıkıcı yılları.

Eski eşi Denise Richards gözyaşlarıyla evliliklerini anlatırken, Brooke Mueller uyuşturucu dolu birlikteliklerini dile getiriyor. Hatta Sheen’in uzun yıllar birlikte olduğu uyuşturucu satıcısı Marco bile belgeselde konuşuyor. Kendi evinde, Sheen’in ona hediye ettiği bir People’s Choice Award ödülünün yanında kamera karşısına geçerek, “Bazen o kadar çok crack içerdi ki konuşamaz hale gelirdi,” diyor.

“WINNING!”, “TIGER BLOOD” VE TORPEDO TURU

Sheen’in 2011’de yaşadığı medya çılgınlığı da unutulmuyor. “Winning!” ve “Tiger Blood” gibi sözleri popüler kültürün kara mizah sembollerine dönüşüyor. Radio City Music Hall ve Chicago Theatre gibi salonlarda binlerce kişinin önünde gerçekleştirdiği “My Violent Torpedo of Truth” turnesi, adeta kendi çöküşünü sahneye taşıyan bir şova dönüşüyor. Sheen bugün bu görüntülere bakarken, “Başka birini izliyorum... bu bana utanç ürpermeleri veriyor,” diyor.

YENİ BİR SAYFA MI?

Bugün ise tablo farklı görünüyor. Sheen sekiz yıldır ayık, sağlıklı ve üretken. Belgeselin gösterime girdiği hafta aynı zamanda anı kitabı The Book of Sheen de raflara çıktı. Çılgın “Torpedo” günleri artık “Redemption Tour”a, yani bir tür yeniden doğuş yolculuğuna evrilmiş durumda. Yine de Sheen’in, bağımlılık hastalığının doğurduğu tüm o şeytanları susturup susturamadığını zaman gösterecek. **APM**

**WATERGATE'İN
BEYAZPERDEYE
YANSIYAN
GERÇEKLİĞİ**

ALL THE PRESIDENT'S MEN

Politik sinema klasiği *All the President's Men*, Watergate skandalını ortaya çıkaran gazetecilerin mücadelelerini beyazperdeye taşıyor. Alan J. Pakula'nın yönetmenliğinde, *Robert Redford* ve *Dustin Hoffman*'ın unutulmaz performanslarıyla hayat bulan film; gazetecilik, iktidar ve demokrasi arasındaki hassas dengeyi, tarihi bir gerilimle izleyiciye yeniden hatırlatıyor. Yarım asır sonra bile hâlâ sarsıcı, hâlâ güncel.

1 976'da vizyona giren All the President's Men (Başkanın Tüm Adamları), sadece bir film değil, Amerikan demokrasisinin en kritik dönüm noktalarından birini beyazperdeye taşıyan sinema olaylarından biriydi. Alan J. Pakula'nın yönetmenliğinde, gazeteciler Bob Woodward ve Carl Bernstein'ın Watergate skandalını ortaya çıkarma süreci sinemaya uyarlanırken, Hollywood Reporter o günlerde filmi şöyle değerlendirmişti.

POLİTİKAYA DOKUNMAKTAN ÇEKİNİLEN BİR DÖNEMDE

Amerikan sinemasında politika konulu filmler, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı. Hele ki Amerikan siyasetinin

gerçek işleyişini, kulislerini, entrikalarını ve kirliliğini bu kadar çıplak bir biçimde ortaya koyan yapımlar neredeyse hiç yoktu. All the President's Men bu anlamda sıfır noktadan başlayan bir öncüydü.

Stüdyoların böyle bir projeden neden çekindiğini anlamak kolay. Siyaset, Hollywood için riskli bir alan: İzleyicilerin yarısı filmi politik görüşleri yüzünden reddedebilir, gişede büyük kayıp yaşanabilirdi. Ama Robert Redford, Woodward ve Bernstein'ın kitabının haklarını 450 bin dolara satın aldığı ve Warner Bros. 5 milyon dolarlık bir bütçe ayırdığında, büyük bir risk alındığının farkındalardı. Üstelik maliyetler 8,5 milyon dolara kadar çıkmıştı ki, 1970'ler için bu çok ciddi bir rakamdı.

Redford ve Dustin Hoffman'ın yıldız gücü ile halkın Watergate'e duyduğu bitmeyen merak birleşince, bu risk göze alınmış oldu. Ve ortaya cesur, dönemine meydan okuyan bir film çıktı.

GAZETECİLİĞİN MEKANİĞİ BEYAZPERDEDE

Pakula'nın filmi, beş "beceriksiz" hırsızın Demokrat Parti merkezine girip belgeleri çalmasıyla başlayan olayların, Beyaz Saray'a kadar uzanan dev bir skandala dönüşmesini adım adım izletiyor. Film, gerçeğe sadakatten ödün vermemek için titizlikle hazırlanmıştı. Warner Bros, Washington Post'un haber merkezini birebir kopyalamak için 450 bin dolar harcadı; Post'un gerçek çöp kutularındaki atıkları bile sete taşıttı. Çekimlerde

mümkün olduğunca gerçek mekânlar kullanıldı, oyuncu seçimlerinde de dönemin politik figürlerine benzer isimler tercih edildi.

Bu gerçekçilik, filmi yüzeysel bir gazeteci hikâyesi olmaktan çıkarıp, bir puzzle gibi işleyen, parçaları birer birer yerine oturan bir politik gerilim haline getirdi. Woodward ve Bernstein'ın sabırlı, inatçı takibi; kapıları suratlarına kapanan kaynaklar; konuşmaya cesaret edenlerin taşıdığı korku; Deep Throat'un gölgelerde kalmış gizemli varlığı... Hepsi filmin temposuna bir gerilim hissi kattı.

DRAMATİK YAPI VE ELEŞTİRİLER

Filmin senaristi William Goldman, gazetecilerin araştırmasını uzun süre izleyen seyircinin bir noktadan sonra "tehlike" görmek isteyeceğini fark etmişti. Bu nedenle Redford'un, gece Washington sokaklarında yalnız başına koştuğu bir sahne eklenmişti. Ancak sahnede görünür bir tehdit olmaması, eleştirmenlere göre eksik kalmıştı. Yine de film, Nixon'a kadar uzanan yolsuzluk ağını açığa

çıkarmışken, gazetecilikte gerçeğe ulaşma mücadelesinin dramatik yönünü başarıyla taşıdı.

OYUNCULUKLAR VE UNUTULMAZ ANLAR

Redford ve Hoffman, Woodward ve Bernstein'ı büyük bir gösterişten uzak ama etkili bir şekilde canlandırırken, Jason Robards, Washington Post'un efsanevi yayın yönetmeni Ben Bradlee rolüyle güçlü bir performans sergiledi. Martin Balsam ve Jack Warden yardımcı editörler olarak inandırıcıydı. Hal Holbrook'un gölgelerde beliren Deep Throat yorumu, filmin en çarpıcı anlarından biriydi. Ancak asıl unutulmaz sahne, Jane Alexander'ın canlandığı küçük bir muhasebeciye aitti. Watergate skandalının açığa çıkmasıyla vicdanının sesine kulak veren bu karakter, adeta seyircinin sesi oldu: Yüksek makamlara duyulan güvenin geri dönülmez biçimde

yıkıldığını hatırlatan bir vicdan çığlığı...

BİR DÖNEMİN TANIĞI OLAN FİLM

All the President's Men, sadece gazeteciliğin zaferini anlatan bir film değildi; aynı zamanda demokrasinin nasıl sınavlardan geçtiğinin bir belgesiydi. Watergate skandalının Amerika'da bıraktığı derin yaraları, Pakula'nın kamerası aracılığıyla yeniden yaşatırken, sinema tarihinde politik gerçekçiliğin öncülerinden biri haline geldi.

Bugün geriye dönüp baktığımızda, film yalnızca bir dönemi değil, gazetecilik ile iktidar arasındaki gerilimi, demokrasinin kırılmasını ve hakikatin peşinde koşmanın bedelini de hatırlatıyor. Ve bu yönüyle, üzerinden yarım asır geçmiş olsa bile hâlâ güncel, hâlâ sarsıcı. **APM**

SOUNDTRACK

Reservoir Dogs (1992)

Kanın Ortasında Ooga-Chaka: Reservoir Dogs

Tarantino'nun ilk filmi sadece gangsterleri değil, kulaklarımızı da vurdu. **Reservoir Dogs** soundtrack'i, 70'lerin masum pop şarkılarını kan gölüne batırarak hem sinema hem müzik tarihinde kara mizahın en parlak örneklerinden biri oldu.

Quentin Tarantino'nun 1992 çıkışlı ilk uzun metrajı Reservoir Dogs, bağımsız sinemanın rotasını değiştiren önemli bir yapımdı. Ama film kadar konuşulan bir şey daha var: soundtrack albümü. Bu albüm, sadece fon müziği olmaktan öte, filmin ruhunu taşıyan ve Tarantino'nun sonraki işlerinde izleyeceğimiz "popüler müzik + şiddet" formülünün nüvesini barındıran bir deney aynı zamanda da bir şaheserdi.

ATMOSFER Mİ, ALBÜM MÜ?

Albüm aslında başlı başına bir "radyo yayını" gibi tasarlanmış. Steven Wright'ın o tekdüze,

yarı-uykuda DJ sesiyle kurgusal "K-Billy's Super Sounds of the 70's" yayını, şarkıları birbirine bağlıyor. Bu tercih, albümü filmden bağımsız dinlediğinizde bile farklı bir kimlik kazandırıyor: klasik bir soundtrack olmaktan çok, bir dönem radyosunu kutuplaştıran bir derleme gibi.

Burası bir avantaj mı? Evet. Dinlerken filmi hatırlamadan da eğlenebiliyorsunuz. Ama bir dezavantajı da var: albüm kısa, fragman gibi; filmdeki sahneleri çağrıştırmayan

anlarda biraz eksik hissettiriyor.

ÖNE ÇIKAN PARÇALAR

“Little Green Bag” (George Baker Selection): Filmin açılışındaki “gangster yürüyüşü” sahnesiyle bütünleşmiş durumda. Tek başına dinlediğinizde 70’lerin masum funk-pop havasını taşıırken, filmle birlikte soğukkanlı bir tehdit hissi yaratıyor.

“Stuck in the Middle with You” (Stealers Wheel): Albümün ve filmin kalbi. Neşeli gitar riflerinin üzerine işkence sahnesi oturtulunca, şarkı artık sadece bir şarkı olmaktan çıkıp bir travma anına dönüşüyor. Dinleyici için unutulmaz ama aynı zamanda huzursuz edici.

“Hooked on a Feeling” (Blue Swede): Albüme mizahi bir kıvrım kazandırıyor. O meşhur “ooga-chaka” girişini duyduğunuz an, Tarantino’nun absürt mizahını hatırlıyorsunuz.

“Coconut” (Harry Nilsson): Filmi kapatırken duyulan bu şarkı, ironik bir “hafiflik” sağlıyor. Kan gövdeyi götürdükten sonra böyle bir kapanış, Tarantino’nun kara mizah anlayışının özeti gibi.

Albümün güçlü yanı, parçaların filmin şiddetiyle kurduğu kontrast. Eğlenceli, nostaljik 70’ler melodileri, kanlı ve gergin sahnelerle birleşince bir tür sinemasal kara mizah üretiyor. Ancak tek başına bir müzik albümü olarak bakıldığında, süre kısalığı ve parça çeşitliliğinin sınırlılığı hissediliyor. Dinleyici, bazen “keşke daha fazla şarkı olsaydı” diyor.

Ayrıca, albümdeki deneysel tercih—konuşma araları, DJ geçişleri—her dinleyici için cazip olmayabilir. Kimi dinleyici, sadece müziği duymak isteyebilir; ama Tarantino burada da bir oyun kurmuş: müzik, filmde bağımsız değil.

Reservoir Dogs soundtrack albümü, başlı başına bir klasik değil belki; ama kültür sinema tarihinde çok önemli bir kırılma noktası. Çünkü bize, bir yönetmenin müziği nasıl bilinçli seçip kullandığında, sıradan şarkıların nasıl sinemasal ikonlara dönüşebileceğini gösteriyor. Dinlerken belki “kısa bir radyo yayını” hissi veriyor, ama filmin yanına konulduğunda, 90’ların bağımsız sinema patlamasının en özgün seslerinden biri hâline geliyor. **APM**

MICHAEL MANN'IN SUÇ VE YALNIZLIK SENFONİSİ

HEAT

Michael Mann'ın 1995 başyapıtı *Heat*, yalnızca bir soygun hikâyesi değil; kaybolmuş hayatların, takıntıların ve şehir yalnızlığının destanı. *Al Pacino* ve *Robert De Niro*'yu tarihte ilk kez aynı sahnede buluşturan film, hem kurşun sesleriyle hem de suskunluklarıyla hâlâ sinema tarihinin en güçlü suç anlatılarından biri.

1990'ların ortasında sinema salonlarına gelen Heat (Büyük Hesaplaşma), sadece bir suç filmi değil, modern hayatın çelişkilerine, yalnızlığına ve insan doğasının gölgeli yanlarına dair derin bir meditasyon gibiydi. Michael Mann'ın imzasını taşıyan film, teknik ustalığı, devasa oyuncu kadrosu ve karakterlerine kazandırdığı derinlik sayesinde türünün ötesine geçti. Bugün hâlâ birçok eleştirmen ve sinemasever için suç filmleri arasında özel bir yerde durmasının sebebi de bu.

İYİNİN VE KÖTÜNÜN SINIRINDA

Mann'ın kamerası, iyilik ile kötülük arasındaki çizgiyi belirsizleştiren bir bakış açısı sunuyor. Robert De Niro'nun canlandığı Neil McCauley, disiplinli, soğukkanlı ve işini profesyonelce yapan bir hırsız. Al Pacino'nun hayat verdiği Vincent Hanna ise işine tutkuyla bağlı, ama özel hayatını darmadağın etmiş bir polis. İki de işinde "en iyiler," ikisi de hayatlarını kendi kuralları uğruna yakıp

kül ediyor. Mann, bu iki karakteri karşı karşıya getirirken aslında bir ayna kuruyor: Kanunun iki yanında duran bu adamlar birbirine hiç olmadığı kadar benziyor.

LOS ANGELES'İN ATEŞLİ ATMOSFERİ

Film, Los Angeles'ı bir fon olarak kullanmakla kalmıyor; şehri başlı başına bir karaktere dönüştürüyor. Dumanlı, geceye gömülmüş caddeler, neon ışıkları, endüstriyel yapılar ve sahil kenarındaki boşluklar... Tüm bu mekânlar, filmin karanlık tonuna eşlik eden birer ruh hali yaratıyor. Dante Spinotti'nin görüntü yönetimi, kentin hem cazibesini hem de tekinsizliğini büyüleyici bir şiirsellikte yakalıyor.

AÇILIŞ: ASKERİ DİSİPLİNLE YAPILMIŞ BİR SOYGUN

Film, izleyiciyi ilk dakikadan içine çeken bir sahneyle açılıyor. McCauley'nin liderlik ettiği çete, şehir merkezinde bir zırhlı aracı askeri hassasiyetle soyar. Plan

Val Kilmer'in canlandırdığı Chris Shiherlis karakteri de filmin unutulmaz parçalarından biridir. Kumar bağımlılığıyla evliliğini tehlikeye atan Chris, bir yandan suç dünyasında kalmaya devam ederken diğer yandan karısı Charlene (Ashley Judd) ile ilişkisini kurtarmaya çalışır. Bu yan hikâye, filmin "büyük soygun filmi" olmanın ötesine geçerek, parçalanmış hayatların mozaigine dönüşmesine katkı sağlar.

EFSENEVİ KARŞILAŞMA: İKİ DEV OYUNCU AYNI MASADA

Heat'in sinema tarihine kazınan en ikonik anı, kuşkusuz De Niro ve Pacino'nun aynı sahnede bulunduğu o restoran sahnesidir. McCauley ve Hanna, kısa bir kahve molasında birbirlerinin hayatlarına dair samimi itiraflarda bulunur. Birbirlerine hayranlık duyduklarını belli etseler de, en sonunda karşı karşıya geldiklerinde birbirlerini yok etmekten çekinmeyeceklerini söylerler. Sinema tarihinin iki dev aktörünün ilk kez aynı sahneyi paylaştığı bu an, türün ötesinde adeta bir tiyatro performansına dönüşür.

SOKAKLARDA YANKILANAN ÇATIŞMA

Filmin 100. dakikası civarında gelen banka soygunu sahnesi ise sinema tarihinin en unutulmaz aksiyon sekanslarından biridir. Downtown Los Angeles sokaklarında patlayan mermi sesleri, seyirciyi tam anlamıyla koltuğuna çiviler. Mann, bu sahnede aksiyonu kaotik bir şekilde değil, olağanüstü bir ritim duygusuyla yönetir. Seyirci, karakterlerin her adımında tehlikeyi hisseder. Çatışmanın ağırlığı, sadece görsel bir şölen değil, aynı zamanda karakterlerin sonlarına doğru ilerleyen hikâyelerinin dramatik bir doruk noktasıdır.

KAÇINILMAZ YÜZLEŞME

Final, LAX yakınlarında geçen görkemli bir gece sahnesinde gerçekleşir. McCauley, son bir kaçış umuduyla Eady'yi yanında götürmeye çalışırken, Hanna'nın adım adım yaklaşan gölgesiyle yüzleşir. İkili arasındaki kedi-fare oyunu, en sonunda kaçınılmaz finale varır. Burada kazananın kim olduğu kadar, kaybedilenin ne olduğu da seyirciye derin bir hüznle hissettirilir.

TEKNİK USTALIK VE MÜZİK

Elliot Goldenthal'ın gerilimle yoğrulmuş müzikleri, Mann'ın melankolik vizyonuna eşlik eder. Şehrin uğultusu, makineli tüfeklerin metalik yankıları ve filmin sessizlik anları, adeta bir senfoni gibi işler. Yapım tasarımında Neil Spisak'ın titizliği, Los Angeles'ın hem ihtişamını hem de karanlık yüzünü ortaya koyar.

OYUNCULUKLAR

Pacino, rolüne patlayıcı enerjisiyle hayat verirken; De Niro, soğukkanlı ve minimalist oyunculuğuyla karşıt bir güç yaratır. İkisinin arasındaki kontrast, filmi ayakta tutan en büyük dinamiktir. Yan rollerde Val Kilmer, Ashley Judd, Diane Venora ve Amy Brenneman da hikâyeye gerçek bir ağırlık katar. Küçük rollerde bile akılda kalan performanslar görmek mümkündür.

Heat, bir suç filmi olmanın çok ötesinde, insan ruhunun yalnızlığını, takıntılarını ve hayatın bedellerini anlatan bir epik. Michael Mann, üç saate yakın süresini büyük bir cesaretle doldururken, hem aksiyon sahneleriyle hem de dramatik incelikleriyle izleyicisini büyülüyor. Bugün hâlâ birçok yönetmenin ilham kaynağı olan film, suç sinemasının doruk noktalarından biri olarak kabul edilmeye devam ediyor. **APM**

mükemmel işler, ama çetenin yeni üyesi kontrolü kaybedip üç güvenlik görevlisini öldürünce işler karışır. Bu an, filmin temel gerilimini de kurar: McCauley'nin profesyonel çizgisi ile etrafındaki insanların zayıflıkları arasındaki çatışma.

Hemen ardından devreye Hanna girer. Suç mahallini inceleyişi, sezgileri ve takıntılı tavırlarıyla izleyiciye daha ilk sahnelerde güçlü bir karşıt figür olarak sunulur. Buradan sonra film, hızlı bir polis-hırsız kovalamacası anlatmak yerine, karakterlerin özel hayatlarına, hayal kırıklıklarına ve zaaflarına doğru dalar.

KARAKTERLERİN İÇ DÜNYALARI

Mann'ın en büyük başarısı, filmi sadece "soygun" ve "yakalama" hikâyesinden ibaret kılmaması. McCauley'nin hayatına giren genç kadın Eady (Amy Brenneman), onun insani yanlarını ortaya çıkarırken, Hanna'nın evliliği Justine (Diane Venora) ile çatırdamaktadır. İki karakterin özel hayatlarındaki boşluklar, mesleklerindeki takıntılı bağlılıkla birleşince, seyirciye büyük bir trajedi izliyormuş hissi verir.

90'LARIN EN UMUTLU
HAYAL KIRIKLIĞI

HER ŞEY ÇOK GÜZEL OLACAK

90'ların kriz, karamsarlık ve kahkaha arası salınan ruh halini beyazperdeye taşıyan *Her Şey Çok Güzel Olacak*, *Cem Yılmaz*'ın sinemadaki ilk büyük adımı ve *Mazhar Alanson*'un Şaşırtıcı doğallığıyla bir neslin teselli cümlesine dönüştü. Hem güldüren hem yaralayan, hem de hâlâ kulağımıza fısıldayan o replik: "Her Şey çok güzel olacak..."

Türk sinemasının 90'lar panoramasına baktığınızda, iki farklı sahne görürsünüz: Bir yanda Yavuz Turgul'un "Eşkîya"sıyla yeniden doğan, Yeşilçam'ın külleri arasından sinema salonlarını dolduran, ışığı yeniden bulan bir sinema; öte yanda ise ekonomik krizlerin, umutsuzlukların, bir türlü düzelmeyen "memleket işlerinin" arasında kaybolan koca bir kitle. Ve işte tam bu noktada, Levent Kazak'ın senaryosu ve Ömer Vargı'nın yönetmenliğiyle 1998'de karşımıza çıkan "Her Şey Çok Güzel Olacak", aslında bir filmde öte bir ruh haliydi: Hem karamizah, hem umut, hem de o dönem gençlerinin diline pelesenk olmuş bir teselli cümlesi.

CEM YILMAZ'IN SİNEMAYA İLK BÜYÜK ÇIKIŞI

1990'ların ortasında stand-up sahnelerinden fırlayan bir Cem Yılmaz vardı. Hani şu "Benim adım Cem Yılmaz, hoş geldiniz" cümlesiyle sahneye girip, gündelik hayattan yakaladığı absürtlüklerle herkesi kırıp geçiren adam. "Her Şey Çok Güzel Olacak", onun sahneden beyazperdeye ilk büyük adımıydı. Yanına da o dönem Türk sinemasının en doğal, en içten oyuncularından biri olan Mazhar Alanson'u almıştı. Mazhar, MFÖ'nün cool şarkıcısı olmaktan çıkıp, Cem'in abisi rolünde öyle bir doğallıkla parladı ki, seyirci "Mazhar abi zaten hep böyle değil mi?" diye düşündü.

İKİLİ ARASINDAKİ KİMYA FİLMİN KALBİNİ OLUŞTURDU

Altan (Cem Yılmaz): Geleceği bir türlü tutturamayan, "bir şeyler olacak ama ne olacak" diye dolaşan, umutsuz ama umutlu, hem saf hem kurnaz bir karakter.

Nuri (Mazhar Alanson): Yorgun, hayattan darbe yemiş, umudunu çoktan kaybetmiş, ama kardeşine karşı içten içe korumacı bir abi.

Bu ikilinin İstanbul sokaklarındaki macerası, aslında hepimizin hayatla giriştiği “küçük çaplı savaşların” sinemadaki yansımasıydı.

“HER ŞEY ÇOK GÜZEL OLACAK” – BİR TESELLİ, BİR İSYAN

Filmin adı bile başlı başına bir fenomen. Düşünsenize, 90’ların sonu: Herkes “ekonomik kriz, işsizlik, gelecek belirsizliği” içinde. Ve bir film çıkıyor, “Her şey çok güzel olacak” diyor. Seyirci, bir yandan bunun boş bir umut olduğunun farkında, bir yandan da inanmak istiyor. İşte bu cümle, filminden çıkıp sokaklara taşındı. Hatta yıllar sonra politik mitinglerin bile sloganı oldu.

Altan’ın sürekli dile getirdiği bu söz, aslında onun dünyaya tutunma biçimiydi. Hayatta hiçbir şey yolunda gitmiyordu ama “bir şey olacak” umudu vardı. Hepimizin içten içe kurduğu o “yarın daha iyi olacak” hayalini, Cem Yılmaz’ın sesiyle sinema perdesinde duyduk.

90’LAR İSTANBUL’UNA KARTPOSTAL

Film aynı zamanda 1990’ların İstanbul’una da bir selam. O eski minibüsler, pasajlar, gece kulüpleri, sahil kenarındaki atıl binalar... Kamera, bir nevi İstanbul’un o dönemdeki “yorgun romantizmini” kayda geçiriyor. Şimdi baktığımızda, bir nostalji bombardımanı. İstanbul’un bugünkü plazalar ve gökdelenlerle dolu halinden çok uzak, daha “mahalleli” bir şehir portresi var.

LEVENT KAZAK’IN DOKUNUŞU

Senaryonun ustalığı da gözden kaçmamalı. Levent Kazak, hep o absürd mizahı, hafif karanlık ama samimi dokunuşuyla bilinir. Burada da karakterler hem çok gerçekçi hem de hafif “uçuk”. Altan’ın hevesleri, Nuri’nin depresyonu, yan karakterlerin tuhaf halleri... Bunlar sanki hepimizin hayatında bir şekilde karşılaştığı tipler. O yüzden film “karakter komedisi” tadında ilerliyor ama aslında bir yol hikâyesi: iki kardeşin içsel ve dışsal yolculuğu.

MÜZİKLER – MFÖ’DEN BİR DOKUNUŞ

Bir de tabii müzikler var. MFÖ’nün unutulmaz şarkıları, filmde öyle bir yer buluyor ki, hikâyenin duygusunu katlıyor. Mazhar Alanson’un sahneleriyle birleşince,

şarkılar sadece arka fon olmaktan çıkıyor, karakterlerin ruh halini anlatıyor.

SEYİRCİNİN KALBİNE İŞLEYEN SAHNE

Birçok izleyici için filmin en unutulmaz anı, Altan’ın kendi kendine “Her şey çok güzel olacak” diyerek geleceğe umut bağladığı sahne. O an, salondaki herkes kendi hayatını düşündü: İşsizliğini, aşk acısını, kayıplarını... Ama yine de salondan gülerek çıktı. İşte bu film, tam da bunu başardı: İnsanlara iki saatliğine umut vermek.

MİZAH İLE HÜZÜN ARASINDA BİR FİLM

“Her Şey Çok Güzel Olacak” aslında tam anlamıyla bir “trajikomedi”. Bir yandan kahkahalar atıyorsunuz, bir yandan karakterlerin hallerine üzülmüyorsunuz.

Altan’ın safça iyimserliğiyle Nuri’nin karamsarlığı arasındaki çatışma, filmin hem mizahi hem duygusal damarı.

TÜRK SİNEMASINDA YERİ

Film, Türk sinemasında bir dönüm noktası sayılmaz ama bir kült film. Çünkü “kendi neslinin ruh halini” çok iyi yakaladı. O yüzden hâlâ hatırlanıyor, hâlâ replikleri alıntılanıyor. Herkesin içinde bir parça Altan var: “Biliyorum işler kötü gidiyor ama belki yarın...”

“Her Şey Çok Güzel Olacak”, bir ruh hali, bir kuşak fotoğrafı. Cem Yılmaz’ın stand-up sahnesinden sinemaya geçişini, Mazhar Alanson’un sinemada bıraktığı en doğal performanslardan birini, Levent Kazak’ın keskin mizahını ve 90’lar İstanbul’unu bir araya getiren film, hâlâ izleyenlere aynı cümleyi düşündürüyor: “Her şey gerçekten çok güzel olacak mı?” **APM**

Ona sahip olmak büyük şans.

Hyundai TUCSON Hibrit.

Hayatta seni şanslı kılacak şeyler karşına farklı formlarda çıkabilir. Tıpkı onun gibi. Güncellenen göz alıcı iç tasarımı, çift 12,3 inç Bilgi Gösterge Ekranı ve Navigasyonlu Multimedya Ekranı, direksiyona entegre vites kolu (E-Shift by Wire) ve 215 beygir gücü sağlayan 1.6 T-GDI hibrit motoruyla Hyundai TUCSON Hibrit, sana her seferinde kendini şanslı hissedeceğin yolculuklar yaşatmak için doğdu.

5 YIL **100.000km**
Üretici Onarım Güvencesi

Hyundai modelleri 2 yıl ya da 60.000 km yasal garanti kapsamındadır. Ayrıca yasal garantinin dolmasından sonra, araçların ilk tüketiciye teslim tarihinden itibaren 5 yıl ya da 100.000 km'ye kadar üretim kaynaklı arızaların onarımları Hyundai Üretici Onarım Güvencesi kapsamındadır. Hibrit batarya (yüksek voltaj) ise 7 yıl ya da 100.000 km'ye kadar garanti kapsamındadır. TUCSON Hibrit modellerinin resmî spesifik CO₂ kaynaklı emisyonu (EC 715/2007*2023/443EA) birleşik 137 g/km, resmi yakıt tüketimi (EC 715/2007*2023/443EA) birleşik 6,0 l/100 km'dir. Görseldeki ürün Türkiye ürün gamı ile farklılık gösterebilir.